

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

H'ZIM

UZAYLILAR NASIL KAZANILDI

HONEY PHILLIPS

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21 Sonsöz
Yazarın Notu
Diğer Başlıklar
Yazar Hakkında

BÖLÜM 1

Kara odasının penceresinde durmuş, aşağıdaki tozlu ana caddeye bakıyordu. Batmakta olan güneş her şeyi pembe altın tonlarında yıkıyor, caddenin her iki yanında sıralanan iki katlı binalara büyümlü bir parıltı vardı. Onların ötesinde, uzakta yükselen dağların sırtını seçebiliyordu. Kasaba çok sakin ve huzurlu görünüyordu, tam da bulmayı umduğu gibi, ama yine de...

Şüphelerinin nedenini daha fazla irdeleyemeden Lucas Trask'ın sokakta ilerlediğini gördü, siyah saçları arkaya kaymış ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bu bakışı çok iyi tanıyordu - istediğini elde edeceğinden emin olduğunu gösteren bakış. Camdan hızlı bir adım geri çekilmeden önce elleri pencerenin pervazında kenetlendi ama pansiyonun önünde duraklayan adamı dikkatle izlemeye devam etti.

Sanki bir şey -ya da birini- arıyormuş gibi dış cepheyi taradı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun burada olduğunu biliyor muydu? Yırtık pırtık dantel perdenin arkasına saklandı ve onun hesapçı ifadesine baktı. Adam şimdi ne istiyordu? Bu da onu yatağına çekmek için başka bir girişim miydi? Onun vazgeçmiş olmasını ummuştı ama kolay kolay vazgeçecek biri olmadığını bilmeliydi.

Tahta kaldırıma çıkarak kadının görüş alanından çıktı ama ortadan kaybolmasının hemen ardından aşağıdaki kapı sert ve sert bir şekilde çalındı. İçgüdüsel olarak kendi kapısına yöneldi ve hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için çarpık kapı kolunu kontrol etti. O bunu yaparken

ilgilenmediğini belli etmek için elinden geleni yapsa da Lucas hayır cevabını kabul etmemişti. Küçümseyen gülümsemesi ve kavrayan elleri hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

Alt kattan gelen boğuk konuşmayı duymak için zorlanırken parmakları kapı kolunun etrafında sıkıştı. "Hırsız" ve "çalmak" kelimeleri havada uçuştı ve kalbi sıkıştı. Adamın sesinden kötülük damlıyordu ve ne yapmaya çalıştığını tam olarak bildiğinden korkuyordu. Sahanlığa çıkıp Lucas ile ev sahibi Bayan Hargrove arasındaki konuşmayı dinlerken pansiyonun eski döşemeleri ayaklarının altında gıcırdadı.

"...değerli bir aile yadigârı," diyordu, sesi haklı bir öfkeyle doluydu. "Kara'nın geçen haftaki toplantıda buna hayran kaldığını özellikle hatırlıyorum. Bir fırsat görmüş olmalı ve-"

Yüzü öfkeyle kızarmış, ellerini yumruk yapıp iki yanında kenetlemiş bir halde ön salondaki iki kişiye bakıyordu. Bayan Hargrove nazık, yaşlı bir kadındı ama Lucas'ın yalanlarına inanır mıydı? Ev sahibesinin genellikle sıcak ve misafirperver olan ifadesi belirsizleşmiş, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Bay Trask," dedi Bayan Hargrove, sesi tereddütlüydü. "Bayan Dalton her zaman saygıdeğer bir pansiyoner olmuştur... ama eğer eminseniz-"

"Saygın mı?" Lucas soğuk, neşesiz bir kahkaha attı. "Kızı tanımıyorsunuz, Bayan Hargrove. Wainwright'a geldiği günden beri başımıza bela oldu. Sözlerime kulak verin, eğer ona göz kulak olmazsanız bu kasabayı mahvedecek."

Aşağı inip onunla yüzleşme dürtüsüyle savaşıırken tırnakları avuçlarına batıyordu. Onunla yüzleşmenin sadece onun işine yarayacağından, tam da istediği tepkiyi vereceğinden korkuyordu. Ama ah, kendini savunmayı, masumiyetini çatılara kadar haykırmayı ne kadar da çok istiyordu.

Bunun yerine odasına geri döndü, ayaklarının altındaki döşeme tahtalarının hafif gıcırtısı bir teslimiyet iç çekişi gibiydi. Loş ışıklı alan etrafını sarmış gibiydi, karanlık dokunaçlar gibi uzanan gölgeler son umut ipliğini de koparmak istiyordu.

Yatağa yığılıp kaldığında gözleri küçük odanın içinde gezindi. Burayı sığınağı, çok istediği evi haline getirmeye çalışmıştı ama küçük masanın üzerindeki kavanozda duran kır çiçekleri ve dar yatağın üzerindeki renkli kırkyama yorgan, odanın genel havasındaki solmaya yüz tutmuş ihtişamın üstesinden gelmeye yetmemişti. Bir zamanların güzel duvar kâğıdı soyulmaya başlamıştı ve yerdeki çiçekli halı solmuş ve yıpranmıştı. En azından Bayan Hargrove burayı tertemiz tutuyordu.

Wainwright'ta yeni bir başlangıç yapma umutları için sahip olduğu tek şeyin böylesine hüznü küçük bir oda olması ne kadar da uygun. Lüks beklediğinden değil - küçük kasabanın pek de müreffeh olmadığını biliyordu - ama en azından dostluk ummuştu. Bunun yerine kasabadaki diğer kadınlara yaklaştığında belirgin bir çekingenlikle karşılaşmıştı. İlk başta bunu kasabaya daha iki ay önce gelmiş olmasına bağlamıştı. Ama Lucas onu takip etmeye başladıktan sonra, zehrini tüm kasabaya yaymasından korkmuştu ve şimdi sonunda onu kovmayı başaracak gibi görünüyordu.

Bakışları köşedeki küçük, yıpranmış sandığa kaydı, yıpranmış yüzeyi sayısız kez bir yerden başka bir yere taşındığının kanıtıydı. Anne ve babası öldükten sonra, her biri bir öncekinden daha misafirperver olmayan, bir merhamet oyunundaki piyon gibi geçici bir aileden diğerine savrulduğu bir dizi koruyucu aile anısı zihnini doldururken gözleri doldu. Hayatta kalmasına yetecek kadar para kazandıran ama asla gelişmesine yetmeyen işler. Her adımında peşini bırakmayan sonsuz belirsizlik.

Ve yine de, her şeye rağmen umudunu korumayı başarmıştı, dışarıda bir yerlerde ait olabileceği bir yer olduğuna dair inancını. Wainwright'ın o yer olmasını, geçmişi geride bırakıp yeni bir yol çizmek için bir şans olmasını ummuştu. Ama şimdi, Lucas'ın suçlamaları tepesinde sallanırken, bu şans parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi - ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti - ve sandığın önünde diz çöktü, parmakları tanıdık hatlarda rahatlık buldu. İçinde birkaç değerli eşya vardı - anne babasının solmuş bir fotoğrafı, yırtık pırtık bir günlük, iyi kalpli bir öğretmenin ona verdiği gümüş bir madalyon. Birkaç kısa mutlu anın, hiç bilmediği ama hep özlemine çektiği türden bir hayatın simgeleri.

Bayan Hargrove'un tereddütlü sesi büyüyü bozdu ve zihnini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı. Ev sahibesi ne yapacaktı? Lucas'ın yalanlarına inanacak mıydı? Kara her zaman kibar ve arkadaş canlısı olmak için elinden geleni yapmıştı -ve kirasını zamanında ödemişti- ama yine de kasabada bir yabancıydı ve Lucas'ın çok fazla nüfuzu vardı.

Bu riski göze alamam. Şehirden gitmeliyim.

Sandığı daha fazla taşıyamazdı. Onu geride bırakmak zorunda kalacaktı. Ağlama isteğine karşı koyarak, onun yerine yıpranmış deri çantasını çıkardı ve içine bir şeyler atmaya başladı. Deri kayışları sıkıca bağlarken elleri titreme tehlikesi geçirdi ve sonra sandığı kapattı, eski ahşabın tanıdık gıcirtısı geride bıraktığı her şeyi acı bir şekilde hatırlattı. Hafif lavanta kokusu onu çocukluk battaniyelerinin rahatlığına geri götürdü, ama şimdi nostalji için zaman yoktu.

Derin bir nefes alarak çantasını omzuna attı ve sokağa bakan pencereyi açtı. Dikkatli bir şekilde aşağı inerken ahşap dış cephe parmaklarının altında gıcırdadı. Daha önce de bu duvarlardan aşağı inmiş, yalnızlık dayanılmaz hale geldiğinde geceye kaçmıştı.

O aşağı inerken Lucas'ın boğuk sesi koridordan geliyordu, sözleri ayırt edilemiyordu ama öfkesi hissediliyordu. Bayan Hargrove'un tereddütlü yanıtları Lucas'ın sert sesinin altında kayboldu ama kulak misafiri olmak için oyalanmadı. Hızlı adımlarla ara sokağa girdi, serin akşam havası onu bir kefen gibi sarıyordu.

Wainwright küçük bir kasabaydı - açık kırsal alanla arasında sadece birkaç sokak vardı. Sokaklar çoğunlukla meskendi, aileler akşam yemekleri için toplandıklarından evlerin ışıkları çoktan yanmıştı. Alacakaranlıkta uçuşunu fark edecek kimse olmadığı için minnettar olmalıydı. Bunun yerine onlara kıskanç bir bakış attı ve kendisini boğmakla tehdit eden yalnızlığa karşı sertçe yutkundu.

Olabilecekler için pişmanlık duymanın bir anlamı yoktu. Lucas'tan bir adım önde olmaya odaklanması gerekiyordu. Kasabanın eteklerine ulaştığında güneş ufkun altında kayboldu ve çevresindeki kırsal alan onu bütünüyle yuttu. Arkasına bakmadı, buna cesaret edemedi, gözleri

Wainwright ve Lucas'ın zehirli suçlamalarından kaçarken ufka bakıyordu. Tek ses, botlarının kuru çimenlerin üzerinde çıkardığı yumuşak çıtırtılardı; bu da kalbinin çarpıntısına bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Ağaç sınırına ulaştığında durdu, nefes nefese geceyi dinledi. Bir gece böceğinin uzaktan gelen cıvıltısı, yaprakların hışırtısı - takip sesi yoktu. En azından henüz. Adamın ne kadar ileri gitmeye hazır olduğundan emin değildi ama kindar bir adamı hafife almamayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Cresca'nın iki ayından ilki yükselmeye başlamış, yolunu görmesine yetecek kadar ışık sağlamıştı. Derin bir nefes alarak tekrar yürümeye başladı, çantasının ağırlığı kalçasına çarpıyordu. Sabah olmadan Wainwright'tan mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlıydı.

Güneş doğduğunda bitkin düşmüştü, ay ışığına rağmen kayaların üzerinde tökezleyerek geçirdiği saatler yüzünden ayakları ağrıyordu. Bacakları zorlanmaktan titriyor, kolları ise çantasının kayışını tutmaktan gergin ve ağrıyordu. Arazi bir süredir açılıyordu, ağaçlar yok olmuş ve yerlerini bir zamanlar tarım arazisi olduğu anlaşılan geniş alanlara bırakmıştı. Açık arazi onu tedirgin etti ve bunun yerine küçük bir ormanlık alana yöneldi.

Ağaçların arasındaki sık çalılıkların arasından ilerlerken, önünde eski bir çiftlik evi belirdi, yıpranmış ahşap tahtaları yılların ağırlığı altında sarkmış gibiydi. Açıklığın kenarında duraksadı ama evin terk edilmiş olduğu belliydi; çatısı sarkmış, verandası yapraklar ve dallarla dolmuştu. Tereddüt etti, sonra kurşuni bacakları eğri büğrü verandaya doğru tökezledi.

Çantasını gıcırdayan tahtaların üzerine bıraktı, evi incelerken çıkan ses sabahın durgunluğunda bir silah sesi gibi yankılandı. Bir zamanların beyaz boyası çoktan soyulmuş, altındaki gri ahşap, eski, hastalıklı bir yaratığın derisi gibi ortaya çıkmıştı.

Ön kapı eğik duruyordu, menteşeleri aşınmıştı ve hafif sabah esintisinde usulca gıcırdayıyordu. Eli paslı kapı koluna dolandı, metal pasa rağmen hala güven verici bir şekilde sağlamdı ve kapıyı zorlayarak açmayı başardı. İçerideki hava bayat ve küflüydü ama aynı zamanda kuru ve korunaklıydı - ne kadar geçici olursa olsun bir sığınak.

Etrafı keşfederken ayak sesleri yıpranmış ahşap zeminlerde yankılandı. Oturma odası eski mobilyalardan oluşan bir karmakarışıklı, bazı parçalar devrilmiş, diğerleri ise sahipleri adımlarının ortasında ortadan kaybolmuş gibi duvarlara yaslanmıştı. Bir duvarda taştan bir şömine boş bir ağız gibi esniyor, içinde paslı bir ızgara eğri büğrü asılı duruyordu.

Döşemesi yıpranmış ve aşınmış tozlu eski bir koltuk buldu ve yorgunluktan ezilmiş kasları koltuğun yıpranmış hatlarında gevşerken toz bulutunu görmezden gelerek koltuğa uzandı. Bir süre öylece oturdu, gözleri kapalıydı, sessizlik tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Nefes alış veriş düzenine girdiğinde odayı inceledi, bir zamanlar duvarları süsleyen fotoğrafların üzerindeki lekeler ve gevşek bayraklar gibi asılı duran solmuş çiçekli perdelere baktı. Bu birinin geçmişi, terk edilmiş, unutulmuş - tıpkı kendisinin gibi. Bu düşünce, bu terk edilmiş yerin bilinmeyen eski sakinleriyle kırılmalı bir dayanışma, akrabalık duygusu yarattı.

Otururken terk edilmiş çiftlik evinin durgunluğu iliklerine kadar işliyor, düşüncelerinin çalkantılı karmaşasını sakinleştiriyor, yorgun beyni yavaş yavaş içinde bulunduğu durumun gerçekliğini kavırıyordu. Hayatında ilk kez yalnızdı, gerçekten yalnızdı. Ne koruyucu ailesi, ne ev sahibi, ne de işvereni vardı - ve omzunun üzerinde belirip saldırmayı bekleyen Lucas Trasks da yoktu.

Ama sessizlik içinde otururken, içinde bir şeyler değişmeye başladı. Geçmişinin ağırlığı, evlatlık verildiği evlerin ve sonu gelmeyen işlerin birikmiş yükleri hafif hafif kalkmaya başladı. Sanki bu terk edilmiş çiftlik evi, bakımsızlık ve çürüme havasıyla onu bir şekilde kendi umutsuzluğunun pençesinden kurtarıyordu.

Sonunda eklemleri protesto edencesine gıcırdayarak ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Burada da hava bayattı ve musluk çalışmıyordu ama lavabonun yanında paslı, eski bir tulumba vardı, ahşap sapı kullanımdan aşınmıştı. Kolu çalıştırdı ve bir an sonra su fışkırdı, çevredeki sessizlikte beklenmedik derecede yüksek bir ses. Susamış bir şekilde içti, sonra yüzüne su sıçrattı, soğuk sıvı kavrulmuş cildini temizledi ve yolculuğunun kirini yıkadı.

Doğrulurken çenesinden su damlıyordu, gözleri mutfakta geziniyordu. Yaralı ve oyulmuş eski bir ahşap masa, mutfağın ortasına hakim durumdaydı.

odanın. Parmaklarını izlerin üzerinde gezdirdi ve bu masanın etrafında gülmüş, tartışmış ve sevmış olan bilinmeyen insanlarla açıklanamaz bir baē hissetti. Hatırlayabildiēi kadarıyla ilk kez bir aidiyet kıvılcımı hissetti - belki kırılğan ama gerçek.

BÖLÜM 2

H Uçak sarsıntılı bir iniş yaparken 'zim'in devasa gövdesi öne doğru savruldu ve onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Kardeşi S'kal o n a endişeli bir bakış attı ama o görmezden geldi. O burada olmak istemiyordu. Yanlışlıkla hapsedilmesinden sorumlu olan herkesten intikamını alana kadar Cantor Limanı'nda kalmaya niyetliydi. Bunun yerine S'kal'ın onu buraya gelmeye ikna etmesine izin vermişti.

Kardeşi şehirden uzaklaşmanın son üç yılın anılarını geride bırakacağı anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Yanılıyordu. Hâlâ açık bir yara gibi iltihaplanmış bir şekilde duruyordu. Sonunda S'kal'a eşlik etmeyi kabul etmişti çünkü daha uzak bir yerde de kolayca plan yapabilirdi - ve belki de biraz da kardeşinin gözlerindeki endişe yüzünden. Hapisteyken S'kal'la neredeyse tek kelime konuşmamış olsa da, kardeşi yine de onu ziyaret etmişti.

Uçak, ahşap tahtaları yumuşak bir griye dönüşmüş, harap bir çiftlik evinin önündeki açıklığa inmişti. Evin ötesindeki büyümüş tarlalara ve sarkık ahıra baktı ve başını salladı. Çiftlik, araziye değerlendirmekten ziyade arazisini genişletmekle ilgilenen önceki sahibi tarafından satın alınmış bir grup çiftlikten biriydi.

Kendisinin ve kardeşinin savaş sırasında görevlendirildiği timin lideri olan Komutan Temel, mülkü satın alma niyetiyle

O uzun ve korkunç savaşın sonuçlarıyla hâlâ mücadele eden savaşçılara ev sağlamak. Çiftliği yeniden çalışır hale getirmek zorlu bir mücadele olacaktı - tabii bunu yapmaya niyeti varsa. Zamanını Port Cantor'a dönüş planları yaparak geçirmeye niyetliydi.

S'kal uçaktan indi, omuzları gergindi ve ona mutsuz bir bakış attı.

"H'zim, burada yaşamak istediğine emin misin? Arkadaşım ve ben evimizi seninle paylaşmaktan mutluluk duyarız. Ya da en azından ana eve yakın çiftliklerden birini alabilirsin, böylece yalnız kalmazsın."

Çenesi sıkıştı, dişleri birbirine çarptı.

"Yalnız kalmak istiyorum. Size eşlik etmek için şartım buydu."

Sadece en uzak çiftliği seçmekle kalmamış, kardeşinden kendisini ziyaret etmemesini de istemişti - çünkü kardeşinin planlarına karışmasını istemiyordu. Kardeşinin artık mutlu bir şekilde çiftleşmiş olması da bir başka nedendi. Kardeşi için gerçekten mutlu olsa da, asla sahip olamayacağı bir şeyin sürekli hatırlatılması düşüncesine katlanamıyordu.

Kardeşinin yüzü hayal kırıklığı ve endişe karışımı bir ifadeyle

buruştu. "Ben sadece yardım etmek istiyorum. Hâlâ acı ekiyorusun-

"

"Ben iyiyim," diye tersledi, sesi açıklıkta gök gürültüsü gibi çınlıyordu. "Beni rahat bırak."

S'kal'ın yüzünde okuyamadığı bir şey parladı ama cevap vermedi. Bunun yerine el ilanına uzandı ve Cantor Limanı'nda satın aldıkları malzeme torbalarını H'zim'e uzattı.

"Fikrinizi değiştirirseniz, çiftliğin önündeki yoldan sola dönün, sonra daha büyük yola ulaştığınızda sağa dönün. Ana çiftlik o yolun yaklaşık bir buçuk mil aşağısında. Temel ve arkadaşi büyük çiftlik evinde yaşıyor. Evie ve ben de onun ötesindeki meyve bahçesinde bulunan dönüştürölmüş elma şarabı değirmeninde yaşıyoruz."

Sadece bir eş değil, bir yuva, bir topluluk... Onların takımında savaşmış olsa da, hiçbir zaman S'kal kadar uyum sağlayamamıştı. Hatırlatma sadece

yalnız kalma kararlılığını pekiştirdi.

Çantaları aldı, yumruğunu çantaların etrafında sıkı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

S'kal içini çekti, sonra döndü ve tekrar uçağa tırmandı. Kapı açıklığında bir an duraksadı, sonra omzunun üzerinden geriye baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ay biter bitmez seni kontrol etmek için geri döneceğimi biliyorsun."

Bir aylık tecrit de anlaşmalarının bir parçasıydı. Muhtemelen daha uzun bir süre için ısrar etmeliydi ama kardeşinin bu fikre karşı çıkacağını biliyordu - ve dürüst olmak gerekirse, bir parçası da kardeşini görmek istiyordu. Başını onaylarcasına eğdi, S'kal uçaktaki yerini aldı, bir el salladı ve ayrıldı.

Kendisini düşünceleriyle baş başa bırakarak ağaçların üzerinde kaybolan broşürü izledi. Kısıtlamalar konusunda ısrar eden kendisi olmasına rağmen, beklenmedik bir şekilde terk edilmiş hissetti. Sessizlik, fiziksel bir güç gibi üzerinde baskı yaratıyordu. Derin bir nefes aldı, hava ciğerlerini verimli toprak ve büyüyen şeylerin kokusuyla doldurdu.

Koku hem yabancı hem de tanıdıktı, ona ailesinin kiraladığı küçük arazideki bitmek bilmeyen ekin ekme işini hatırlatıyordu. O zamanlar bundan nefret etmişti - ve bu fikir ona hâlâ cazip gelmiyordu - ama belki de toprağı işlemekle ilgili fiziksel çalışma dikkatini dağıtabilirdi. İroni gözünden kaçmamıştı. Ailesinin arazisinin kira kontratı anne babasının ölümüyle sona ermiş, o ve S'kal macera ve dünya dışına geçiş arayışıyla İttifak güçlerine katılmıştı. Ve şimdi yine bir çiftçiydi.

Kardeşinin kaybolduğu boş gökyüzüne bakarken göğsüne bir pişmanlık acısı daha saplandı ama onu kararlılıkla bir kenara itti. Hissetmeyi göze alamazdı, henüz değil. Geçmişinin yaraları hâlâ ağrıyor, kardeşinin ya da herhangi birinin yanında olmasını zorlaştırıyordu. S'kal'ın endişeli yüzünün anısına sırtını döndü ve yeni çevresine odaklandı.

Yıkık dökük evi çevreleyen açıklık yabancı otlar ve kır çiçekleriyle doluydu ama burayı çekici bir alana dönüştürebilecek potansiyeli görebiliyordu

ev. Ötedeki büyümüş tarlalar da gelecekte refah vaat ediyordu. Uzaktaki dağlar, hırpalanmış ruhunu rahatlatan engebeli bir güzelliğe sahipti. Tek ses, esintinin yumuşak iç çekişi ve bir kuşun uzaktan gelen cıvıltısıydı. Bir nefes daha aldı ve sessizliğin etrafına yerleşmesine izin verdi, artık baskıcı değil huzur vericiydi - anılarının kakofonisiyle yatıştırıcı bir tezat oluşturunuyordu.

Evin etrafında dönerek her köşesini inceledi. Uğradığı ihmale rağmen, restore edilebileceğine dair fikrini doğruladı. Bununla çalışabilir, kendine ait hale getirebilirdi...

Hayır. Burada kalmayacaktı. S'kal şehirden uzakta geçireceği zamanın iyileşmesine yardımcı olacağını düşünüyordu. Daha iyisini biliyordu ama zamanı, haksız yere hapse atılmasından sorumlu olanlardan intikamını almanın en iyi yolunu belirlemek için kullanmayı planlıyordu.

Verandaya çıkıp çantalarını bırakırken bakışları yine uzaktaki dağlara kaydı. Eğri büğrü bir direğe yaslanırken, ekibin diğer üyeleriyle birlikte savaşarak geçirdiği onca yılı düşündü. Kurallardan, özellikle de hepsini öldürmek için tasarlanmış gibi görünen aptal kurallardan her zaman nefret etmişti. Birden fazla kez, isyankâr çizgisi başını belaya sokmuştu ama kuralları esnetmek ya da çiğnemek anlamına gelse bile, işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Savaştan sonra bu pervasızlığı geride bıraktığını düşünmüştü ama savaş bitmiş olsa da gölgeler hepsinin üzerinde kalmıştı. Hiçbirinin sivil hayata alışması kolay olmamıştı. Temel'in sonunda çiftlikleri devralma ve huzur bulabilecekleri bir yer sağlama planını bu yüzden yaptığını biliyordu, ama onun için çok geç olmuştu.

Huzursuzluğu onu belaya ve kendisine ihanet eden kadının kollarına sürüklemişti. Aralarında kalıcı bir şey olduğunu düşünmek gibi bir hataya asla düşmemişti ama ona güvenmişti ve kadın da bu güveni kullanarak ona tuzak kurmuş, onu Port Cantor'daki bir hapisane hücreğine tıkmıştı. O hücrede aylarını geçirmiş, her anı, her konuşmayı tekrar tekrar yaşamış, nasıl bu kadar aptal olabildiğini düşünmüştü. Sonunda onun muhtemelen bir piyondan biraz daha fazlası olduğuna karar vermişti - bu şüphesi erken tahliyesiyle doğrulanmıştı.

Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu ama bunu bir kenara iterek şimdiki zamana odaklanmaya karar verdi. Ama geçmiş onu bırakmayı reddediyor, intikam ihtiyacı karnında bir ateş gibi yanıyordu. Ondan her şeyini almışlardı - özgürlüğünü, itibarını, kardeşinin güvenini. Şimdi onların bedel ödeme zamanı gelmişti.

"İhtiyacım olan şey bu," diye mırıldandı kendi kendine. "İntikam. Ne daha fazlası, ne daha azı."

Gıcırdayan kapıyı iterek açtı, çiftlik evinin içini de dışı kadar kötü bulmayı bekliyordu. Yırtık pırtık perdeler ön pencereleri örtüyordu ama loşluğa rağmen içerisinin çok daha iyi durumda olduğunu görebiliyordu. Ahşap zeminler temizlenmişti ve minimal mobilyalar yıpranmış ama düzenliydi, yüzeyleri tozdan arınmıştı.

Beklenmedik düzenliliğe bakarken gözleri kısıldı. Kardeşi çiftliğin bir süredir terk edilmiş olduğunu, çürümeye bırakıldığını söylemişti. Ama bu... bu sanki birileri burayla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. S'kal gelişine hazırlık olarak burayı temizletmiş olabilir miydi? Düşündü, sonra bu fikri bir kenara bıraktı. S'kal'ın bunu ayarlayacak zamanı olmadığı gibi, neden bir şey söylememiş olabilirdi ki? Ve evi temizleyen her kimse neden verandadaki savrulmuş yaprakları ve dalları da temizlememiş ve perdeleri açmamıştı?

Evin arka tarafından geliyormuş gibi görünen yumuşak, melodik bir şarkı sesi odaya süzüldüğünde gerildi. O yöne doğru sessizce ilerledi, aynı derecede temiz ve düzenli bir mutfaktan geçerek en uçtaki kapalı kapıya ulaştı. Eli kapı koluna gitti, çevirmeden önce bir an tereddüt etti.

Perdeler banyo penceresini de örtüyordu ve gözleri içerideki loş ışığa alışırken şarkı kafasını dolduruyordu. Küvette bir kadın oturuyordu, kızıl saçları tepesinde toplanmıştı, şarkı söylerken gözleri kapalıydı. Sudan yükselen buhar, sabun ve temizlik kokusunun yanı sıra kadından geliyor olması gereken, altta yatan lezzetli bir tatlılık da taşıyordu.

Bakışları kızın kıvrımlarına takıldı, sıcaktan kızarmış ve akan o gür teni gördükçe aklı karıştı. Bir an için nefes almayı unuttu. Belli ki S'kal, bu kızın

Çiftlik evi terk edilmişti. Küvetin içinde bir kadın, bir insan kadın oturuyordu.

şaşkınlıktan donakalmış bir halde öylece dururken, zihni yeniden harekete geçti ve şüphe omurgasına tırmandı, ii huzursuzlukla doldu. Burada ne işi vardı ve nasıl olmuştu da onun evine gelmişti? O da mı ona ihanet etmek için gönderilmişti? Bu düşünce canını yaktı, göğsünde tanıdık bir acı filizlendi. Bu tür ihanetlerle işinin bittiğini dşnmşti ama görünüşe göre yanılmıştı.

ne doğru bir adım atarken çenesi sıkıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Kadının gözleri iri, kahverengi ve ürkmüş bir şekilde açıldı. Bir an için birbirlerine baktılar, tek ses suyun küvete hafifçe vuruşuydu. Sonra yüzü soldu ve doğrulup oturdu, kolunu göğsüne atarken su etrafında şıpırdadı - bu sadece göğüslerinin zaten tatlı olan kabarıklığını daha da artırdı.

Bakışları hareketi takip etti ve dikkatini tekrar kızın yüzüne vermeden önce o baştan çıkarıcı kıvrımlara odaklandı.

"Evimden defol," diye hırladı.

Onun kendisinden uzaklaşmasını bekliyordu. Bunun yerine, çenesini kaldırıırken gözleri parladı, derinliklerinde bir meydan okuma kıvılcımı vardı.

"Buraya ilk ben geldim."

BÖLÜM 3

A Kara ılık suyun derinliklerine gömülürken memnun bir iç geçirdi. Genelde sobanın yanındaki ılık su dolu leğende hızlıca yıkanmakla yetinirdi ama haftada bir ya da daha fazla kez Düzgün bir banyo için küveti doldurmak için birden fazla kova su gerekiyordu. Rahatlarken sıcaklık yorgun kaslarına nüfuz etti.

Son birkaç aydır burada tek başına hayatta kalmak zor olmuştu ama başarmıştı. Evi tekrar temiz ve düzenli hale getirmek büyük bir beceri gerektirmiyordu ama geçmişte çalıştığı çeşitli işler ve koruyucu aileler sayesinde başka yararlı becerileri de vardı. Odun sobası yakmayı, dikiş dikmeyi, tuzak kurmayı ve balık tutmayı biliyordu. Yemek pişirmeyi de biliyordu, her ne kadar malzemeleri kısıtlı olsa da.

Neyse ki bahar yaza dönerken çevredeki ormanlarda ve tarlalarda yiyecek arayabiliyordu. Hatta önceki sahibi tarafından ekilen sebzelerin torunlarını bulmuş ve onları dikkatlice yetiştirmişti, ancak yabani otlardan bir perde bırakmaya da aynı derecede dikkat etmişti.

Çiftlik evine kimsenin yaklaştığını görmemiş olmasına rağmen, varlığını gizli tutmak için her türlü çabayı göstermişti. Perdeleri güneşe açmak için can atmasına rağmen hepsini kapalı tutmuş ve binanın dış cephesinde herhangi bir değişiklik yapmamıştı. Buna rağmen, bu terk edilmiş çiftlik evini rahat bir sığınağa dönüştürmüştü. Kırılgan bir varoluştur ama

Burası onundu ve yıllar sonra ilk kez kendini bir evi varmış gibi hissediyordu.

Ancak başardığı her şeye rağmen yalnızlıktan kaçamıyordu. İnsan ilişkilerinin rahatlığını, ortak kahkaha ve sohbetin kolaylığını özliyordu. Diğer çiftlikleri gözetlemeye bile başvurmuştu. Çiftliklerin birçoğunda uzaylı erkekler yaşıyordu - Cantor Limanı ve birkaç büyük şehir dışında alışılmadık bir manzara - ama onlar da herhangi bir insan gibi işlerine devam ediyorlardı. Ve birkaçının insan eşleri vardı.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti. O büyük erkeklerden birinin ona bu kadar korumacı davranması?

İnsan erkeklerle olan deneyiminin pek de tatmin edici olmadığı düşünüldüğünde, uzaylı bir koca fikri daha da az umut verici görünüyordu, ancak çiftler yeterince mutlu görünüyordu. Onları izlemek hoşuna gidiyordu ama bir keresinde peri olduğuna karar veren küçük bir çocuk tarafından keşfedilmişti. Onun bu heyecanından hoşlanmış ve yanında getirdiği küçük zuladaki bozuk paralardan birini ona vermiş, çocuk dans ederek uzaklaşırken de gülümsemişti.

Ancak bu karşılaşma ona ne kadar kolay keşfedilebileceğini fark ettirmiş ve diğer çiftlikleri ziyaret etmeyi gönülsüzce bırakmıştı. Artık ona eşlik edecek sadece kendisi vardı. Gün boyunca durum fena değildi ama akşamın durgunluğunda tek ses böceklerin yumuşak vızıltısı ve eski evin gıcırtilarıydı ve bu ağır bir sessizlikti.

Birden etrafını saran sessizliğin farkına vararak usulca şarkı söylemeye başladı, annesinin ona söylediği bir şarkıydı bu. Küvetin kenarına yaslanarak gözlerini kapattı ve kendini o uzak mutlu anıları hatırlamaya bıraktı. Sert bir ses ona hırlayana kadar artık yalnız olmadığını fark etmedi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Gözleri birden açıldı, kapı aralığında beliren devasa figüre bakarken şarkı dudaklarında canlandı. İri yarı, yeşil tenli bir uzaylının devasa gövdesi tüm alanı dolduruyor, koyu renk gözleri kadının nefesini kesecek bir şiddetle yanıyordu. Yanağının altında bir yara izi vardı.

Gözleri ve kolları - kocaman, kaslı kolları - savaşılan ve kazanılan savaşların topografik haritası gibi çaprazlama kesişti. Dehşete düşmesi gerekiyordu ve düşmüştü de ama göğsünde garip bir kıpırtı, açıklayamadığı bir çekim kıvılcımı da vardı.

Bakışları daralırken hava gerginlikle titreşiyor gibiydi, sesi küçük odada gök gürültüsü gibiydi.

"Evimden defol."

Sözlerinden düşmanlık damlıyordu ve kalbi hızla çarpıyordu ama geri adım atmayı reddetti. Burası artık onun eviydi, sığınağıydı. Bu yabancıнын onu savaşımadan kovalamasına izin vermeyecekti. Daha dik oturmaya başladı ve çıplak olduğunu geç de olsa hatırladı, kolları pek kalkan görevi görmese de otomatik olarak göğüslerini kapatmaya çalıştı.

"Buraya ilk ben geldim."

"Umurumda değil. Burası benim evim."

"Bunu bilmiyordum," dedi, ellerindeki titremeye rağmen bir şekilde sesini sabit tutmayı başararak. "Terk edilmiş olduğunu sanıyordum."

İfadesi değişmedi ama gözleri kızın gözlerinin içine daha da derinlemesine dalmış gibiydi. "Artık biliyorsun. O yüzden git."

"Gitmeye hazır değilim," dedi inatla, çenesini kaldırarak.

Hareket etmedi ama bir şekilde varlığı büyüyor, odadaki tüm havayı emiyor gibiydi. Nefes almakta zorlandıkça boğazı daralıyordu.

"Rica etmiyorum. Sana gitmeni söylüyorum."

Tehdit açıktı ama küvetin arkasına doğru büzülürken, su tenini serinletirken bile geri adım atmayı reddetti.

"Yoksa ne olur? Bana zarar mı vereceksin?"

Tüm çabalarına rağmen sesi titredi ve kaşları daha da çatıldı.

"Hayır." Odaya adımını attı, başı neredeyse tavana değecekti. "Ama yine de gitmeni sağlayacağım."

Daha fazla geri çekilmemek için mücadele etti, zayıflık göstermeyi reddetti. Adamın sesindeki öfke karşısında teni huzursuzlukla karıncalandı. Yüzeysel kontrolünün altında çok fazla öfke vardı, patlamayı bekleyen bir volkan. Ama geri adım atmayı reddetti, sığınağında -evinde- kalma kararlılığı onu ileriye götürdü.

"Gitmeye hazır değilim ve beni dışarı sürüklemek niyetinde değilseniz, kalıyorum."

"Burada kalmıyorsun." Yüzü kayıtsız, ifadesi boyun eğmezdi ama bakışları kadının vücudunda gezinirken duraksadı. "Ama önce giyin."

Bu aç bakışa karşılık olarak açıklanamaz bir sıcaklık dalgası onu sararken nefesi kesildi. Kuşkusuz uzun zaman olmuştu -çok uzun zaman- ama bu devasa kızgın uzaylıdan etkilenmesinin imkânı yoktu. Olabilir miydi?

O karar veremeden adam gitmiş, arkasından banyo kapısını çerçevesini takırdatabilecek kadar sert bir şekilde kapatmıştı. Kalbi sıkıştı, midesi endişeyle burkuldu. Gidecek başka bir yeri, sığınacak kimsesi yoktu - Wainwright'tan kaçtığı anda bulunduğu yere geri dönecekti.

Hayır. Bu çiftlik evi onun tek sığınağı, yeniden başlamak için son şansıydı. Onun kendisini kovalamasına izin veremezdi, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Vazgeçmeyecek, onu yeni evinden zorbalıkla çıkarmasına izin vermeyecekti.

Ayağa kalktığı anda damarlarında bir meydan okuma dalgası dolaştı, küvetteki su onun hareketiyle dalgalandı. Küvetten çıktı, sonra bulabildiği tek havluyla olabildiğince çabuk ve iyice kurulandı. Elleri hafifçe titreyerek giyinmeye başladığında, mutfaktan ya da diğer odalardan gelen sesleri duymak için kendini zorladı. Hiçbir şey yoktu ama hava gerginlikle doluydu.

Giyinmeyi bitirdi, sonra aynada kendini görünce inledi. Tavan arasında çeşitli atılmış giysiler bulmuştu ama hiçbirini üzerine tam oturmamıştı. Giydiği gömlek

Belli ki onun cömert kıvrımlarına sahip olmayan biri için tasarlanmıştı ve göğsündeki düğme sonuna kadar gerilmişti. Pantolon da aynı derecede dardı ve genç bir çocuk için tasarlandığından şüpheleniyordu.

Kıyafet onun istediğinden çok daha açıktı. Ama yine de, onu çok daha azıyla görme şansına zaten sahip olmuştu. Omuz silkti ve kalmasına izin vermesi için onu ikna etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştı. Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve mutfakta ona katılmaya gitti.

Mutfaktaki pencereler kapatılmamıştı, bu yüzden onları o şekilde bırakmıştı ve güneş ışığı odaya akıyordu. Gözleri ani parlaklığa alıştığında onu mutfak masasında buldu. Işıktaki daha da iri ve korkutucu görünüyordu, kaşlarını çatmış büyük bir malzeme yığınınına bakıyordu.

Neden kaşlarını çatıyordu? Bu malzemelerin onda birine sahip olmak için gözlerini bile verebilirdi. Ağzı sulanarak hızlı bir araştırma yaptı ve bir kap çayın üzerine geldi.

"Oh, çayınız var! Bize bir fincan hazırlayabilirim."

Adam kıza bakarken kaşları çatılmamıştı ama kız adamın gözlerinin çok küçük tişörtün sergilediği cömert göğüs dekoltesine kaydığını gördü.

"Çay istemiyorum."

Onu görmezden gelerek, eski çaydanlığı ve birkaç kırık fincanı bulmak için dolapları karıştırmaya başladı. İnkârına rağmen onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. İlginçti. Adam zaten kalmasına izin vermiş gibi davranmaya karar verdi ve ona neşeli bir gülümseme verdi.

"Oh, saçmalama! Güzel bir fincan çay herkesin gününü aydınlatabilir."

Adam cevap vermeyince, kadın gevezeliğe devam etti; suyu kaynatıp çay yapraklarının üzerine dökerken kelimeleri neşeli bir akış halinde dökülüyordu. Adamın bakışları daha da yoğunlaştı, gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla ona sabitlendi ama fiziksel olarak onu durdurmaya çalışmadığı sürece hoşnutsuzluğunu görmezden gelebilirdi. İki fincan doldurdu ve kendi fincanını adamın önüne koydu.

"Korkarım süt yok," dedi ve ona karşılık vermediği bir gülümseme daha attı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra kız daha fazla sormaktan kendini alamadı. "Ben Kara, bu arada. Senin adın ne?"

Adam kaşlarını çatı, cevap vermedi ama kadın çayını yudumlayarak sabırla bekledi. Adamın ifadesi yumuşamadı ama sonunda çaydan bir yudum aldı ve kadın bunu küçük bir zafer olarak görerek gülümsedi.

"Üvey annelerimden biri her zaman güzel bir fincan çayın çoğu hastalığın ilacı olduğunu söylerdi."

Bayan Martin iyi kalpli bir kadındı ama kocasının Kara'nın hızla gelişen vücudunu fark ettiğı gerçeğini görmezden gelecek kadar iyi kalpli değildi. Kara'dan özür dilemişti ama yine de onu göndermişti. Bir yuvasını daha kaybetmişti. Bunu da kaybetmek istemiyordu.

"Sinirleri yatıştırması inanılmaz," dedi neşeyle. "Ve -"

Adam onun sözünü kesti, ses tonu sertti. "Çay umurumda değil, Kara. Gitmen gerekiyor."

O amansız yüzü incelerken kalbi sıkıştı ama denemeye devam etmek zorundaydı.

"Lütfen," dedi, sesi çaresizlikle doluydu, "kalmama izin verin. Ev işlerini yaparım, evi temiz tutarım, çiftlik işlerine yardım ederim. Geçimimi sağlarım."

İfadesi yumuşamamıştı ama gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi onunkilerin derinlerine dalmıştı.

"Neden buradasın?" diye hırladı.

"Gidecek başka yerim yok."

Sözlerindeki gerçeğı duyabildiğinden emindi ama bu onun için yeterli değildi.

"Neden olmasın?"

Ona söylemeli miydi? Söyleyebilir miydi? Ya onu Wainwright'a götürüp kanuna teslim etmekte ısrar ederse? Riskleri tartarak derin bir nefes aldı. Belki, sadece belki, bu huysuz, heybetli yabancıya güvenebilirdi.

"İşlemediğim bir suçla itham edildim."

Hiçbir şey söylemedi ama kupasının etrafındaki devasa yumruk sıkılaştı.

"Lucas Trask adında bir adam beni yatağına atmak için hırsızlıkla suçladı. Onu reddettiğim için kızgındı ama ben hırsız değilim."

Bir an için adamın yüzünün yumuşadığını düşündü ama sonra adam arkasına yaslandı ve devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bu beni ilgilendirmez."

Çaresizliği artmıştı. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı.

"Lütfen, beni dinleyin. Gidecek başka yerim yok. Hiç arkadaşım yok, ailem yok. Annem ben daha çocukken öldü ve o zamandan beri hiçbir yere ait olamadım. Ama burada, bu evde kendimi güvende hissediyorum. Hayatımda ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum."

Bakışları durakladı, gözleri onunkilerden uzaklaştı. ve düşündü - dua etti - başka bir şeyin, neredeyse anlayış gibi bir şeyin parıltısını görmüştü.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Kalmama izin verin. Çok çalışırım, çiftliğe yardım ederim... Her şeyi yaparım."

Bunu belirsizlikle dolu, bunaltıcı bir sessizlik izledi. Sonra H'zim'in devasa gövdesi sarkar gibi oldu, omuzları isteksiz bir teslimiyet jestiyle düştü.

"İyi," diye hırladı. "Kalabilirsin. Ama benim şartlarımla."

BÖLÜM 4

"W şapka şartları?" Kara temkinli bir şekilde sordu.

Güzel kıza bakarken H'zim'in midesi pişmanlıkla doldu. karşısında çayını yudumlayan kadın. Güneşin aydınlattığı mutfakta daha da çekiciydi; kızıl saçları ateş kıvılcımları saçıyor, krem rengi teninde çiller göze çarpıyordu. Şimdi giyinik olsa da, o nefis kıvrımların anısı hafızasına kazınmıştı.

Onun kalmasına izin vererek hata yaptığından zaten emindi ama sadece o büyük kahverengi gözlerdeki yalvaran bakıştan değil, aynı zamanda onun durumuna duyduğu sempatiden de etkilenmişti - bu durum küçük bir şekilde kendisinininkini yansıtıyordu. Ama bu zayıflık anı, artık evinde yaşayan bir insan olduğu anlamına geliyordu. Çok arzu edilen bir insan.

"Bana soru sorma," diye hırladı, sesini olabildiğince tehditkâr çıkarmaya çalışarak. "Sana bir emir verirsem, söyleneni yap. Ve yolumdan çekil."

Gözleri irileşti ama itaatkâr bir şekilde başını salladı. Kaşlarını çattı, onun bu hızlı boyun eğişinin kendisini daha da temkinli yaptığını kabul etmek istemiyordu.

Gıcırdayan sandalyeden kalktı, sağlam masanın üzerinde yükseldi.

"Çoğu gün tarlada olacağım. Yollarımız nadiren kesişir."

Tekrar başını salladı ama bakışları spekülatif bir hal almıştı. O güzel yüzün arkasında neler oluyordu?

Umurumda değil, dedi kendi kendine.

Ayrılmak için döndüğünde bakışları küçük, düzenli mutfağa takıldı. Çiftlik evinin derli toplu içi, yıkık dökük dış cephesinden çok farklıydı. Tatlı dış görünüşü de benzer sırları mı gizliyordu? Bu ücra, terk edilmiş çiftlikte tek başına nasıl hayatta kalabilmişti?

İçinde bir merak kıvılcımı alevlendi ama hemen söndürdü, başkalarına güvenerek sayısız kez yandığını hatırladı. Yapması gereken işler vardı, aşırı büyümüş tarlaları açmak ve harap ahırını onarmak gibi. Odağını bu işlere vermeliydi, şu anda alanını paylaşan gizemli, çilli kadına değil.

Onu çayı ve sırlarıyla baş başa bırakarak mutfaktan çıktı. Parlak sabah güneşine doğru yürürken, hayatında küçük, sinsî bir tohumun kök salmasına izin verdiği hissinden kurtulamıyordu. Ve büyümesini nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çiftliğin geri kalanı gibi ahır da yıkık dökük ve haraptı ama zihnindeki kargaşa yerine fiziksel emekle yüzleşmeyi tercih ederdi. Paslı bir saban demirini eline almış, yıpranmış metali incelerken arkasından gelen ayak sesleri onu gerdi. Saban demirini bırakıp arkasını dönerken içgüdüsel olarak kemerindeki bıçağa uzandı.

Ama gelen sadece Kara'ydı, uzun kızıl saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Benden ne yapmamı istediğinizi söylemediniz. Ekmeğimi kazanmakla ilgili söylediklerimde ciddiydim," diye ekledi ciddiyetle. "Yardım edebileceğim belirli bir ev işi var mı?"

Bu soru karşısında şaşırarak kaşlarını çatı. Onun teklifini ciddiye almamıştı. Tecrübelerine göre çoğu dişi bir erkeğin kendilerine bakmasını beklerdi. Uzun zamandır kimse karşılığında ona yardım etmeyi teklif etmemişti.

"Sana gerçekten yardımcı olabileceğini düşündüren nedir?" diye homurdandı, kelimeler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

Çenesini kaldırdı, o büyük kahverengi gözlerinde meydan okuma parlıyordu.

"Daha önce çiftlik işleri yaptım. Eğer saklanmaya çalışmasaydım dışarıda daha fazla iş yapardım."

"Kesinlikle başardınız," diye gönülsüzce itiraf etti. "Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum."

Ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim. İşe yaradığına sevindim. Ama artık burada olduğuna göre, belki daha önce yapamadığım bazı şeylerle ilgilenebilirim? Buraya gelen herkes buranın dolu olmasını bekleyecek."

Homurdandı, kuru, mizahsız bir ses.

"Kimse gelmeyecek." Bir an için onu düşündü. Pek çok insan onun kadar iş almaya hevesli görünmüyordu - en azından gizli bir amacı olmadan. Omuz silkti, onun ne yapacağını merak ediyordu. "Ama sanırım bununla başlayabilirsin."

Ona hızlı bir gülümseme gönderdikten sonra eve döndü ve bir süre sonra elinde bir süpürgeyle çıkıp verandayı temizlemeye koyuldu. Ahırdaki envanterini tamamlamak yerine kendini onu izlerken buldu, bakışları yıpranmış giysilerin altında vücudunun nasıl hareket ettiğine takıldı. Gösterişli vücuduna rağmen küçücük bir şeydi ama kararlılığı ona kendi inatçılığını hatırlattı.

Yalnızlığı seçmiş, zamanı yaralarını sarmak ve intikamını planlamak için kullanmaya niyetlenmişti. Ama onun şu anda paylaştıkları ev üzerinde çalışmasını izlerken, bir sızı hissetti... tam olarak zevk değil, ama belki de bir rahatlık duygusu.

Hayır. Rahatlamaya ihtiyacı yoktu. Boşluğa, sessizliğe ve kendi acı arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Ama sanki temizlik yapmak yerine dans ediyormuş gibi verandada zarifçe hareket eden, atkuyruğu saçları her hareketinde sallanan kadını izlemeye devam etti.

S'kal'ın şimdi sahip olduğu şey bu, diye düşündü - evini paylaşacağı ve yanında çalışacağı bir eş. Asla sahip olamayacağı şey. Kendini başka bir dişiye güvenmeye ikna edebilse bile, hangi namuslu dişi eski bir mahkûmu ve eski bir

Savaşçı. Kendini otomatik olarak, bir zamanlar omzundan aşağı düşen, gücünün ve cesaretinin sembolü olan kalın örgüye uzanırken buldu. Cezasını açıkladıkları ve onu bir hücreye attıkları gün, paslı parmaklıklardan birinin sivri ucunu kullanarak kalın örgüyü acı verici bir şekilde kesmişti.

Bu eylem, onu başarısızlığa uğratan, haksız yere suçlanmasına ve hapsedilmesine izin veren kuralları reddetmek anlamına geliyordu. Artık onurlu bir savaşçı olmadığının bir kabulüydü. Başparmağı, o uzun ve korkunç savaş sırasında edindiği birçok yara izinden biri olan gözünün altındaki yara izi üzerinde ileri geri kaydı. Her zaman pervasız, kurallara ve kısıtlamalara karşı sabırsız olmuştu ama yine de dünyanın altında yatan bir düzen, bir adalet sistemi olduğuna inanmıştı. Yanılmıştı.

Kızgınlık ve öfkenin tanıdık sızısı patlamak üzereydi ama Kara'nın hareketlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaparak kendini işine dönmeye zorladı. Tam olarak başarılı olamadı ama Kara tekrar evin içinde kaybolduğunda tüm dikkatini araştırmasına verebildi.

Güneş ufukta alçalmaya başladığında, ahırın ve iki küçük müştemilatın içindekilerle işini bitirmiş ve evin yakınındaki tarlaların hızlı bir değerlendirmesini yapmıştı. Nadaşa bırakma dönemi toprak için iyi olmuştu - mükemmel bir hasat sağlayacaktı.

Bunu görmek için burada olacağımdan değil.

Ama S'kal muhtemelen bundan faydalanabilir, diye karar verdi. Araziyi temizleme işlemine başlamakta bir sakınca yoktu, hatta belki asgari bir ürün bile ekebilirdi. Sulama hendeklerini de temizlemeye başlamış, hem fiziksel emekten hem de sonuçlardan beklenmedik bir memnuniyet duymuştu - bu da ilerlemenin açık bir göstergesiydi.

Eve döndüğünde üstü başı toprak içindeydi ve her gün hücresinde yaptığı savaşçı egzersizlerine rağmen, alışık olmadığı aktiviteler yüzünden sırtı biraz ağrıyordu. *Bir çiftçi farklı kaslar gerektirir*, diye düşündü ve yine de sıkı, üretken bir çalışmanın getirdiği yorgunluktan belli bir tatmin duyuyordu.

Ağrısını dindirmek için gerinirken, yakındaki tepelerden yansıyan bir ışık parıltısı yakaladı. Işığı incelerken otomatik olarak bıçağına uzandı.

ama parlama tekrarlanmadı. O kısa kıvılcımı hayal etmiş olabilir miydi? Belki de güneş sadece parlak bir kayadan yansımıştı.

Belki de izleniyorumdur.

Pek olası görünmüyordu ama tepelere bir kez daha bakarken teni endişeyle karıncalandı. Her şey daha önce olduğu gibi huzurluydu ama eve geri dönüp mutfak kapısından içeri girerken bu fikri tamamen göz ardı edemedi. Kara ocağın yanında durmuş, çok iştah açıcı kokusu olan bir şeyi karıştırıyordu. Yüzü sıcaktan kızarmış, atkuyruğundan kurtulmuş birkaç tutam nemli bir şekilde yüzüne dolanmıştı ama ona doğru bakıp gülümsedi.

Sikeyim. Yine o istenmeyen his vardı - bir rahatlık, eve dönüş hissi. Hemen kaşlarını çatarak bu duyguyu gizledi.

"Yemek pişirmişsin."

"Sadece biraz güveç. Umarım

sen-" "Benim malzemelerimi

kullanarak."

"Sadece biraz," dedi çabucak. "Kurutulmuş etin bir kısmını kullandım ama aynı zamanda topladığım yenilebilir mantarları ve yetiştirdiğim sebzeleri de kullandım. Aklıma gelmişken, bitkileri çevreleyen bitki örtüsünü biraz daha temizlememe bir itirazınız olmaz sanırım?"

Aniden başını salladı, hâlâ sobanın yanında duran kadını izliyordu, midesi beklentiyle gurulduyordu. Ama oturmak yerine ayakta durmaya devam etti, kollarını kavuşturmuş, yüzü kaşlarını çatmıştı. Kadın ona temkinli bir bakış attı ve konuyu değiştirdi.

"Yemekten önce elini yüzünü yıkamak istersen ocağın arkasında biraz su ısıtıyorum." Adam cevap vermeyince kadın şüpheyile başını eğdi. "Bunu da mı yapmamam gerekiyordu?"

"Artık su ısıtmak için soba kullanmak gerekmiyor. Su pompasını çalıştırdım," dedi huysuzca. "Tesisat sistemi artık çalışır durumda."

Yüzü aydınlandı.

"Bu harika. Teşekkür ederim."

Gülümsemesine karşılık vermedi. Onu cesaretlendirmek, kalmasına izin vermesinin isteksiz bir iyilikten başka bir şey olduğunu düşünmesini sağlamak istemiyordu. Onunla ne yapacağına karar verdiğiğinde, havadan sudan konuşmak ya da boş gevezelik etmek zorunda kalmayacaktı. Yemek yemek, uyumak, çalışmak ve plan yapmak için yalnız kalacaktı.

Yıkanmak için lavaboya giderken kendine kararlı *bir şekilde* "Ben de bunu istiyorum" dedi. Su gömleğine damladı ve onu sabırsızlıkla çıkardı, kollarına ve göğsüne daha fazla su akıttı. Arkasını döndüğünde, kızın çıplak gövdesini görünce gözlerinin açıldığını, aceleyle başka tarafa bakarken yanaklarının kızardığını gördü.

Utanmasına rağmen, arkasını dönmeden önce gözlerinde hızlı bir ilgi parıltısı görmüştü. Bunun onun için hiç önemi olmamalıydı, özellikle de kadınlarla daha fazla ilişkiye girmekten kaçınma kararını göz önünde bulundurursak, ama bu minnettar bakış onun özünde erkek olan bir parçasını yatıştırdı.

"Al," dedi ve gözlerini hâlâ kaçırarak ona bir havlu uzattı.

Kurulanırken onaylarcasına homurdandı. Gömleğine uzandı, sonra tekrar giymek için çok kirli olduğuna karar verdi. Bunun nedeni kesinlikle onun, yanaklarını hâlâ pembeye boyayan çıplak göğsüne attığı bakışları görmekten hoşlanması değildi.

"Sanırım bu yahniyi de deneyebilirim," dedi huysuzca masaya otururken.

Kayıtsız görünme çabası midesinin guruldamasıyla hemen engellendi ve kadın güldü. Mutfığı dolduran neşeli ses göğsünün ağrımaya neden oldu. Böylesine basit ve gerçek bir eğlenceyi duymayalı ne kadar olmuştu?

"Peki, eğer yutabileceğinden eminsen..."

Önüne kocaman bir kase güveç koyarken sesi alaycıydı ama adam cevap vermeyi reddetti. Dikkatli bir ısırik almak için kaşığı eline aldı, sonra neredeyse zevkten inleyecekti. Hapishanedeki yemekler aslında tatsızdı ve gücünü korumak için önemli olduğunu bildiği için kendini yemeye zorlamak zorunda kalmıştı. Serbest bırakılmasıyla çiftliğe gelişi arasındaki telaşlı koşuşturmada birkaç protein barından fazlasına vakit bulamamıştı.

Onu zengin, sıcak ve lezzetli gerçek bir yemeğe hazırlamamışlardı. Tüm kâseyi dakikalar içinde mideye indirdi, sonra başını kaldırdığında Kara'nın masanın karşısından ona gülümsediğini gördü.

"Sanırım o kadar da kötü değilmiş."

"Hapishanede çabuk yemek yemem gerekiyordu," dedi savunmacı bir tavırla, sonra da içinden küfretti. Ona kendisi hakkında hiçbir şey söylemek istememişti - özellikle de bunu.

Gözleri büyüdü ama geri çekilmedi. "Hapishane mi?"

Neredeyse cevap vermeyecekti ama artık ağzından kaçıracağına göre gerçeği saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Son üç yılımı Port Cantor hapishanesinde geçirdim."

Kadın başını eğmiş onu izliyordu ve adam parmağını tekrar yara izinde gezdirdiğini fark etti.

"Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır."

Başını salladı. "Pekâlâ. Bu yüzden mi kalmama izin verme fikrini değiştirdin? Yapmadığın bir şeyle suçlanmanın nasıl bir his olduğunu bildiğin için mi?"

"Benim yapmadığımı sana düşündüren ne?" diye hırladı.

"Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz." Omuz silkti ve ayağa kalkarak kaseye uzandı. "Biraz daha ister misin?"

Sessizliğini onay olarak kabul eden kadın, kaseyi ocağın yanına götürdü ve onu arkasından bakakaldı. Bu kadar mıydı? Gözyaşı yok, bilgi talebi yok? Ya da daha da kötüsü, ondan bilgi sızdırmak için sinsice küçük girişimler. Bunun yerine masaya döndü ve kendi kâsesine dönmeden önce ona cömert bir porsiyon güveç daha uzattı. Zar zor dokunduğu kâsesine.

"Neden yemiyorsun?" diye sordu, aniden şüphelenerek.

"Senin malzemelerinin bir kısmını kullandığım için önce sana yetecek kadar olduğundan emin olmak istiyorum."

Alışılmadık bir suçluluk duygusu kapladı içini. Ona kendi hoş karşılanmayan duyguları yüzünden saldırmıştı, erzaklarını onunla paylaşmayı gerçekten önemseydiği için değil. Dışisinin ihtiyaçlarını ön planda tutacak şekilde yetiştirilmişti ve bu onun çöküşüne yol açmış olsa da, içgüdüleri hâlâ geçerliydi. Kasesini ona yaklaştıırken kızgınlıkla homurdandı.

"Ye."

Ona ürkek bir bakış attı, sonra gülümsedi ve güveçten bir kaşık aldı. "Teşekkür ederim."

Kadının minnettarlığı karşısında cesareti kırılan adam, yemeğe odaklanarak hızla birkaç büyük lokmayı mideye indirdi. Ancak damak tadı hoşuna gitse de - şimdi daha yavaş yediği için daha da hoşuna gitse de - rahatsızlığın hafif alevini tam olarak söndüremedi.

Bu çok saçmaydı. *O benim kadınımdan değil*, diye hatırlattı kendine. *O sadece arazime izinsiz giren biri*. Bunun bir faydası olmadı. Yemek yerken onu izlemeye devam etti, kaseyi bitirdiğinden emin olmaya kararlıydı. Ne yazık ki, kaşığın o güzel pembe dudakların arasında kaybolmasını izlemek, yutkunmasını ve dudaklarını yalamasını izlemek, anatomisi üzerinde tamamen uygunsuz bir etkiye sahipti. Uzun zamandır ihmal ettiği siki kıpırdandı ve rahatsız edici bir şekilde pantolonuna doğru itildi.

Hay sikeyim. İhtiyacı olan son şey buydu. Kadın k â s e s i n i bitirir bitirmez ayağa fırladı.

"Çevreyi kontrol edeceğim." "Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?" "Evet," dedi ve bastı gitti.

Çevredeki tepelerde herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını otomatik olarak kontrol etmesine rağmen pek de öyle düşünmüyordu. Hiçbir şey yoktu. Ne bir duman kokusu ne de uzaktaki bir kamp ateşinin titrek ışığı. Sonuçta bu bir ışık oyunu olmalıydı. Hâlâ evin dışında hızlı bir devriye geziyordu ama bunun davetsiz misafirlerden endişelendiği için olmadığını biliyordu. O sadece

Mutfağın sıcaklığını ve rahatlığını, sessiz mutfakta bir kadınla - bir kadınla - yemek paylaşmanın beklenmedik samimiyetini terk edin.

Evin köşesini döndüğünde, artık tertemiz olan verandayı fark etti. Hâlâ gevşek tahtaların yerine çivilenmesi gerekiyordu ve iyi bir kat boya kullanabilirdi, ama tüm döküntüleri temizlemiş, süpürmüş ve paspaslamıştı. Onun küçük, tatlı vücudunu izlerken ne kadar sıkı çalıştığını fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı.

Alacakaranlıkta bile evin içindeki eski perdelerin kaldırıldığını ve pencerelerin temizlendiğini görebiliyordu. Evin arka tarafındaki mutfaktan gelen lamba ışığının sıcak parıltısı onu bir işaret feneri gibi çağırıyordu. Kaşlarını çatıp devriyesine devam etmeden önce ayağını en alt basamağa atmıştı.

Çevredeki orman sessiz ve durgundu; sadece hafif akşam esintisinde yaprakların hafifçe sallanması ya da çalılıklarda ara sıra küçük bir hayvanın hışırtısı duyuluyordu. Kararmaya başlayan gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı - yıllardır ilk kez onları görebiliyordu. Hapsedilmeden önce bile onlara bakmak istememişti; onların arasında meydana gelen korkunç şeyleri hatırlamak istememişti.

Her nasılsa son birkaç yılda bu dehşet yeterince azalmış, küçük çiftlik evinin üzerine elmas işlemeli bir battaniye gibi yayılan bu ağaçların temsil ettiği dinginliği takdir edebilmişti. Kahretsin, şimdi şiirsel olmaya başlamıştı. Lanet olası kadın.

Devriyesine devam etti, yüzünde sert bir çatıklık vardı ama sonunda mutfığa döndüğünde Kara sadece başını kaldırıp gülümsedi. Mutfak bir kez daha derli toplu ve düzenliydi ve o da sarı bir kumaşın üzerine eğilmiş, hızlı ve düzgün dikişlerle kumaşın kenarlarını kıvrıyordu.

"Geceleri bir ışık yakabilmek çok güzel. Biri görür diye hep riske atmaya korkuyordum."

"Karanlıkta mı oturdun?"

Işıklar söndükten sonra hapisane hücresinde öfkesiyle baş başa oturuşunu. Başını sallamadan önce yüzünde bir gölge belirdi.

"Genelde sadece yatağa giderdim. Topraktan geçinmek şaşırtıcı derecede yorucu."

"Çiftlik de zor bir iş," diye uyardı. "Yatağa gitmeliyiz."

BÖLÜM 5

KH'zim'in anonsuyla Ara'nın nefesi kesildi. Her ne kadar H'zim'in bunu zararsız bir şekilde söylediğinden emin olsa da -çoğunlukla emindi- zihninde hemen H'zim'in iri vücudunun üzerinde yükseldiği bir görüntü canlandı, kalçalarını kavrarken -

Dikkatini hızla yırttığı elbiseye verirken yanakları yanıyordu. İhtiyacı olan son şey, iri yarı erkeğe karşı istenmeyen bir çekim hissetmekti - gerçi artık çok geç olduğundan şüpheleniyordu. Başlangıçta duyduğu ilgi, gün boyunca onu tanımlanamaz bir yalnızlık havası içinde çalışırken izledikçe artmıştı. Ve gömleğini sıyırıp kaslarını ortaya çıkardığında... Pürüzsüz yeşil tenini gölgeleyen yara izleri onun için kalbini sızlattı, ama bu izler adamın sert çekiciliğini azaltmaya yetmedi.

Mutfağı varlığıyla doldurmuştu, hava neredeyse gerilimle çatırdıyordu. Onunla aynı çatı altında uyuma fikri bile kadının omurgasında bir ürperti yaratmıştı. Ve şimdi buradaydılar.

"Yatağın çarşaflarını senin için değiştirdim," dedi biraz fazla soluk soluğa. "Biraz yıpranmışlar ama temizler."

Bakışları dikişine sabitlenmiş olsa bile, onun kendisine kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordu.

"Benim için mi? Neden?"

"Evde sadece bir yatak var. Diğer yatak odası eski bir gardırop dışında boştu. Buradan her kim taşınmışsa aceleyle taşınmış olmalı - geride böyle tuhaf bir eşya yelpazesi bırakmışlar. Yine de bıraktıkları için minnettarım. Çoğunu kullanabildim. Ama dediğim gibi, sadece bir yatak var."

Aceleyle söylediği sözler bir anda durdu ve sonunda kirpiklerinin altından ona baktı. Yüzü donuk bir maskeydi ama o karanlık gözler duygularla parlıyordu. Sinirle yutkundu ama tam olarak korkmuyordu. Eğer onu incitmek niyetindeyse, zaten pek çok fırsatı olmuştu.

Hayır, korkmuyordu - tahrik olmuştu. Geceyi onun kollarında geçirme düşüncesi içinden lezzetli bir ürperti geçirdi ve meme uçları sıkılaştı, vardiyasının sürtünmesi aniden en samimi okşama gibi hissettirdi. *Benim neyim var böyle?*

"Oturma odasındaki sandalyelerden birine kıvrılırim diye düşündüm," diye aceleyle devam etti. "Ya da evde kalmamı istemiyorsanız, ahırda uyuyabilirim. Sanırım yeterince saman var-"

"Hayır," diye tersledi, derin sesi kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Evde kalacaksın."

Adam bir an daha sessizce onu inceledi ve kadın onun bakışlarında başka bir şeyin, neredeyse özlem gibi bir şeyin titreşimini gördüğünü sandı. Ama emin olamadan kayboldu.

"Sandalye de olur," dedi sonunda.

Karanlık, küflü ahıra tek başına girmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış bir şekilde aceleyle başını salladı ve adam banyoya doğru yürüdü. Kıvırdığı dikişi çabucak bitirdi, sonra yatak odasına geçip gecelik olarak kullandığı büyük beden gömleği ve battaniye olarak kullanmak üzere güve yeniği bir şalı aldı.

Sonra sırayla banyoya girdi ve çıktığında mutfak sessiz ve boştu. Köşeden bir göz attığında oturma odasının da boş olduğunu gördü ve lambayı kapatıp bir sandalye seçmeye gitti. İkisi de çok rahat değildi ama başını arkaya yaslayabilmek için daha uzun olan kanepede karar kıldı.

Gıcırdayan koltuğa yerleşirken, eski evin gıcırtilarını ve iniltilerini dinledi, kulakları H'zim'in ne yaptığını gösterebilecek herhangi bir sesi yakalamak için zorlanıyordu. Zihni durulmayı reddediyor, düşünceleri belirsizlik ve isteksiz cazibeden oluşan bir karmakarışıklığa dönüşüyordu. Bir ipte yürüdüğü ve H'zim'in ipi havada tuttuğu hissinden tam olarak kurtulamıyordu.

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve H'zim yeniden ortaya çıktı, devasa gövdesi kapı aralığında belirdi.

"Yatağı alabilirsin," diye homurdandı, kara gözleri ona sabitlenmişti. Yalnız mı?

Başını iki yana sallarken kalbi küt küt atıyordu.

"Hayır, orası senin evin. Yapamazdım-"

Kaba bir hareketle onun sözünü

kesti. "Rica ederim."

"Yatağını almak konusunda kendimi iyi hissetmiyorum." Tereddüt etti.

"Dönüşümlü yatmaya ne dersin? Ben zaten buraya yerleştiğim için ilk gece sende kalabilir."

Adam ona baktı, ifadesi okunamıyordu ama kadın bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Kalbi çarpıyordu ama göğüs uçları yeniden gerilmişti.

Sonunda başını salladı, başını sertçe salladı.

"Peki."

Bununla birlikte, adam yatak odasına doğru gözden kayboldu ve onu bir kez daha sandalyesinde yalnız bıraktı. Adamın yatak odasındaki hareketlerini dinlerken tuttuğunu bilmediği bir nefes kaçtı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi hissediyordu... bir şey. Ama neyi, bilmiyordu.

Sandalyeye yaslandı, kendini rahatlamaya zorlamaya çalışıyordu ama H'zim'in yatak odasındaki varlığının son derece farkındaydı. Sonunda hareketleri durdu ve kadın onun yavaş, ağır nefes alışını duyabildi. Bu sesin rahatlatıcı bir yanı vardı ama aynı zamanda bir hatırlatma görevi de görüyordu.

Burası onun evi değildi. Buradaki konumu, tüm koruyucu ailelerinde olduğu gibi zayıftı.

Geleceği düşünmekten kaçınıyor, şimdiki zamanda yaşamaktan, küçük çiftlik evini bir yuvaya dönüştürmekten ve sorunlarının sihirli bir şekilde ortadan kalkacağını varsaymaktan memnun oluyordu. Ama H'zim'in varlığı ve kendi belirsiz durumu yüzünden sonsuza dek burada kalamazdı. H'zim her an gitmesi gerektiğine karar verebilirdi ve onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir plana ihtiyacım var.

Buna rağmen, bakışları karanlık odada gezinirken kalbi sızladı. İlk ayın loş ışığında bile yaptığı değişiklikleri, bir yuva, bir sığınak yaratma çabalarını görebiliyordu. Gitmek istemiyordu.

Ve bunu yaptıktan sonra ne yapacaktı? Ya Lucas onu şerife ihbar etmişse ve şerif de onu arıyorsa? İhbar etmemiş olsa bile, yanında sadece geldiği kıyafetler ve birkaç bozuk para vardı. Daha önce ne kadar çok taşınmış olursa olsun, her zaman bir planı ve bir tür kaynağı olmuştu. Hiçbir zaman sıfırdan başlanamıştı.

Korkunç olasılıklar kafasında dönüp dururken endişe onu yenmekle tehdit ediyordu ama tekrar sakinleşene kadar kendini yavaş ve derin nefesler almaya zorladı.

Bunu iyice düşün, diye emretti kendine. Eğer çiftlikte kalamayacaksa, bir iş bulması gerekiyordu - tercihen Wainwright'tan çok uzakta bir yerde. H'zim'den de çok uzakta olacağı düşüncesi aklından geçti ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Belki de ticaret kervanlarından birinde bir iş için takas yapabilirdi. Ağır işlerden korkmuyordu, yine de bir dizi önemsiz iş düşüncesi onu ürkütüyordu. Ama başka bir alternatif de göremiyordu, hele ki kendisine daha fazla seçenek sunacak kadar kredi biriktirme şansı bulana kadar.

Olasılıklar kafasının içinde dönüp duruyordu, ta ki gözleri bulanık ve yorgun, zihni bulanık hissedene kadar. Uyuması gerekiyordu ama beyni kapanmayı reddediyordu. Sonunda katıksız yorgunluk galip gelmeye başladı. Vücudu gevşemeye, nefes alıp vermesi yavaşlamaya başladığında göz kapakları sarktı.

Yarı uykulu haliyle düşünceleri H'zim'e döndü. O karanlık, düşünceli gözlerin ardında ne gibi sırlar saklıydı? Zihni farklı bir yolda dolaşmaya başladı; huysuz, heybetli uzaylıyı rahatlatmak ve gülümsetmek için ne gerektiğini merak ediyordu. Ve ona dokunmak, hatta belki onu öpmek nasıl bir şey olurdu? Devasa ellerinin yüzünü kavradığını, güçlerine rağmen nazik olduklarını, dokunuşunun omurgasından aşağı ürperti gönderdiğini hayal etti. Bu fanteziler aptalcaydı, saçmaydı ama yine de sonunda uykuya dalmaya başladığında bunların tadını çıkarmasına izin verdi.

Eski evin gıcırtilarının ve iniltilerinin, kendi yumuşak nefes alışının sesinin belli belirsiz farkındaydı ama onu sarsarak uyandıran H'zim'in ani çığlığı oldu. Yüksek sesle, acı dolu bir çığlık attı, ses sessizliği yırttı ve H'zim ayağa fırladı, karanlığa bakarken kalbi çarpıyordu. Ama oda hâlâ sessiz ve boştu.

Adam tekrar bağırdı ve kadın kalbi hâlâ hızla çarparak yatak odasına koştu. Adam yatakta bir ileri bir geri sallanıyordu, kara gözleri sanki bir dehşeti engellemeye çalışıyormuş gibi kapanmıştı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde kâbusa yakalanmış birini görmemişti.

"H'zim, uyan," dedi nazikçe, onun elini tutarak.

Cevap vermedi, irkilmedi bile. Yüzü terden kayganlaşmış, göğsü sanki bir maraton koşuyormuş gibi kabarmıştı. Tekrar denedi, bu sefer daha ısrarla.

"Uyan, H'zim! Rüya görüyorsun!" Ellerini H'zim'in omuzlarına koyarak onu sarsıp uyandırmaya çalıştı ama bu bir heykeli sarsmaya benziyordu ve H'zim kendi cehenneminde sıkışıp kaldı. "Her şey yolunda. Artık güvendesin."

Birden gözleri açıldı, bakışları vahşi bir yoğunlukla onunkilere kilitlendi. Onu yanına çekti, sonra üzerine yuvarlandı, iri gövdesiyle onu yatağa yapıştırdı, elleri bileklerini demir kelepçeler gibi kavradı. Yüzü bir hırıltıya bürünmüş olan adam ona doğru yaklaşıırken nefesi boğazında düğümlendi. Gözleri görmeyen bir hırıltı.

Adam ona bakıyordu ama aslında onu gördüğünü hiç sanmıyordu. Sonra, kadının tüylerini diken diken eden bir sesle, "Bana neden ihanet ettin Ayyla?" diye hırladı.

BÖLÜM 6

H'zim'in gözleri fal taşı gibi açıldı, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi kabardı. Odanın karanlığı, unutmayı tercih ettiği anılardan oluşan bir girdap gibi etrafında dönüyordu. Vizal'da bir savaş.

Üç sonsuz gün boyunca düşman ateşiyle kapana kısılmıştı. Port Cantor'daki nemli, soğuk hücre, küf kokusu ve umutsuzluk bir örtü gibi üzerine yapışmış, umutsuzluğunu yankılamıştı. Ayyla'nın ihanetini fark ettiği an.

Altında bir dişi vardı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve adam memnuniyetle hırladı. Sonunda ona bunu ödetebilirdi. Onu yere mıhladı, elleri kollarında siper gibi duruyordu. Ayyla'nın hain yüzü, onu Port Cantor'un kanun adamlarının pençesine bırakarak uzaklaşırken gülerek önünde asılı kaldı.

"Hayır," diye homurdandı, sesi sanki kelimeler boğazından kopmuş gibi çiğdi.

Ama onun altındaki vücut Ayyla'nın zarif gövdesi gibi değil, gür ve yumuşaktı; kafasını dolduran koku da Ayyla'nın tercih ettiği ağır misk kokusu gibi değil, hafif ve tatlıydı. Bir an için kadını tanıyamadı, öfke ve panik hâlâ damarlarında dolaşıyordu ama Kara'nın yüzü nihayet odak noktasına geldi, gözleri geniş ve şok olmuştu. Bir an için yönünü şaşırdı, nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Çiftlik evi, evet, işte orasıydı. Onu burada bulmuştu ve şimdi ona bir tür canavarmış gibi bakıyordu.

Bakışları onun yüzünü taradı, ne arıyordu? Aldatma mı? İhanet mi? Bilmiyordu. Tek bildiği kendini kapana kısılmış, geçmişinin ağırlığı altında boğulmuş hissettiği idi. Zihnindeki sis nihayet dağıldığında, elini gevşeterek onu serbest bıraktı. Ayağa kalktı, kollarını ovuşturdu, gözleri hâlâ tetikteydi.

"H'zim?" Sesi titrek geliyordu.

Suçluluk duygusu üzerine çöktü ve arkasına yaslanıp nasırlı eliyle yüzünü ovaladı. Suçluluğuna rağmen Ayyla'nın ihanetinin anısı hâlâ canlıydı. Pazarın uğultusunu duyabiliyor, baharatların ve kızarmış yiyeceklerin kokusunu alabiliyor, memurların ellerini kollarında hissedebiliyordu. Anılar tekrar üzerine hücum ederken görüşü bulanıklaşmaya başladı. Acı, öfke, çaresizlik.

Ayyla'nın adı zihninde yankılanıyor, aptallığını, başarısızlığını sürekli hatırlatıyordu. Hayır. Bir daha olmaz. Bu tuzağa tekrar düşmeyecekti.

Birden Kara'nın elleri yüzündeydi, parmakları yara izinin çizgilerini takip ediyordu. Dokunuşu nazikti ama dokunuşunun etkisi onu sarsarak şimdiki zamana geri döndürdü.

"H'zim," diye fısıldadı, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Her şey yolunda. Artık güvendesin."

Güvende mi? Güvende değildi. Kapana kısılmıştı, sonsuza dek bu öfke ve utanç döngüsünün içinde sıkışıp kalmıştı ama Kara'nın dokunuşu onu şimdiki zamana geri döndürmeye yardımcı oldu. Gözleri buluştuğunda korku ya da öfke görmedi, anlayış gördü. Sanki kontrolün kendisinde olmadığını, kâbusun onu ele geçirdiğini biliyordu ve fırtınayı onunla birlikte atlatmaya istekliydi.

Bir süre öylece oturdular, tek ses hâlâ göğsünü parçalayan ağır nefes alış verişiydi. Hiç düşünmeden uzanıp onun yüzüne dokundu, başparmakları yanaklarının pürüzsüz çilli kıvrımlarında gezindi. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı, sakın ve... kabullenmişti. Bunda neden bu kadar rahatlık vardı?

Kelimeleri bulamayınca eğildi ve dudakları onunkilere değdi. Bunu kısa bir dokunuştan, anlayışı için bir teşekkürden daha fazlası olarak düşünmemişti. Ama dudakları birbirine değdiğinde, içinde bir şeyler canlandı. Arzu midesinde alevlendi, alçak ve sıcaktı, vücudu tepki olarak sertleşti.

Öpücüğü derinleştirdi, ağzını ele geçirdi ve şiddetli bir açlıkla ona sahip oldu. Adam onun dudaklarındaki balın tadını çıkardı ve kadın ona karşı titredi ama dudakları isteyerek ayrıldı ve daha fazlasını davet etti. Onun vücudunun yumuşaklığında, öpücüğünün tatlılığında kendini kaybedebilirdi...

Hayır. Kafasının içinde bir alarm çaldı ve geri çekildi. Kız ona baktı, gözleri loş odada geniş ve parlaktı, dudakları nemli ve şişmişti. Ona tekrar uzanma dürtüsü neredeyse onu boğacaktı ama gardını indiremezdi, ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Özellikle de bir kadınla. Ayyla'nın ihanetinin anısı hâlâ zihnini kemiriyordu. Dokunuşu ne kadar nazik ya da varlığı ne kadar rahatlatıcı olursa olsun Kara'ya güvenemezdi. Ona güvenmek için kendine izin veremezdi.

Hızla ayağa kalktı, yataktan bir adım uzaklaşırken parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Nefes alış verişini yeniden düzensizleştirdi, duygularını kontrol altına alma çabasıyla göğsü kabardı. Bunun olmasına izin veremezdi. Odaklanmalı, gözlerini ödülünden, yani intikamdan ayırmamalıydı.

"Yatağı sen al," diye hırladı, sesi niyet ettiğinden daha sertti. Kara'ya bakmadı, onun gözlerinde şaşkınlık ya da acı görmeye dayanamadı. "Ben dışarıda uyurum."

Başka bir şey söylemeden döndü ve odadan çıkıp gecenin karanlığına doğru evden çıktı. Ahıra varana kadar durmadı, zihni onu neredeyse çözecek olan öpücüğü, dokunuşu, rahatlık hissini tekrarlarlarken ayakları onu otomatik pilota taşıyordu.

Açık kapı çerçevesine yaslandı, nefes alış verişini sakinleştirmeye çalışırken gözleri yukarıdaki yıldızlara sabitlendi. Kalbi hâlâ korku ve arzusun kafa karıştırıcı karışımıyla çarpıyordu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi - bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti. İntikam onun tek hedefiydi ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirecekti.

Her ne kadar kalp atışları ve nefes alış verişini sonunda sakinleşse de, uyumanın bir seçenek olmadığını biliyordu. Bunun yerine çiftliğin çevresinde dolaştı. İlk başta, sanki peşini bırakmayan anılardan kaçabilecekmış gibi hızlı adımlarla ilerledi. Ama gece ilerledikçe, kırsalın sessizliği iliklerine kadar işlemeye başladı ve içindeki kargaşayı yatıştırdı. Yine de Kara'nın dokunuşuyla üzerine çöken kırılmalılık hissinden tam olarak kurtulamamıştı,

Zihni, geleceđi -sadece kendi geleceđini deđil, onunkini de- dűşűnmesine yetecek kadar berraklařtı.

şafağın ilk ışıkları ufukta belirdeğinde bir karara varmıştı. iftliği yeniden kurmaya yetecek kadar uzun kalacak, kızının burada bir hayat kurma şansına sahip olmasını sağlayacaktı. Planlarını biraz geciktirebilirdi ama bu kadar beklemişlerdi - biraz daha bekleyebilirlerdi.

Gűneř yűkselip bakımsız tarlaların űzerine altın rengi bir parıltı yayarken, yapılması gereken işleri listelemeye bařladı. Bunların çođu sıkı çalıřmayla halledilebilirdi ama ek malzeme almak için kasabaya gitmesi de gerekebilirdi.

Kararlılıkla bařını sallayarak çiftlik evine dođru yűrűdű, ayak sesleri çimenlerin űzerinde sessizdi. iftliđi dűzene sokacak, sonra da Kara'yı yeni hayatıyla bař bařa bırakıp gidecekti. Bu dűřűnce onu teselli etmeliydi ama bunun yerine, tam olarak tanımlayamadıđı bir řeyin acısı gűđsűnde yankılandı.

Kapıyı itip açtıđında ve onu yine ocađın bařında yemek hazırlarken gűrdűđűnde bu his daha da yođunlařtı. Adam içeri girdiđinde bařını kaldırdı ve neřeyle gűlűmsedi.

"Gűnaydın. Kahvaltı neredeyse hazır."

Gűzlerindeki sıcaklık gibi sođukkanlılıđı da onu řařırtmıřtı. Neden ۆnceki gece adamın ani gidiřine ۆfkelenmemiřti? Neden cevaplar ve ۆzűrler talep etmiyordu?

Bařını salladıđında bođazı dűđűmlendi ve oluřan yumruyu temizlemeye çalıřtı.

"Teřekkűrler. Ben elimi yűzűmű yıkayayım."

Lavaboya dođru yűrűdű, ellerini ve yűzűnű ovalarken hareketleri mekanikti. Sođuk su kafasını bořaltmasına yardımcı oldu ve ona seçtiđi yolu hatırlattı. Duygulara kapılmayı gűze alamazdı, ne řimdi ne de hiçbir zaman. Yapması gereken bir iş vardı - iftliđi çalıřır hale getirmek ve sonra gitmek.

"Senin malzemelerinden biraz daha kullandım," dedi masaya gelip ona katılırken. "Bunun için ۆzűlecek misin?"

"Hayır. D n sadece... sinirliydim. Onları kullanmamak aptallık olurdu."

"Güzel."

Gülümseyip tabağı önüne koyduğunda midesi beklentiyle guruldadı ama kalbi başka türlü bir açlıkla sızladı. Diledi... Kara'nın yanında olduğu bu hayata, bu aidiyet duygusuna sahip olmayı diledi.

Ama dilekler zayıflar içindir. * iftliği çalışır hale getir, sonra da git.* Artık mantrası buydu. Çok rahat etmeden önce ayrılmak. Çok bağlanmadan önce. Çok geç olduğuna dair tedirgin edici kuşkuyu görmezden geldi.

BÖLÜM 7

Kara, gecenin karanlığında kaçıp giden H'zim'in ardından bakakaldı; kâbusundan öpücüğüne ve aniden gidişine kadar olayların hızla gelişmesi karşısında hâlâ şoktaydı. Düşük bir uyarılma nabzı onun içinde zonklamaya devam etti

Ellerini yanaklarına bastırdı, verdiği tepkinin hızı ve yoğunluğundan utandı. Adamın öpücüğünden aldığı zevk ve sert vücudunun kendininkine değmesi dışında her şeyi unutmuştu. Ve bunu bitiren de o olmuştu.

Daha fazlasını isteseydi onu durdurmazdım. Ben daha fazlasını istedim.

Bu bilgi hem utanç vericiydi - ne de olsa onu çok az tanıyordu - hem de garip bir şekilde sarhoş ediciydi. Bu tutku parıltısı onu canlı ve şehvetli hissettirmişti, her zamanki sıradan hayatta kalma mücadelesinden hoş bir değişiklikti. *Ve onu tanıyorum*, diye düşündü yataktan çıkarken. Sert yüzünün ardındaki beklenmedik nezaketi, kırılganlığının, acısının ve yalnızlığının kendisinininkiyle örtüşen bakışlarını.

Bu acıdan bahsettiği kadın mı sorumluydu? Ayyıla mı? Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve belki de en ufak bir kıskançlık belirtisi vardı. Adam o kadar üstesinden gelmiş, o kadar yıkılmış görünüyordu ki ona dokunmaktan, teselli etmek için uzanmaktan kendini alamamıştı. Bunu daha fazlası olarak düşünmemişti ama dudakları buluşur buluşmaz, arzu öyle hızlı bir şekilde üzerine hücum etmişti ki başının döndüğünü hissetti. Adam, içinde var olduğunu bilmediği bir şeyi uyandırmıştı.

Öpücüğündeki açlık onu da aynı şekilde etkilemişti. Yoksa vurmuş muydu? Belki o da Ayyıla'yı aynı şekilde öpmüştü. Kıskançlık acısı, çok tanıdık bir terk edilmişlik duygusuyla birlikte geri döndü. Çiftlik evinin sessizliği etrafını sarmış gibiydi ve oda aniden soğuk ve boş hissetti. Titreyerek kollarını ovuşturdu ve dalgınlıkla karmakarışık çarşafı düzeltmeye başladı.

Gidip onu aramalı mıyım? Huysuz dış görünüşünün ardındaki gerçek H'zim'i bir anlığına gördüğü hissinden kurtulamıyordu. Ve bu bakış onu daha fazlasını istemeye itmişti.

Huzursuz ve kararsız bir şekilde odanın içinde volta atıyor, parmakları ara sıra ağzına, hâlâ öpücüğünden karıncalanan dudaklarına gidiyordu. Zihni durulmayı reddediyordu ve bir iç çekişle pencereye doğru ilerleyip geceye baktı. İkinci ay henüz doğmamıştı ve dışarıdaki karanlık her şeyi yutmuş gibiydi, geriye sadece ahırın ve etrafındaki ağaçların belli belirsiz hatları kalmıştı. Ahıra baktı, onun içeride olup olmadığını, karşılaşmalarından etkilenmeden uyuyup uyumadığını merak etti.

Ve sonra onu ahırın yanında dururken gördü, gecenin içinde kıpırdamadan duran ve onu izleyen bir nöbetçi gibi duran iri silueti karanlıktan zar zor seçilebiliyordu. Onu gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı, yalnızdı ve onun yüzünden uyanıktı. Ama aynı zamanda, onun nöbet tuttuğunu bilmek ona garip bir huzur hissi veriyordu.

Bir kez daha ona gitmeyi düşündü ama adamın duruşundaki sertlik, yaklaşmasını hoş karşılamayacağını gösteriyordu. Bunun yerine, parmak uçlarını cama hafifçe bastırarak orada durup onu izledi. Karanlık geri çekilir gibi oldu ve bir an için sadece ikisi görünmez bir iplikle birbirine bağlandı.

Nefes alış veriş yavaşladı, vücudundaki gerginlik kayboldu, yerini güvende olma, korunma hissi aldı. Sonunda döndü ve yatağa doğru ilerledi. O gece ilk kez uyuyabileceğini hissetti.

Penceresinin dışında cıvıldaayan kuşların sesiyle uyandı. Yeni bir gün. Gülümsedi ve yataktan çıkmadan önce gerindi. Dün geceki olaylar

hâlâ aklıdaydı ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi. Başka herhangi bir seçeneğin H'zim'in tekrar kaçmasına neden olacağını hissediyordu.

Daha fazla seçeneği olmasını dileyerek çabucak giyindi ama eski erkek pantolonu biraz dar olsa da yeterince rahattı ve solmuş bluz da pratik bir çözümdü. Mutfak boştu ve tereddüt etti, sonra omuz silkti ve bir torba kahve bulduğunda sevinçli bir haykırıyla tekrar malzemelerini karıştırdı. Mutfak kısa sürede yemek kokusu ve taze demlenmiş kahvenin aromasıyla doldu ve karnının beklentiyle guruldamasına neden oldu.

Mutfak kapısı açıldı ve H'zim içeri girdi, yüzündeki yasaklayıcı çatık kaşlara rağmen kocaman, yeşil ve muhteşemdi. Kalbi küt küt atmaya başladı, hiçbir şey olmamış gibi davranma kararı aniden sarsıldı.

"Günaydın. Kahvaltı neredeyse hazır," dedi neşeyle, her ne kadar kızardığından emin olsa da.

Homurdanarak cevap verdi ve mutfak lavabosunda elini yüzünü yıkamaya gitti. Ne yazık ki bu sefer gömleğini çıkarmadı. Kaşları çatık olmasına rağmen daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Hatta onun malzemeleri kullanmasını bile onayladı.

Bir gece önce olduğu gibi aç bir şekilde yedi ve bunun ona ne kadar tatmin edici geldiğine şaşırdı. Kahvesini yudumladı ve güneşin aydınlattığı mutfağın sessiz sıcaklığının tadını çıkararak onun yemesini izledi.

"Toz yumurtanın tadının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum," dedi bitirip tabağını ittiğinde.

"Gerçek yumurta daha iyi olurdu ama fena olmadı." "Tavuklara nasıl bakılacağını biliyor musun?"

"Evet, neden?"

"Sadece çiftliğin gelecekte neye ihtiyacı olacağını düşünüyorum."

Kalbi bir kez daha çarptı. Bu, onu o geleceğin bir parçası olarak gördüğü anlamına mı geliyordu?

"Peki, bugün için planların neler?" diye sordu, içinde dönüp duran karmaşık duygulara rağmen rahat görünmeye çalışarak.

"Çiftliği şekle sokmak için çalışacağım. Yapılması gerekenlerin bir listesini çıkardım."

"Listenizdeki herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim? Dün de söylediğim gibi, çiftçilik konusunda biraz deneyimim var."

Yüzünde bir şey titreşti - şaşkınlık? minnettarlık? - sonra yerini her zamanki çatık kaşlarına bıraktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, sesi sertti.

"İstiyorum. Ağırdan alma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." "Ben gelmeden önce burada ne yapıyordun?"

Soru alaycı gelmişti ama gerçekten ilgileniyor gibiydi. Omuz silkti.

"Esas olarak yiyecek bulmaya odaklandım - yiyecek aramak, tuzaklarımı kontrol etmek, balık tutmak. Fark edilir diye çok fazla şey yapmaktan korksam da genellikle biraz yabani otları ayıklıyordum. Ayrıca her zamanki yemek pişirme, temizlik ve çamaşır işleri. Son zamanlarda yiyecekleri muhafaza edebilmek için konserve kavanozları ve kapakları bulmaya çalışıyorum."

"Kış için," dedi yavaşça.

Bu bir soru değildi ama başını salladı.

"Kimsenin beni bulamayacağını ve burada kalabileceğimi umuyordum."

Adamın yüzünde başka bir ifade belirdi ve bu kez bunun pişmanlık olduğundan emindi. Onu dışarı mı atacaktı? Uzun süre kalabileceğine söz vermemişti. Onun cevap vermesini beklerken nabızı gergin bir şekilde atıyordu ama o bunu sürdürmedi.

"Bahçenin biraz daha ayıklanması gerektiğini fark ettim. Neden bunu yapmıyorsun ve sonra bana merada katılmıyorsun? Çitleri onarmak istiyorum ve iki kişiyle daha hızlı olur."

Son kısmı kabul etmekte isteksiz olduğu belliydi ama kız gülümsedi ve hevesle öne doğru eğildi.

"Çok isterim. Sen de bir inek alacak mısın? Taze süt, tereyağı, peynir ve-"

Elini kaldırdı ama bir gülümseme o sert yüzü yumuşattı. "Önce çit. Sonra başka planlar yapabiliriz."

Biz dediğini fark etmiş miydi? Emin değildi ama bulaşıkları yıkamaya giderken yine de mutlulukla gülümsedi.

O öğleden sonra geç saatlerde çiftlik evine dönerken Kara'nın içini memnuniyet kapladı, botları arkasından küçük toprak bulutları savuruyordu. Gün uzun ama tatmin edici geçmişti. Birçok açıdan her zamanki rutininden çok da farklı değildi ama başka biriyle çalışmak her şeyi değiştirmişti. Adam hâlâ huysuz ve çoğunlukla sessizdi ama onun neşeli konuşmalarına aldırıyor gibiydi.

Açık havada çalışabilmek de rahatlatıcıydı ve özenle temizlenmiş mutfak bahçesine memnun bir bakış attı. Bunun bir yanılsama olduğundan emindi ama bitkiler şimdiden daha mutlu ve sağlıklı görünüyordu. H'zim tarlalardaki yabani otların arasında büyüyen yabani tahılları da keşfetmişti ve onları da yetiştirmek için bir ön başlangıç yapmışlardı. Fiziksel emek kaslarının ağrmasına neden olmuştu ama ruhu yükselmişti.

Çiftlik işinde bu kadar tatmin olacağını hiç düşünmemişti ama bu unutulmuş toprakları yeniden hayata döndürmenin bir parçası olmak son derece tatmin ediciydi. H'zim, sert tavrına rağmen yetenekli bir öğretmen olduğunu kanıtlamış, bilgisinin kapsamıyla onu şaşırtmıştı. Kız sorduğunda, ona bir çiftlikte büyüdüğünü ama paylaşmaya istekli olduğu bilginin bu kadar olduğunu söyledi.

Zaman alacak, diye hatırlattı kendine, ama o zamana sahip olacağı düşüncesi çiftlik evine yaklaşırken mutlulukla gülümsemesine neden oldu. Arka kapıda farklı bir şey vardı ve irkilen beyninin bunu fark etmesi bir anını aldı. Kapıya iştirilmiş bir not vardı. Bir bıçak tarafından.

Aniden durduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı, tedirginlik omurgasına yayılıyordu. Bu da nereden çıktı? Başka kimseyi fark etmemişti, hatta

Günün büyük bölümünde dışarıda olmalarına rağmen. Eğer biri H'zim'le konuşmak istiyorsa, onu fark etmek yeterince kolay olmalıydı.

Ya mesaj benim içinse? Ya Lucas'tan geliyorsa?

Hızla çarpan kalbi o kadar yüksek sesle atmaya başladı ki neredeyse diğer tüm sesleri bastırıyordu. Onu bulmuş muydu? Bu onunla alay etme, ondan kaçamayacağını bildirme şekli miydi? Nota dokunmaya bile korkuyordu, sanki mesajın kendisi rahatsız edilirse saldırabilecek zehirli bir yılanmış gibi.

Yaklaşan ayak sesleriyle arkasına döndü, H'zim güven verici bir şekilde iri ve güçlü adımlarla ona doğru ilerlerken nefesi kesildi.

"Bak," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Kaşlarını çattı, bakışları nota kaydı ve sonra tekrar onunkine

döndü. "Bu nereden geldi?" diye sordu, sesi nötrdü.

"Bilmiyorum. Sanırım Lucas'tan gelmiş olabilir," diye itiraf etti sesi titreyerek.

"Beni burada bulabileceğini düşünmemiştim ama ya bulduysa?"

Kadının yanından geçerken yüzü karardı, notu taramadan önce bıçağı korkutucu bir kolaylıkla kapıdan çıkardı.

"Lucas'tan değil," dedi, sesi alçak ve sertti. Yüz hatlarında garip bir duygu karışımı dans ediyordu. "Bu benim için."

Üzerinden bir rahatlama dalgası geçti ve aniden gözleri yaşardı. Son birkaç aydır yavaş yavaş azalan gerginlik ve korku, onu savunmasız ve ham bırakarak çöktü. Bir damla gözyaşı aktı, sonra bir tane daha ve ne olduğunu anlamadan hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Sonra H'zim oradaydı, göğsüne yaslanıp hıçkırırken onu kendine doğru çekti. Bu rahatlatıcı hareket onun daha çok hıçkırmasına neden oldu ama yine de ona sarıldı, elleri gömleğinin içindeydi ve H'zim onun sırtını nazikçe okşuyordu. Hıçkırıkları nihayet son birkaç titreyen nefese kadar dindiğinde, gülümsemeye çalışarak ona baktı.

"Özür dilerim. Genelde -"

Onu öptü. Sert, aceleci ve sahiplenici, ağzı onunkine hükmediyordu. Dünya etrafında dönerken ona karşı eridi, ama öpücüğü derinleştirirken bile dokunuşuyla onu sabitledi. Elleri vücudunun üzerinde dolaşıyor, teninde ateşten bir iz bırakıyordu. Adamın sert vücudu kadınınkini cüceleştiriyordu ama kadın kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Poposunu kavradı, onu kendine doğru daha sıkı çekti, devasa ereksiyon çubuğu karnına doğru zonkluyordu. Bacaklarının arasındaki sıcaklık dayanılmazdı ve daha da yakınlaşmaya çalışarak hevesle kıvranıyordu. Sonra geri çekildi, ona bakarken nefesi sert bir şekilde kesiliyordu, karanlık gözleri şehvetle parlıyordu ve - tam olarak tanımlayamadığı bir şey. Ağzını açtı ama adam başını salladı.

"Bir daha özür dileme. Anladın mı?"

Sözlerinin anlamını kavrayana kadar kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Oh, ağlamaktan mı bahsediyorsun? Ben genelde hemen ağlayan kadınlardan değilimdir ama bu sadece..."

Tereddüt etti, utanmıştı. "Ne?" diye

homurdandı usulca.

"Lucas olmadığı için çok mutluyum, hepsi bu. Tekrar kaçmak zorunda kalacağımdan çok korkuyordum."

"Artık kaçmana gerek yok."

Sesi çok kararlı, kendinden çok emin geliyordu. Ona inanmak istedi ama umutları geçmişte pek çok kez yıkılmıştı. Yine titrek bir gülümsemeyle notu işaret etti.

"Ne yazıyor?"

Tereddüt etti, sonra ona gösterdi. Mesaj büyük, açık blok harflerle yazılmıştı.

BORCUNUZUN VADESİ GELDİ

BÖLÜM 8

"Y Borcumuz mu? Ne borcu?"

Kara, H'zim'e şaşkın bir bakış attı ve H'zim huzursuzca adım atmaya başladı,

Duygularını kontrol altına almaya çalışırken elleri iki yanında kenetlenmişti. Mesafesini koruma niyeti bir gün bile sürmemişti ama onu rahatlatmaktan kendini alamamıştı. Onun yumuşak, titreyen bedenini kollarında tutmamalıydı. Bundan bu kadar zevk almamalı ya da onun kendisine döndüğü gerçeğini bu kadar tatmin edici bulmamalıydı.

Belki de bu güven ya da belki de ona baktığında cesurca gülümseme çabası onu öpmesine neden olmuştu. Bir önceki gecedен bile daha hızlı bir şekilde tırmanan bir öpücük. Şimdi bile aleti acı verici bir şekilde zonkluyor, ellerini dolduran yumuşak etinin anısı onu daha fazlası için aç bırakıyordu. Tanrılara şükürler olsun ki, en azından inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce geri çekilmek için kontrolünü toplamıştı - onu verandanın basamaklarına eğmek gibi ve tekrar hıçkırana kadar, ama bu sefer zevkten.

Bu düşünceyle siki sarsıldı ama dikkatini tekrar onun sorusuna vermeye zorladı ve hâlâ elinde tuttuğu nota baktı. Bu günün geleceğini biliyordu ama bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişti. Ve burada, çiftlikte olmasını da beklemiyordu. Başını kaldırıp ufku tararken kasları gerildi. Manzara bir gün önce olduğu kadar huzurluydu ama şimdi izlendiğine daha da emindi.

Kara belirsiz bir şekilde ona bakıyordu, yüzü hâlâ solgundu.

"Bir pazarlık yaptım," dedi sertçe. "Bu, ödemek zorunda kalacağım bir hatırlatma."

Gözleri büyüdü.

"Kime borçlusun? Tefeciye mi?"

Bir kahkaha attı ama içinde mizah yoktu.

"Bu o tür bir pazarlık değildi." Bir tefeci çok daha az sorun yaratırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, elini koluna koyup ona endişeli bir bakış attı.

Yere baktı ve gözleri buluştu. Bir an boyunca birbirlerine baktılar, hava söylenmemiş duygularla doluydu. Kadının dokunuşu adamın içinde bir özlem dalgası yarattı ama sonunda başını salladı ve arkasını döndü.

"Bilmiyorum."

Topuklarının üzerinde döndü ve onu verandada tek başına bırakarak uzaklaştı. Çiftlik evinden uzaklaşırken botları kuru otların üzerinde çtırdıyordu. O hapisane hücresinde onu tüketen çaresizlik duygusundan kurtulamıyordu.

Anılar bir barajın yıkılması gibi zihnini doldurdu. Hücresinde kendisini görmeye gelen adamı hatırladı. Bu bile başlı başına olağandışıydı - tüm resmi ziyaretler ziyaret odalarında yapılırdı - ve hatırı sayılır derecede bir nüfuza sahip olduğunu gösteriyordu. En azından bir insan için iri bir adamdı ve kendini bir savaşçının özgüveniyle taşıyordu.

Yabancı, H'zim'e hapsedilmesinin başka bir erkek, H'zim'e kin besleyen bir erkek tarafından ayarlandığını söylerken hesapçı bir bakışla H'zim'in yüzünü incelemişti. Sözleri sadece H'zim'in zaten bildiklerini doğruluyordu ama belki başka cevapları da vardı.

"Adı ne?" diye homurdandı, öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Adam gülümsedi, soğuk ve acımasız bir gülümseme.

"Sana büyük miktarda para kaptırdığı için mutlu değil diyelim. Ve Ayyla'nın onu senin için terk etmesinden daha da az mutlu."

İçgüdüleri öfke ve utançla doldu. O kadar kördü ki, o kadar güveniyordu ki. Ayyla onunla bir aptal gibi oynamış, eski sevgilisinden intikam almak için onu kullanmıştı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun? İtiraf mı etti?"

"O öldü, H'zim. Ve sana tuzak kuran kişi asla itiraf etmeyecek."

"Öldü mü?" Bu bilgi onu sarsmıştı. Ondan alacağı intikamı planlamakla o kadar meşguldü ki, onun kalıcı olarak ulaşamayacağı bir yerde olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Ve şokun altında bir yerlerde bir pişmanlık fısıltısı vardı, onun gibi görüldüğü şey için, sahip olabileceklerine inandığı ilişki için pişmanlık. "Ona ne oldu?"

Yabancı omuz silkti.

"Kadın onu çok fazla zorladı ve adam da bıktı. Şüphesiz uygun bir son."

"O zaman neden buradasın?" diye tükürdü, kelimeler dilinde acılaşmıştı. "Madem öldü ve bana yardım edemeyecek, neden bana söylüyorsun?"

"Hayatta olsaydı da bir şey fark etmezdi. Kanunun gözünde hâlâ suçlusun." Adam ona düşünceli bir şekilde baktı. "Ama bir alternatif olabilir."

Öfke ve hayal kırıklığı hâlâ göğsünde kaynıyordu ama yabancıнын sözleri dikkatini çekti.

"Bir alternatif mi?" diye şüpheyi tekrarladı.

Yabancı yine omuz silkti, ifadesi okunamıyordu. "Serbest bırakılmanızı sağlayabilirim."

Özgürlük. Hapsedildiğinden beri tek düşündüğü şey buydu. Ama bedeli ne olacaktı? Yabancılar, özellikle de aniden ortaya çıkanlara güvenilmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Yabancı gülümsedi, soğuk, hesapçı bir gülümseme.

"Hiçbir şey istemiyorum ama işverenimin küçük bir isteği var. Fazla bir şey değil.

- sadece daha sonra yapılacak bir iyilik."

İçgüdüleri reddetmesi için ona bağıırıyordu. Pişman olacağını biliyordu ama çaresizlik karnını tırmalıyor, kulağına özgürlük vaadini fısıldıyordu. Karanlık hücrenden ve bitmeyen gecelerden kurtuluş.

Özgürlüğüne bedel ne tür bir iyilik yapabilirdi? *Neredeyse her şeye*, diye karar verdi.

"Peki," diye homurdandı H'zim. "Katılıyorum."

Yabancı başını salladı, gözleri zaferle parlıyordu.

"Akıllıca bir karar. Ayarlamaları yapacağım." Yabancı gitmek için döndü, sonra durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Unutmayın ki bu düzenlemeler aynı kolaylıkla geri alınabilir."

Adam giderken arkasından baktı, korku midesini bulandırıyor. "Daha sonra aranacak bir iyilik." Er ya da geç yabancının tahsilat için geleceğini biliyordu.

Ve şimdi burada, diye düşündü, şimdiki zamana dönerek. Arazisinin sonuna ulaşmıştı ve durdu, körlemesine ufku taradı. Güneş batıyor, tepelerin üzerine altın bir parıltı yayıyordu ama zihni hâlâ geçmişle, kurtulamadığı anılarla doluydu.

Yabancı gittikten sonra, duyguları nihayet tutuklanmasının arkasında kimin olduğunu anlamasına yetecek kadar yatışmıştı: Bextor, nispeten küçük çaplı bir kumarbazdı ama çok sayıda bağlantısı vardı. H'zim o zamandan beri intikamını planlıyordu ve bunu hapiste geçirdiği üç yıl kadar yavaş ve acı verici bir şekilde yapmaya kararlıydı.

Önce S'kal'la çiftliğe dönmek için yaptığı anlaşma bunu geciktirmişti, sonra Kara için çiftliği kurma kararı ve şimdi de hâlâ bilinmeyen bu iyilik. İsimsiz mesaj neredeyse fiyatı bilmekten daha kötüydü, çok fazla spekülasyona açık bırakıyordu, ama belki de yabancının niyeti buydu. Şu anda bile o tepelerde bir yerlerde, neden olduğu kargaşayı mı izliyordu?

Bir zamanlar mükemmel bir iz sürücüydü. *Belki de peşinden gitmeliyim.*

Bu fikri hemen reddetti. Yabancıнын hâlâ orada olduğunu varsaysak bile arama günler sürebilirdi ve Kara'yı yalnız ve korumasız bırakmak istemiyordu. *Kara'yı.* Çiftlik evine dönüp baktı, tam o sırada bir ışık yandı, alacakaranlığa karşı rahatlatıcı bir parıltı. Kara'nın varlığının işareti onu bir mıknatıs gibi kendine çekti ve tarlalara doğru geri dönmeye başladı.

Beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığından, zamanı çiftlikte elinden geldiğince ilerleme kaydetmek için kullanacaktı. *Geri dönmezsem* diye fısıldadı bir ses ama o dinlemeyi reddetti. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

BÖLÜM 9

KAra, H'zim'in uzaklaşmasını izlerken iç çekti. Adamın ona açılacağını, bu gizemli borç hakkında daha fazla şey anlatacağını ummuştı ama görünüşe göre adam onu karanlıkta tutmaya kararlıydı. O tuttu

Yürüyor, uzaktaki tepelere doğru ilerliyordu ve peşinden gitme, ondan kendisini terk etmemesini isteme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Aptal olma, dedi kendi kendine. Sadece yürüyor, beni terk etmiyor. Ama gideceğini biliyordu - sadece ne zaman gideceği önemliydi. Bu olasılık üzerinde durmayı reddederek eve girdi, yüzünü yıkadı ve akşam yemeği hazırlıklarına başladı.

H'zim kısa bir süre sonra yüzünde sert bir ifadeyle geri döndü ve kızın topladığı sebzeleri doğrama görevini devraldı, bıçağı biraz korkutucu bir rahatlıkla kullandı. Sessizliği bozmaya niyetli görünmüyordu ama o elinden geleni yaptı, bahçeden ve onu genişletmek için aklına gelen bazı fikirlerden bahsetti.

Adam onun neşeli konuşmalarına cevap vermedi ve kadın bir hayal kırıklığı hissetti, daha önceki korkusu yerini kızgınlığa bıraktı. Biraz ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü ama adam yine duvarının arkasına çekilmişti.

Ama yemeğe oturduklarında iştahı kaybolmuştu. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu usulca.

Bakışları onunkilere kaydı, sonra uzaklaştı.

"Şimdi olmaz, Kara," diye homurdandı, ses tonu onu uyarıyordu ve Kara ona sinirli bir bakış attı.

"Orada kocaman, düşünceli bir heykel gibi oturmak yerine konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Yüzü küçük bir parça gevşedi. "Büyük mü?"

Kızgınlığına rağmen dudakları kıpırdadı ve başını salladı.

"Sonunda konuştu."

Yarım bir omuz silkme hareketi yaparken dudakları da seğirdi. "Daha fazla malzemeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum."

Beklediği bir konu değildi ama en azından adam yine konuşmaya başlamıştı. "Aklında ne vardı?"

"Bu sabah bahsettiğim gibi tavuklar. Bir inek ve belki bir buzağı. Ayrıca, biraz daha tahıl ekmek için çok geç olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen olmaz. Biraz daha sebze de alabiliriz - ilk dondan önce bolca vaktimiz var."

Biz dediğini ancak konuştuktan sonra fark etti. Ayrıca kış boyunca buralarda olacağını da üstü kapalı bir şekilde ima etmişti. Koyu renk gözlerinin onu inceleme şeklinden, adamın her ikisini de anladığından emindi. Kalbi çarparak bekledi ama adam ona karşı çıkmadı.

"Ahırda eski bir otomatik araba var," dedi onun yerine. "Bozuk tabii ama onu çalıştırabilirim."

Ona kuşkulu bir bakış attı. Cantor Limanı dışında çok az teknoloji vardı, bu da hem bilgi hem de parça bulmanın zor olduğu anlamına geliyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ellerimi iyi kullanırım."

Bu son derece masum bir sözdü ama bakışları o büyük ellere kayd, kışını nasıl kavradıklarını hatırladı ve kızardığının farkındaydı. O büyük, güçlü eller çıplak teninde nasıl bir his uyandıracaktı?

Kes şunu, diye emretti kendine ve bir yudum su içti. Ama hâlâ yanaklarındaki sıcaklığı ve içindeki ılık sızıyı hissedebiliyordu. Onun varlığının gücüne, ne kadar çekici olduğuna ya da yüzeyin altında hâlâ için için yanan arzuya odaklanmamaya çalışarak kendini yeniden yemeye başlamaya zorladı.

Kız kirpiklerinin altından ona şöyle bir baktığında, adamın kara gözleri parladı ama o sadece boğazını temizledi ve almayı planladığı ek malzemelerin listesini çıkarmaya başladı. Kadın utancını birkaç ek öneride bulunacak kadar üzerinden attı.

İşlerini bitirdikten sonra, adam bulaşıkları yıkarken, kadın da dikiş işine devam etti ve adamın mutfakta rahatça dolaştığını görerek dikkatinin dağılmamasına çalıştı. Bulaşıkları kaldırdıktan sonra onun tekrar ortadan kaybolmasını bekliyordu ama adam yine masada ona katıldı.

Çiftliğin potansiyelinden bahsetti ve kız onun hayal ettiği müreffeh küçük çiftliği hayal etmeyi kolay buldu. Bu onun daha önce görmediği bir yanıydı ve başka koşullar altında olabileceği erkeğin bir anlık görüntüsü olup olmadığını merak etti. Bu esrarengiz, düşünceli erkeğin kendisini ne kadar çektiğini fark ettiğinde kalbi burkuldu. Etrafını saran neredeyse elle tutulur tehlike havasına rağmen neden ona karşı böylesine açıklanamaz bir bağ hissediyordu?

Parmakları kumaşın üzerinde ustalıkla gezinirken merakı daha da arttı.

"Bu çiftliğe nasıl geldin?" diye sordu sessizce.

Adamın çenesi gerildi ve bir an için cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra omuz silkti, vücudu gevşedi.

"S'kal, kardeşim, beni buraya getirdi," dedi, derin sesi alçak ve eşitti. "Kafamı boşaltmak için bir yere ihtiyacım olduğunu biliyordu. Buranın bir çiftlik kümesinin parçası olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye temkinli bir şekilde itiraf etti.

"Ekibimizin lideri Komutan Temel bu araziye duydu ve hepimiz için yeniden başlama şansı sunduğuna karar verdi. S'kal, çoğunun yaşadığı ana çiftliğin daha müreffeh olduğunu, ancak daha küçük çiftliklerin çoğunun terk edilmiş ve bakımsız olduğunu söyledi. Ben de ona herkesten en uzakta olanı alacağımı söyledim."

Kalbi onun için acıyordu ve belki de onu kendi itirafına iten şey buydu.

"Ana çiftliği biliyorum, ancak bu çiftliğin kompleksin bir parçası olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf etti.

Bakışları keskinleşti. "Ne

biliyorsun?"

"Pek sayılmaz, ama ben... ara sıra onları izlerdim." Yanakları yine yanıyordu ve aceleyle devam etti. "Bir gün mantar toplarken kahkahalar duydum ve merak ettim."

Ve endişeliydi. Kimse onu arıyor gibi görünmüyordu ama emin olmak için yaklaşmıştı.

"Yanında bir kadın ve bir bebek olan büyük bir altın uzaylı vardı. Gülüyorlardı ve o kadar mutlu görünüyorlardı ki onları izlemekten kendimi alamadım."

En azından kahkahalar öpücüklerle -ve daha fazlasına- dönüşene ve aceleyle uzaklaşmak zorunda kalana kadar. Bu anı yüzünün kızarmasına neden oldu ama H'zim sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Bu Naffon'a benziyor. Ekibimizin en genç üyesi ve çoğu zaman tam bir baş belası." Yüzü bir an için yumuşadı. "Ama bir eş bulduğuna ve yeniden mutlu olduğuna sevindim. Kardeşi savaşta öldürüldükten sonra zor zamanlar geçirdi."

"Onları biliyor muydun?"

Omuz silkti.

"S'kal beni ziyarete geldiğinde bana ondan, hepsinden bahsetti." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onunla nadiren konuşmama rağmen geri gelmeye devam etti."

"Neden olmasın?"

Adamın cevap vereceğini sanmıyordu ama adam masanın karşısından düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Her şeyi kilit altında tutmak daha kolaydı. Hayatta kalmak için bildiğim tek yol buydu."

"Bu yüzden mi çiftlikteki diğer savaşçılara katılmadın?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

Başparmağını tekrar yanağındaki yara izinin üzerine sürmeye başlarken gözlerini ondan kaçırdı.

"Beni kabul edeceklerini sanmıyordum," diye mırıldandı sonunda, sesi kısıktı.

"Yani hapiste olduğun için mi? Senin masum olduğunu bildiklerinden emin misin?"

Gözleri tekrar onunkilere kaydı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Belki," diye huysuzca itiraf etti. "Ya da belki de başkalarının yanında olmaya hazır değildim."

Kalbi sızladı ve ona doğru uzanarak elini nazikçe onun elinin üzerine koydu.

"Sen benim etrafımdasın," dedi yumuşak bir sesle.

Adamın gözleri ısındı, bakışları kadının nefesini kesen bir yoğunlukla onunkilere kilitlendi. Bir an için birbirlerine öylece baktılar, hava gerginlikle doluydu. Nabızı hızlandı, derisi farkındalıkla karıncalandı.

"Yatma vakti geldi," dedi aniden ve büyüyü bozdu. Sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu.

H'zim'in bakışları onunkilerde oyalandı, gözleri kadının içini eriten bir ateşle yanıyordu. Sonra başını salladı, yüzü bir kez daha maskeye dönüşmüştü.

"Evet," diye kabul etti, sesi sertti. "Yatma zamanı."

BÖLÜM 10

H Yatak odasına doğru yürürlerken 'zim, Kara'nın yanında olduğunun farkındaydı. Vücudu hafifçe onunkine sürtündü ve onun uyar'lm'fl'l'ð'n'n, vücudunun cezbedici tat'l'l'ð'n' yakalad'.

onun varlığına tepki veriyordu. Kendi arzusu kıpırdandı, zonklayan, tanıdık bir sızı onu direnmeye daha kararlı hale getirdi.

Yatak odasının kapısında durdu ve ona dönerken çerçeveyi kavradı. "Yine ahırda uyuyacağım," dedi pişman görünmemek için elinden geleni yaparak.

Yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi, sonra bunu nötr bir ifadeyle maskeleydi.

"Tamam," dedi.

Sesi yumuşaktı ama içinde bir meydan okuma vardı ve onunla aynı odada kalacağına güvenemediği için arkasını dönmek zorunda kaldı. Öpüşmelerinin anısı hâlâ dudaklarında, dilinde onun tadı vardı. Ama arzularına boyun eğemezdi, hele de Bextor'la hâlâ görülecek bir hesabı varken.

Odayı geçerken, onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu, bakışları tenine nazik bir dokunuş gibiydi. Kararlılığı bir an için sarsıldı ama sonra sertleşti. *Hayır*. Vücudu onu ne kadar arzuluyor olursa olsun, onun kendisini ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Bir battaniye kaptı ve gecenin içine doğru yürüdü, serin hava içinde oluşan sıcaklığa hoş bir soluk aldırdı. Ahır ileride belirdi, karanlığı Kara'nın cazibesinden kaçmak için bir sığınaktı. Ama bu bir sığınak değildi. Samanların üzerine yerleşirken, Kara'nın düşünceleri aklından çıkmıyordu - yumuşaklığı, tatlılığı, parlak gülümsemesi ve sıcak kalbi.

Bu düşünceleri bir kenara itip odaklanmak için elinden geleni yaptı. *Çiftliği çalışır hale getirecek, sonra da gidecekti.* Ve en sonunda intikamını alacaktı.

Ahırın kapısı gıcırdayarak açıldığında bu hedefe konsantre olmak için elinden geleni yapıyordu ve Kara, mehtaplı gökyüzüne karşı silueti belirmiş bir şekilde kapı aralığında duruyordu.

"H'zim, yatağa geçme sırası sende," dedi sertçe. "Ben

burada iyiyim," dedi ikna edici görünmeye çalışarak.

Onu görmezden geldi ve yüzü kararlı bir şekilde öne doğru bir adım attı.

"Hayır, değilsin. Uzun bir gün geçirdin ve iyi bir uykuya ihtiyacın var. Dönüşümlü olarak uyumaya karar vermiştik. Yatağı senin alman adil olur."

İç çekti, kararlılığı zayıflıyordu.

"Bu konuda tartışmak

istemiyorum." Kadın geri adım

atmadı.

"O zaman neden bu kadar inatçısın? Ben sadece adil olmaya çalışıyorum. Ve pratik."

İkna edici bir argüman bulamayan adam sadece başını salladı ve kadın bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Peki. Eğer yatakta yatmam konusunda bu kadar kararlıysan, neden yatağı paylaşmıyoruz?"

Yatağı onunla paylaşmak mı? Omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık aktı ve bir an için kararlılığını unuttu, intikamını unuttu ve vücudunda kükreyen arzu dışında her şeyi unuttu.

Reddetmek için ağzını açtı ama nasıl olduysa ağzından "evet" çıktı.

"Güzel."

Ona neşeli bir gülümseme verdi ve sanki onu gerçekten ayağa kaldırabilecekmiş gibi elini uzattı. Bu düşünce onu eğlendirdi ve ayağa kalkarken kendini yarı gülümserken buldu. Ayağa kalkar kalkmaz elini tuttu ve sanki kaçmasından korkuyormuş gibi onu avluya ve yatak odasına geri bıraktı.

Yatağın pencereye en yakın kenarına oturdu ve botlarını çıkardı. Bir anlık tereddüitten sonra gömleğini de çıkardı. Bu kadarını yapmaya hazırdı, özellikle de siki pantolonunun dar sınırlarında acı verici bir şekilde zonklarken.

O da yatmaya hazırlanıyordu ve gözlerini hızla kaçırarak saçlarının sırtından aşağıya ateşli bir nehir gibi dökülüşünü fark etmemeye çalıştı. Duvara odaklandı, gözleri sıvadaki küçük bir çatlağa sabitlenmişti ama çevresel görüşü hâlâ onun hareketlerini yakalıyordu. Acele etmiyor gibiydi, hareketleri kasıtlı ve yavaştı, sanki anın tadını çıkarıyordu.

Sonunda onun yanına yatağa tırmandığında, vücudu gerildi, kasları yay gibi kıvrıldı. Adam sert ve katı bir şekilde yatıyor, aralarındaki güvenli mesafeyi korumaya çalışıyordu ama kadının bu mesafeyi korumaya hiç niyeti yoktu. Hemen onun yanına sokuldu, sıcaklığı tenine sızdı ve göğüsleri nefesinin nazik ritmiyle işkence edercesine yükselip alçaldı.

Kızın eli kalbinin üzerine yerleşmeden önce göğsüne dokunduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam uzaklaşmaya, aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı ama o sadece daha da sokuldu, vücudu bir yapbozun diğer parçası gibi onunkine uyum sağladı. Orada donmuş bir şekilde yatıyordu, vücudu birbiriyle çelişen arzuların savaş alanıydı. Bir yanı onu itmek, kendi etrafında dikkatle inşa ettiği mesafeyi korumak istiyordu ama bir yanı da onu yakınında tutmak, şüphelerini bir kenara bırakıp onu öpmek, o yumuşak, hoş vücudu keşfetmek için can atıyordu.

Aynı endişeyi yaşamıyor gibi görünüyordu, nefes alış verişi hızla uykunun düzenli ritmine yerleşiyordu. Olduğu yerde kilitli kaldı ve sonunda onun yumuşak nefes alışının kendisini huzursuz bir uyanıklık haline sokmasına izin verdi.

Bildiği bir sonraki şey, sabah güneşinin odaya sızmakta olduğuydu. Bir an için kafası karıştı, zihni uykudan bulanıklaştı. Sonra bir şey hissetti.

Yumuşak bir sıcaklık ona sokuldu, gür kık ağrıyan horozunu kucakladı. *Kara*. Uyurlarken ona sarılmış, kollarıyla onu sahiplenmişti. Bu nasıl olmuştu? Bırakın onu bu kadar yakın tutmayı, uykuya dalmak bile istememişti.

Yıllardır iyi uyuyamamıştı, savaş anıları beynine yara izi gibi kazınmıştı. Ayyla huzursuz gecelerini gerekçe göstererek onunla aynı yatağı paylaşmayı reddetmişti ama şimdi anlıyordu ki Ayyla onunla ilgilenmiyordu.

Hapishane sıkıntılı gecelerini daha da kötüleştirmişti. Yalnızlık ve hapsedilmişlik kâbuslarını artırmış, onları daha canlı, daha gerçek hale getirmişti. Özgürlüğünün ilk birkaç gecesini onları durduramamıştı, ne Port Cantor'da ne de burada. Ama onun kollarındayken yıllar sonra ilk kez derin ve huzurlu bir uyku çekmişti.

Kendini rahatlatmaya çalıştı, ancak yer değiştirir değiştirmez kızın gözleri açıldı. Adamın ona yapışmış olmasından hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dudakları tatlı, uykulu bir gülümsemeye dönüştü ve adamın kararlılığı kırıldı. Başını eğdi ve onu öptü.

Eğer dün geceki öpücük şiddetli ve sahipleniciyse, bu seferki şefkat doluydu. Onun kucaklamasına tatlı bir şekilde boyun eğdi, dudakları onunkilerin altından ayrıldı. Elleri boynuna doğru kıvrılırken, adam kadının ağzını yavaşça ve derinlemesine inceledi. Yüzünü kavradı, pürüzsüz çilli yanağını okşadı ve elinin köprücük kemiğinin narin çizgisini keşfetmek için aşağı inmesine izin verdi ve sonra göğsünün yuvarlak dolgunluğuna doğru daha da alçaldı. Eli göğsünün üzerine kapandı, meme ucu avucunun içinde sert bir noktaya dönüştü ve kadın usulca onun ağzına doğru soludu.

Bu ses adamın omurgasında bir sıcaklık dalgası yarattı ve onu kendine doğru çekerek, kalçaları onun kalçalarının arasına girecek şekilde üzerine yuvarlandı. Kadın itiraz etmedi, ona doğru eğildi. Aleti acı verici bir şekilde zonkluyordu ve ona karşı sallandı, kıyafetlerinin ince bariyerine karşı sürtünme damarlarında kıvılcımlar gönderdi. Bir an için kendini arzusunun tatlı, baş döndürücü telaşında kaybetti.

Kadının meme ucu adamın elinin altında daha da sertleşti ve adam onu çekiştirerek parmaklarının arasında yuvarladı. İnledi, ona karşı kıvrandı ve bacakları ayrıldı, yumuşaklığı onun zorlanan horozunu kucakladı. Elini aşağıya doğru kaydırды

beline, sonra daha da ileri giderek kıcının lezzetli dolgunluğunu kavradı ve onu kendisine doğru daha sıkı çekti.

Kahretsin, o mükemmeldi. Yumuşak, tatlı ve istekli. *İstekli...* Buz gibi bir şüphe kırıntısı omurgasından aşağı süzüldü. Neden bu kadar istekliydi? Yaralı eski bir mahkûmdan başka bir şey değildi. Onu tamamen yanlış mı tanımıştı?

"Bekle," diye homurdandı, isteksizce dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Vücudu şüphelerini görmezden gelip ona sahip çıkması için bağıırıyordu ama o bu talebi görmezden geldi. Vücudu ona daha önce de ihanet etmişti.

"Sorun ne?" diye sordu nefes nefese.

Yüzü kızarmış, dudakları öpücüklerden şişmişti. Kızıl saçları yüzüne dolanmıştı ve gömleğinin üst düğmesi açılarak göğüslerinin üst kabarıklığını ortaya çıkarmıştı. Daha önce hiç bu kadar cezbedici bir manzara görmemişti ama şüpheleri onu ele geçirmişti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Benim için üzülüyor musun?"

"Senin için üzölmek mi? Neden senin için üzöleyim ki? Senden hoşlanıyorum, H'zim."

Ellerini yüzüne koydu, başparmağını yaralı yanağında gezdirdi ama bu sefer rahatlatmadı. Ona sadece eksikliklerini hatırlattı.

"Ben özel bir şey değilim," diye h o m u r d a n d ı , uzun zamandır sürekli yoldaşı olan kendinden nefret etme d u y g u s u yüzeye çıkmıştı.

"Bana göre öylesin."

Gözleri öylesine içtenlikle parlıyordu ki, bir an için şüpheleri sarsıldı ama yine manipöle edilmekten o kadar korkuyordu ki, ona inanmasına izin vermedi.

"Kes şunu," diye hırladı. "Benimle oyun oynamaya kalkma."

Kadının üzerinden yuvarlandı ve korkuları onu kadının sorgulayan bakışlarından uzaklaştırarak odadan çıktı. Mesafeye ihtiyacı vardı, kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı, kendine hedeflerini hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Sabahın aydınlık havasına fırladığında, bir ölçüde kontrolü geri geldi. Derin bir nefes aldı, serin hava ciğerlerini doldurdu ve ahıra, sıkı çalışma ve disiplinin tanıdık rahatlığına doğru yöneldi.

BÖLÜM 11

KH'zim aceleyle yatak odasından çıkarken Ara içini çekti, H'zim'in gidişi onu eksik hissettirmişti. Başka koşullar altında olsa incinirdi ve doğrusu hâlâ biraz incinmişti ama gözlerinde o kadar çok acı vardı ki, bunun gerçekten onunla ilgili olmadığını biliyordu. Bütün bunların onun için yeni olduğunu, o kaltak Ayyıla tarafından ihanete uğradıktan sonra samimiyet ve güvenin yabancı kavramlar olduğunu anlıyordu. Yine de kalbine bir hayal kırıklığı acısı saplandı.

Şimdi ne olacak?

Ondan hoşlanıyordu - hem de çok - ve kesinlikle onu istiyordu. Vücudu hâlâ tatmin edilmemiş bir arzuyla zonkluyor, meme uçları sertleşip ağrıyor ve şişmiş klitorisi bacaklarının arasında sıcak bir nabız gibi atıyordu.

Belki de çok erkendir.

Ne de olsa çok uzun süredir birlikte değillerdi. Başka koşullar altında bu konuda kendini suçlu hissedebilirdi ama şaşırtıcı derecede az pişmanlık duyuyordu. Bu gururlu, sorunlu savaşçı onun kalbine girmeyi çoktan başarmıştı.

Pencereden süzülen sabah ışığı odayı iyimser bir ışıltıya bürüdü ve o da olumlu yönlerle odaklanmaya karar verdi. Bir evi, hayatını yeniden inşa etmek için bir şansı ve huysuzluğuna rağmen nezaket belirtileri gösteren büyüleyici bir yol arkadaşı vardı.

Yorganı üzerinden atıp güne hazırlanmaya başladı, aklında çiftlikle ilgili planlar dönüyordu. Hâlâ yapılacak çok iş vardı ve işe yaradığını kanıtlamaya kararlıydı. Giyinirken kendi kendine mırıldanıyor, süregelen hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalışıyordu.

Zaman, diye karar verdi. Özgür olmaya alışması, onun şefkatini kabul etmeyi öğrenmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Sadece sabırlı olmak zorundaydı.

ON GÜN SONRA, KARA'NIN HİSSETTİĞİ SON ŞEY SABIRDI. O

H'zim'e o kalın kafasının içinde neler olup bittiğini anlaması için zaman tanımaya çalıştı ama günler bir haftaya, sonra bir haftaya dönüştükçe sabrı tükenmeye başladı.

Birlikte geçirdikleri günler uzun ve verimliydi, çiftlik işlerinin ritmiyle doluydu. Çitler onarılıyor, yabancı tahıllar büyümeye ikna ediliyor ve bahçesi geliyordu. Çiftlik yavaş yavaş hayata dönüyordu ve o da bu başarılarından büyük gurur duyuyordu.

Ama geceleri yatakta birlikte uzandıklarında, hayal kırıklığı artmaya devam etti. Adam başlangıçta ahıra dönmeye çalışmıştı ama kadın ya yatağı onunla paylaşması ya da ahırda ona katılması konusunda ısrar etmişti. Adam beklediğinden daha kolay kabul etmişti ve bu ona umut vermişti - ortaya çıktığı gibi yerine getirilmemiş bir umut.

Onun kendisine sokulmasına izin verdi. Hatta onu öptü, ama bu öpücükler ne kadar tutkulu olursa olsun, her zaman geri çekildi ve onu sürekli ağrıyan bir uyarılma durumunda bıraktı. Adam aynı ihtiyacı hissetmiyormuş gibi davranıyordu ama her sabah uyandığında adam ona sarılmış, kolları onu sımsıkı tutmuş, bacakları bacaklarına dolanmış ve siki poposunda kocaman bir zonklama çubuğuna dönüşmüştü. Sanki bilinçaltı ona bilinçli zihninin kabul etmeyi reddettiği bir şey söylemeye çalışıyordu.

İçini çekti, karanlıkta elini adamın göğsünde gezdirdi. O da uyanıktı, vücudu gergindi, nefes alış verışı yavaş ve bilinçliydi. Karanlıkta bile onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Neden beni itip duruyorsun?"

Aralarındaki sessizlik ağır, hissedilir bir şey olarak uzayıp gidiyordu ve kalbi özlem ve hayal kırıklığıyla ağrıyordu. Elini adamın göğsünde gezdirdi ve adam yüzüne dokunamadan elini tutarak inledi.

"Yapma Kara," diye homurdandı, sesi acı doluydu. "Neden yapmayayım? Beni istemiyor musun?"

"Kahretsin, evet," diye mırıldandı, ancak onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ama ben senin için uygun bir eş değilim."

Kavrayışı sıkılaştı ve sonra onu serbest bıraktı, sırtı ona dönük olacak şekilde yan dönerken uzun bir nefes verdi. Kendini ona doğru bastırdı, sırtına ve omuzlarına minik öpücükler kondururken vücudu onunkine doğru kıvrıldı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi kabaca.

"Konuşmak zorunda değiliz." Elini adamın karnındaki sert çıkıntılardan pantolonunun kemerine doğru kaydırды. "Sana gösterebilirim."

Adamın eli, kız ona dokunamadan onu durdurdu. "Yeter," diye hırladı. "Git uyu."

Elini bıraktı, sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen reddi acı veriyordu. Yüzünde gözyaşlarıyla uykuya daldı.

Ertesi sabah yeni bir yaklaşım denemeye karar verdi. Kendi diktiği, kıvrımlarını belirginleştiren ve kendisini güneş ışığı gibi hissettiren sarı elbiseyi giydi, ardından saçlarını parlayana kadar taradı ve onun sevdiğini bildiği yüksek at kuyruğu şeklinde topladı.

"Ara verme vakti geldi," diye duyurdu, kocasının bir fincan kahve hazırladığı mutfığa girerek. "Balığa gidiyoruz."

Bakışları onunkilere kaydı, elbisesini incelerken gözleri parlıyordu. Kadın nefes nefese bekledi ama adam yerinden kıpırdamadı.

"Bilmiyorum. Yapılacak çok iş var." dedi, sesi nötrdü.

"Oh, hadi ama," diye ikna etti ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Eğlenceli olacak. Ahırdaki eski çubuğu kullanabiliriz. Hem tam bir eğlence olacak da değil."

zaman kaybı - erzaklarımızı yeniden dolduracağız."

Ona şüpheci bir bakış attı ama sonunda başını salladı ve birlikte yakındaki dereye doğru yola koyuldular.

Güneş tepede pırıl pırıl parlıyor, manzaraya sıcak bir ısıltı yayıyordu. Yürürlerken Kara neşeyle gevezelik ediyor, balık tutma konusundaki beceriksizliğiyle dalga geçiyor ve dirseğiyle şakacı bir şekilde onu dürtüyordu. Söyleyecek çok az şeyi vardı ama dudakları eğlenerek kıvrıldı ve vücudu ilk kez neredeyse rahatlamıştı.

Akıntıya ulaştıklarında, kadın kasıtlı olarak adama sürtündü, oltaya uzanırken göğüsleri adamın göğsüne sürtündü. Adamın gözleri kızın gözlerine kaydı, göz bebekleri hafifçe büyüdü ve sonra başını çevirdi.

Gün, kahkahalar ve nazik sataşmalarla dolu bir pus içinde geçti. Kadın birkaç balık yakaladı ama adam daha da fazlasını yakaladı, başarısından memnun olduğu belliydi. Gölgeler uzamaya başladığında derenin yanındaki çimenli bir bankta oturuyorlardı.

Gün boyunca ona dokunmak için birçok fırsat bulmuştu - dudaklarını kulağına değdirmek ya da parmaklarını kolunda gezdirmek, gözlerinin arzusuyla kararmasını izlemek gibi. Ayrıca adamın neredeyse sürekli ereksiyon halinde olduğunun da farkındaydı.

Planının işe yarayıp yaramadığını görme zamanı.

Ona yaslandı ve başını onun omzuna yasladı. "Bu çok güzel,"

diye iç geçirdi, daha da sokularak.

"Evet," dedi, kolunu ona doladığında sesi neredeyse göğsünde gümbürdüyordu.

Elini adamın kalçasına koydu, bunu sıradan bir hareketmiş gibi göstermek için elinden geleni yaptı, sonra elini sert kasların üzerinde hafifçe ileri geri gezdirdi. Her darbeye ereksiyonun kalın çıkıntısına biraz daha yaklaştı. Parmak uçları henüz dokunmuştu ki, adamın eli onunkinin üzerine kenetlendiğinde kalbi çılgınca çarpıyordu.

Başını kaldırdığında adamın kendisini izlediğini gördü, kara

gözleri parlıyordu. "Benimle alay ediyorsun," diye hırladı.

Adam onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama kadın dönüp ağzını onunkine dayadı. Dudakları birbirine değdiği anda öpüşme ateşlendi ve adamın ağzı kadınınkini ele geçirdi. Adam kızın ağzını tahrip ederken, kız da onu şiddetle kavradı ve aynı sıklıkla ona sarıldı.

Evet, diye düşündü muzaffer bir edayla, adam elini göğsünün üzerine kapatıp zevkten nefesi kesilirken meme ucunu sıkarken. Adamın eli daha da sıkılaştığında ağzının içinde inledi - ve sonra adam gitmiş, bir kez daha geri çekilmişti.

Hayal kırıklığı sonunda taşıtı.

"Bu kadar yeter," diye tersledi ve ayağa kalktı. "Lanet olası kararını vermeni bekleyerek zamanımı boşa harcamaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

Yüzü karardı, gözleri parladı.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" "Senden uzağa."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı, derin sesi kadının omurgasından aşağı ürperti gönderiyordu.

Ona alaycı bir gülümseme fırlattı, kalbi heyecanla çarpıyordu. "İzle beni," dedi, sonra topuğunun üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

Hemen arkasından havalandı ve hızla ona yetişti. Güldü, ağaçların arasına dalarken içini bir coşku kapladı. Ondan daha hızlı koşamayacağını biliyordu ama bunun için onu uğraştırmaya kararlıydı.

Önce sola, sonra sağa döndü, sarı elbisesi arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. H'zim'in hüsrana dolu kükremesi ormanda yankılanarak onu kıkırdattı. Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu ve henüz onu yakalamasına izin verecek değildi.

BÖLÜM 12

H Kara'nın peşinden giderken 'zim'in botları yosunlu orman zeminini dövüyor, uzun adımları aralarındaki mesafeyi tüketiyordu.

Onun kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kendi zayıflığından dolayı hayal kırıklığına uğramış olsa da, aynı zamanda onun ani bağımsızlık patlamasıyla eğleniyordu - ağaçların arasından fırlayan sarı elbiseli tatlı formunun kışkırtıcı bakışlarından tahrik olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Birbiriyle çelişen duygular içinde savaşıyordu ama onu yakalama dürtüsüyle bacakları hareket etmeye devam etti.

Ona yaklaştıkça, kızıl saçlarının arkasında ateşten bir iz gibi uçuşunu ve kahkahalarının havada yankılanışını fark etti, bulaşıcı ve kaygısızdı. Kahretsin, o mükemmeldi. Kendini tutuyor, aralarındaki çekime direniyordu çünkü hâlâ intikam planını uygulamaya niyetliyken bir ilişkiye başlamanın ona haksızlık olacağını düşünüyordu. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, belki de, sadece belki de, daha sonra ona geri dönebileceğini ummaya başladı. Belki de intikam ihtiyacını bu canlı, büyüleyici insana karşı büyüyen hisleriyle uzlaştırmanın bir yolunu bulabilirdi.

Onu küçük bir açıklıkta köşeye sıkıştırdı, sırtını büyük bir kayaya dayamıştı. Kadın onu temkinli bir şekilde izliyordu ama gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve adam kararlılığının daha da zayıfladığını hissetti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı, sert görünmeye çalışıyor ama beceremiyordu.

Ona yavaş, kışkırtıcı bir gülümseme verdi.

"Sanırım öyle," dedi, sesi boğuk ve meydan okuyucuydu. "Tabii beni yakalayamazsan."

Önce sağa, sonra sola çalım attı ve adam onun hareketlerine uysa da, kadın onu tekrar geçecek kadar hızlıydı.

Kahkahaları ağaçların arasında yankılanıyor, yaprakların hışırtısına ve kuşların cıvıltısına karışiyordu. Bir an için geçmişini unuttu, intikamını unuttu ve sadece kovalamacanın heyecanının tadını çıkardı. Hayatta olmanın heyecanını.

Neredeyse onu yakalamıştı, elleri onu yakalamak için uzanmıştı ki ayağı dereden geçen kaygan bir taşla takıldı. Tek dizinin üzerine düşerken küfretti, su pantolonunun paçalarını ıslatıyordu. Ayağa kalktığı anda kız ağaçların arasında kaybolmuştu.

Yılmayarak tekrar yola koyuldu ve ondan bir iz bulmak için etrafı taradı. Kendi çiftliğinin yanındaki terk edilmiş çiftliğe ulaştı, gözleri aşırı büyümüş tarlaları ve harap binaları taradı. Hafif bir hışırtı dikkatini çekti ve ahıra doğru koşarak büyük bir gürültüyle kapıdan içeri daldı.

Kara yerine çıplak, mor bir erkek, ufak tefek, kırılgan görünümlü bir sarışının önünde çömelmişti. Kadını tanımıyordu ama erkek, eski ekibinin üyelerinden biri olan Kalpar'dı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Topraklarına bu kadar yakın olmalarından hoşlanmıyordu, özellikle de Kara yalnız ve korumasızken.

"Allah kahretsin, H'zim, neredeyse kalbine bir bıçak saplanacaktı."

"HAYIR, YAPMADIM," DIYE TERSLEDİ. "ÇİFTLEŞMEKLE O KADAR MEŞGULDÜN Kİ dikkat."

KALPAR'IN SESİ ALÇAK VE TEHLİKELİ BİR HAL ALDI.

"NE ZAMANDIR BURADASIN?"

"ÇOK UZUN. BEN ARIYORDUM-"

Bunun Kalpar'ı ilgilendirmediğine karar verdi ve gitmelerini emretti. Kalpar hemen gücenmiş ve terk edilmiş çiftliğe sahip çıkmakla tehdit etmiş. Ona gerçekten inanmıyordu ama yine de bu fikirden nefret ediyordu. Kalpar'a kardeşi dışında herkese güvendiği kadar güvenmesine rağmen, korumasız dışisine başka bir erkeğin bu kadar yakın olması fikrinden hoşlanmadı.

Onlara gitmelerini emretti, sonra dönüp ahırdan çıktı, zihni zaten hızla ilerliyordu. Adımlarını yeniden takip etmeye karar verdi, bu sefer daha yavaş hareket ediyordu, duyuları ondan herhangi bir işaret için tetikteydi.

Onu kaybettiği dereye yaklaşıırken, ağaçların arasında kaybolan sarı bir kumaş parıltısı gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve artık hızını azaltmadan, onu bulma ve güvende tutma kararlılığıyla peşinden gitti.

Onu takip ederken gözlerini önünde dalgalanan sarı elbiseye sabitledi. Nabızı şakaklarında atıyor, vücudu gerginlikle kıvrılıyordu. Onu kovalamaktan, en çok istediği şeyi kendisinden esirgemekten bıkmıştı.

Sık çalılıkların arasından geçerken onu gördü, sırtını yüksek bir ağaca dayamıştı, göğsü kahkahalarla inip kalkıyordu. Görüşü daraldı, sadece gözlerindeki yaramazlık kıvılcımına odaklandı. Onun alaylarından, oyunlarından bıkmıştı.

İki adımda aralarındaki mesafeyi kapatmış, kolları çelik bantlar gibi onu sarmıştı. Adam onu ağaca yaslayıp ağzını kızın ağzına yapıştırırken kızın gözleri irileşti, kahkahası dudaklarında söndü.

Öpücüğü doğanın bir gücüydü, bastırılmış arzu ve hayal kırıklığının bir seliydi. Ağzına sahip çıktı, teslim olmasını istedi ve o da bunu ona verdi. Onun

Elleri göğsünde çırpınıyordu ama o yılmayacaktı. Bunun için çok uzun süre beklemiş, kendini çok uzun süre inkâr etmişti.

Vücudu onunkine doğru eğildi, parmakları gömleğinin içine kıvrıldı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı. Adam buna mecbur kaldı ve öpüşmeyi derinleştirirken onu sırtını ağaca yasladı. Adamın elleri kızın vücudunda geziniyor, aceleci ve talepkâr bir tavırla onu yumuşak, istekli çığlıklarla teşvik ediyordu.

Dudakları kızın boynunun yumuşak teninde gezinirken, parmakları elbisesinin eteğini aradı ve onu yukarı iterek kalçalarını ortaya çıkardı. Elini bacaklarının arasına soktu, orada bulduğu yumuşak, ıslak sıcaklığı aradı ve kalın, talepkâr bir parmağını şişmiş kıvrımlarında gezdirirken nefesi kesildi.

Kadının nefesi adamın kulaklarına müzik gibi geliyor, vücudu adamın dokunuşu altında titriyordu. Onu okşarken, tüm vücudunun kendisine karşı titremesine neden olan noktayı bulduğunda ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Başparmağını o noktada tutarak kanalının küçük, tatlı girişini buldu, parmağını dar geçidin içine sokarken kaygan ıslaklık yolunu kolaylaştırdı.

"H'zim!"

Dudaklarındaki adı erotik bir dua gibiydi, başı geriye atılmıştı, parmakları adamın omuzlarını kazıyordu, ama adam durmadı, kadın ona karşı titreyene kadar onu acımasızca okşadı, kadın alçak, inleyen bir çığlıkla boşalırken iç duvarları adamın etrafında dalgalandı.

Durmadı, onu başka bir doruk noktası boyunca okşadı ve sonra vücudu kendi başına ayakta duramayacağını düşündüğü kadar gevşek olana kadar bir tane daha.

"Daha iyi misin?" diye sordu sonunda dokunuşunu yumuşatırken ve göz kapakları kanat çırparak açıldı.

"Çok daha iyi. Senden bir hafta önce kaçmalıydım."

"Umarım bunu tekrar yapmak niyetinde değilsindir."

"Bunu yapmaya devam ettiğin sürece olmaz."

Ona her zamanki tatlı, yaramaz gülümsemesini verdi ve kalbi garip bir şekilde ters döndü.

"Benim için bir zevk olacak," dedi ciddiyetle, sonra kız gülerken onu kollarının arasına aldı.

Onu kollarında gevşek ve memnun bir şekilde eve geri taşıdı. Kız ona bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve adam bu gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı, kalbi hala karşılaşmalarından dolayı çarpıyordu.

Eve vardıklarında onu doğruca yatak odasına götürdü, adımları uzun ve amaçlıydı. Sarı elbisesini başından sıyıracak kadar uzun süre onu ayakta tuttu, sonra yatağa kaldırdı, onu yastıklara yerleştirirken elleri teninde gezindi. Adam kremsi tenine ve yemyeşil kıvrımlarına, bir zevk haritası gibi çillerine hayranlıkla bakmak için durakladığında gözleri açıldı. Göğsündeki bir spreyden karnındaki sevimli küçük bir kümeye kadar bir çizgi izledi.

"Bunların her birini öpmek istiyorum."

Kahkahası alçak sesle ve gırtlaktan geliyordu.

"Bu uzun bir emir."

"Üstlenmekten mutluluk duyacağım bir görev."

Dudaklarını çenesinde ve boynunda gezdirdikten sonra omuzlarına doğru ilerlemeye başladı ve her bir çile bir öpücük kondurdu. Yolculuğunu göğsünden aşağıya doğru sürdürdü, göğüslerinde oyalanırken tenini ısırdı, dudakları gergin, esmer tepelerin etrafında tembel daireler çizdi.

Mutlu bir şekilde iç çekti, elleri adamın saçlarında dolaşırken adam ona ilgi gösterdi. Ama adam daha da aşağılara indiğinde gerildi ve gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir hafta önce yapmam gereken bir şey."

Adam dizlerini ayırıp bacaklarını ayırarak pembe, parıldayan göbeğini ortaya çıkarana kadar boş gözlerle ona baktı.

"Oh," dedi belli belirsiz.

"Oh," diye kabul etti.

Başını eğdi ve dilinin onun iç uyluğu boyunca yavaş bir yol izlemesine izin verdi, yumuşak, boğuk zevk iniltisinin tadını çıkardı. Adam öpüp yalayarak hassas tenini keşfederken, kadın kalçalarını kaldırarak sessizce onu teşvik etti.

Bu, yerine getirmekten mutluluk duyduğu bir istektir. Kadının dizlerini daha da açarak şişmiş cinsel organını ve tadına bakılması için yalvaran narin, pembe yumruyu ortaya çıkardı. Başını eğerek onun ilk enfes tadını aldı ve kadın titreyerek uzun bir iç çekti. Daha yeni başlıyordu.

Dilini kızın narin etinin üzerinde dolaştırdı, kızın ağzına doğru eğilmesini sağlayan ritmi buldu ve nefesi kesilene kadar tekrarlardı. İri bir elini kalçalarının arasına kaydırarak onu nazikçe ayırdı. Dudakları klitorisinin üzerine kapandı, kalın bir parmağını içine soktu ve sonra bir başkasını, inlerken onu yavaşça gerdi.

"Lütfen," diye inledi, kalçaları adamın eline karşı sallanıyordu.

Kadının boğuk yalvarışı onu daha da azdırdı. Homurdandı, sesi kızın sıcak etinde titreşiyordu ve sonra parmaklarını pompalamaya başladı, ağzı acımasızca talep ediyordu, ta ki kız haykırana, vücudu çaresizce titreyene kadar.

Bacaklarının arasında kaldı, kadın güçsüz ve nefessiz kalana, vücudu kızarana ve durgunlaşana kadar orgazmını uzattı. Ancak o zaman ayağa kalktı, ona bakmak için geri çekildi. Mükemmeldi, yüzü kızarmıştı, kızıl saçları yastığın üzerine dökülüyordu, bacakları hafifçe ayrılmıştı ve pembe merkezinin kışkırtıcı bir görüntüsünü ortaya çıkarıyordu.

Aleti ihtiyaçla kabardı ama bunu görmezden geldi, ona yatakta katıldı ve kollarına çekti.

"Beni yakaladığına sevindim," dedi, sesi uykulu ve hoşnuttu.

"Kaçtığına sevindim."

Usluca güldü ve sonra onun kollarında uyuyakaldı. Onu kendine yasladı, sonra geceye baktı ve gülümsedi.

BÖLÜM 13

Kara uyandığında H'zim'in başını bacaklarının arasında, klitorisinin etrafında yavaşça, alaycı daireler çizerek yaladığını gördü. Vücudu zaten titriyordu ve H'zim biraz daha nazikçe emmeye başlayınca, kadın bir anda uzun, inişli çıkışlı bir doruk noktası. Ona uzun, yavaş bir yalama daha yaptı, sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Günaydın."

Dokunuşunun sıcaklığı ve zevki hâlâ devam ediyordu, vücudu artçı sarsıntılardan dolayı hâlâ uğulduyordu ve ona doğru uzandı. Adam onun elini tuttu ve parmaklarını öptü ama sonra ayağa kalktı, devasa gövdesi onun üzerinde yükseliyordu.

Adamın çoktan giyinmiş olduğunu fark etti ve ona şaşkın bir bakış attı.

"Yatağa geri dön," diye fısıldadı, sesi uykudan ve zevkten boğuklaşmıştı.

Başını salladı, gözleri arzu ve pişmanlık karışımıyla parlıyordu. "Korkarım olmaz. Yapacak işlerim var."

"İş mi? Saat kaç?"

"Sabah oldu," diye gülümsedi ona. "Bütün gece uyudun."

Kadın doğruldu, çarşaf beline dolandı ve adamın gözleri hemen göğüslerine gitti ama daha fazla yaklaşmadı. Dün gece uykuya daldığını hatırlamıyordu ve onun yataktan kalktığını da hatırlamıyordu ama sabah ışığı pencerelerden içeri süzölüyordu.

"Sana kahve getirdim," diye ekledi, dumanı tuten bir kupa uzatarak.

Kupayı ondan alırken mutlu bir şekilde iç çekti, aroma duyularını doldurdu. Bir yudum aldı ve sıcaklığın göğsüne yayıldığını hissetti.

"Teşekkür ederim."

Adam eğildi, dudakları nazik bir öpücükle onunkilere değdi ve kadın onun dudaklarında kendi tadını alabildi.

"Bugün ağırdan al, tamam mı?" diye fısıldadı. "İşe gitmem gerekiyor."

Başını salladı, adam dönüp kapıdan çıkarken hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordu. Onun gidişini izledi, sırtının genişliğine, hareket ettikçe gömleğinin altında dalgalanan kaslarına hayranlıkla baktı.

Kahvesinden bir yudum daha alıp kafeinin etkisini hissetmeye başladığında içini bir hoşnutluk duygusu kapladı. Hayatında hiç bu kadar... güvende, bu kadar önemsendiğini hissetmemişti. Ama bir şey onu rahatsız ediyordu ve sonunda onu neyin rahatsız ettiğini anladı. Ona dokunmasına izin vermemişti - ne dün gece ne de bu sabah.

Kahvesini yere bıraktı, zihni önceki geceyi yeniden canlandırdı. Her öpücüğü, her okşamayı o başlatmış, kız karşılık vermeye çalıştığında da geri çekilmişti. Sanki onun kendisine dokunmasından, çok yaklaşmasından korkuyordu.

Ve bu sabah... Yapılması gereken işler olduğunu iddia edemese de -her zaman yapılması gereken işler vardı- bunu bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak etmeye başladı. Hâlâ kendini tutuyor muydu?

Her ne kadar vücudu memnuniyetle uğuldası ve onun dokunuşundan hoşlansa da, sevişmenin karşılıklı olması gerekiyordu. *Sevişme*. Farkına vardığında nefesi boğazında düğümlendi. Oh hayır. Gitmiş ve o huysuz, imkânsız erkeğe aşık olmuştu.

Ve onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun kendisini önemsemediğini düşünüyordu - en azından kendisinin önemsemesine izin verdiği kadar - ama geçmişinin hâlâ üzerinde bir etkisi olduğunu biliyordu. En belirsiz terimler dışında gelecekte hiç bahsetmediğini fark etmişti ve aptalca bir şey yapmaya niyetli olduğuna dair huzursuz bir his vardı içinde.

Kahvesini bitirdi, fincanı yere koymadan önce son damlaların tadını çıkardı ve sonra yataktan çıktı. Bir önceki gecedan kalan yorgunluğu ve yapışkanlığı atmak için hızlı bir banyo yaptı, ardından iş kıyafetlerini giydi. Bunu yaparken sarı elbisesine sevgiyle gülümsedi. Bütün gece dikiş diktğine kesinlikle değmişti.

Şimdi H'zim'in karmaşık beyninde neler olup bittiğini öğrenmeliyiz.

Onu ahırda mekanik vagonla uğraşırken buldu. Kadın yaklaştığında, adam kontrolleri değiştirdi ve makine yumuşak bir vızıltıyla canlandı. Adam başını kaldırıp kızın bakışlarını yakaladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"İşe yarıyor."

"Bunu görebiliyorum. Ama onu bir arada tutan ne? Peri tozu ve sihir mi?"

Adam gülümsedi, yüzü rahatlamıştı ve kadın boşuna mı endişelendiğini merak etti.

"Belki de. Ama artık çalıştığına göre şehre gidiyorum," diye ekledi. "Sonunda ihtiyacımız olan malzemeleri alabileceğim."

Başından beri onun niyetinin bu olduğunu biliyordu ama şimdi o an gelmişti ve ani bir endişe dalgası onu sardı. Tehlikeyle mi yüzleşecekti? Gerçekten sadece erzak almaya mı gidiyordu? Onu geride mi bırakacaktı?

Tekrar terk edilme düşüncesi kalbini hızlandırdı ve onun koluna yapıştı.

"Bekle, gitme!"

Elini kendi eliyle kapattı, dokunuşu nazikti.

"Uzun sürmeyecek, sadece ihtiyacımız olan her şeyi almak için gereken süre kadar gideceğim. Gün batımından çok önce dönmüş olacağım."

"Alacakaranlık mı?" diye fısıldadı. "Bütün gün yok olacaksın."

Korku ve belirsizlik onu ele geçirmekle tehdit ederken gözlerinden yaşlar süzüldü. H'zim'in ifadesi daha da yumuşadı ve alnına nazik bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Geri döneceğim Kara," diye tekrarladı, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Güven bana." "Ben... Ben güveniyorum," diye fısıldadı ve bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Ona son bir kez baktıktan sonra arabasını yola doğru sürdü ve onu ahırın yanında tek başına bıraktı. Burada aylarını tek başına geçirmişti ama şimdi onun arkadaşlığına alışmıştı, sessizlik onu uğursuzca bastırıyordu.

Kendini *toparla*, dedi kendi kendine. *Kendini meşgul edecek bir şeyler bul.*

Ne yazık ki her zamanki işlerinden hiçbiri dikkatini dağıtmıyordu. Dalgın dalgın bahçesini ayıklarken göz ucuyla ahıra yaklaşan iri yeşil bir figür gördü. O geri dönmüştü! O kadar hızlı bir rahatlama hissetti ki başı döndü ve ayağa fırlamadan önce birkaç derin nefes almak zorunda kaldı.

Arabanın sesini duymamıştı. Çoktan bozulmuş muydu? *Buna hiç sevinmeyecek*, diye düşündü neşeyle ahıra doğru koşarken.

"Peri tozun başarısız mı oldu?" diye alay etti yaklaşırken.

Önündeki erkek arkasını döndü ve onun H'zim olmadığını anlaması şok edici bir an aldı. Bir yabancı, çok iri ve kaslı bir yabancı ona bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Kardeşim nerede?"

"Kardeşin mi? Sen S'kal mısın?"

"Elbette öyleyim. H'zim nerede?"

"Kasabaya gitti."

"Kasaba mı?" S'kal kaşlarını çatarak ona baktı, açıkça şüphelenmişti. "Yalnız kalmak istediğini söyledi."

"İşler değişti," dedi çaresizce.

S'kal bir süre daha ona baktı, sonra gülmeye başladı.

"Görünüşe göre öyle." Adam onun yanından geçip düzenli bahçeye, ipte asılı çamaşırlara ve temizledikleri tarlalara baktı ve başını salladı. "Çok iş yapmışsın."

"Evet," diye kabul etti, sonra geç de olsa terbiyesini hatırladı. "Ben Kara. Kahve ister misiniz? Ya da çay? Bir de turta yaptım ama biraz dalgındım, o yüzden olması gerekenden daha kahverengi oldu."

"I..." Adamın reddetmek üzere olduğundan şüpheleniyordu ama ona bakınca yüzü yumuşadı. "Pekâlâ. H'zim'in ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Mümkün olduğunca çabuk dedi ama günün çoğunu alabilirmiş. Vagon çok hızlı hareket etmiyor."

S'kal onu mutfağa kadar takip ederken düşünceli bir şekilde başını salladı ve kadının kahve doldurup iki cömert dilim pasta kesmesini izledi.

"Sanırım olabilir, ne almak istediğine bağlı olarak." Mutfaka bakarken başını tekrar salladı. "Bunu ben de beklemiyordum. Ağabeyim her şeyi düzenli ve tertipli tutma konusunda hiç iyi değildi."

H'zim hakkında daha fazla şey öğrenmek için heyecanla ona baktı, ama önce...

"Kaba olmak istemem ama neden buradasın? H'zim bir ay boyunca onu ziyarete gelmeyeceğini söyledi."

İç çekti.

"Bu tam olarak sosyal bir çağrı değil. Endişelendim çünkü çevredeki mülklerden insanları kovaladığını duydum ve burada tek başına olmanın onu etkileyebileceğinden korktum."

Oh. Bir önceki öğleden sonrayı hatırlayınca kıkırdadı. O sırada onun arkasındaydı ve iki adam arasındaki konuşmayı duymuştu.

İki erkek ve H'zim'in, kuyunun yanında küçük, güzel bir kadınla karşılaşmadan hemen önce tepinerek uzaklaştığını gördü.

"Korkarım bu biraz da benim hatam. Bir oyun oynuyorduk ve o biraz sinirliydi. Ve belki de benim için endişelendi," diye ekledi suçlulukla.

S'kal ona şaşkın bir bakış attı.

"Bir oyun mu? H'zim?"

Kadın çaresizce omuz silkti, nasıl açıklayacağını bilemiyordu ve adam kahkahalara boğuldu. O da gülümsemekten kendini alamadı ama kalbi biraz acıdı. Keşke H'zim de bu kadar kolay gülebilseydi.

S'kal gülmeyi bıraktığında, "Sanırım bana her şeyi anlatsan iyi olur," dedi.

Başını salladı ve cezveyi yeniden doldurmaya gitti.

"Bu durumda, sanırım biraz daha kahveye ihtiyacımız olacak."

BÖLÜM 14

H'zim mekanik arabayı Wainwright'ın tozlu sokaklarından geçirirken aklı hâlâ Kara'nın endişeli yüz ifadesindeydi. Onu da yanında getirebilirdi ama

Lucas Trask'ın tehdit ettiği suçlamalar hakkında endişeliydi. Kanun tarafından aranıyor muydu? Arabayı şerifin ofisinin önünde durdurdu ve aşağı indi.

Sinirleri gerilmiş cılız bir insan olan yardımcısı ona temkinli bir şekilde baktı.

"Günaydın efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kara Dalton adında bir kadın hakkında bilgi arıyorum. Ona karşı suç duyurusunda bulunan oldu mu?"

Yardımcının gözleri yana kaydı ve H'zim bir an için bir korku titreşimi gördüğünü sandı.

"Ah, evet... Kara. Bir kontrol edeyim."

Yardımcı, H'zim'i beklemesi için bırakarak arka odaya doğru gözden kayboldu. Yaralı parmak eklemlerini sabırsızca tezgâha vurdu, kalbinin atışını yankılayan yavaş ve kasıtlı bir ritim tutturdu.

Şerif yardımcısı elinde bir tomar kağıtla yeniden ortaya çıktı.

"Durum biraz karışık," dedi endişeyle. "Lucas Trask onun hakkında şikâyetle bulunacağını söyledi. Hırsızlık yaptığını iddia etti."

Çenesi sıkıştı, öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

"Karmaşık olan kısım ne?"

"Bay Trask aslında evrak işlerini hiç tamamlamadı. Artık ihtiyacı olmadığını söyledi." Şerif yardımcısı ona çaresiz bir bakış attı.

"Yani resmi bir şikayet yok mu?"

"Hayır, efendim."

Güzel. Bu şekilde kalmasını sağlayacaktı.

Şerif yardımcısına teşekkür etti ve kalbi önemli ölçüde hafiflemiş olarak oradan ayrıldı. Bir sonraki durağı dükkândı. Sonra da Lucas'ı bulmaya niyetlendi. Acımasızca gülümsedi. Bu buluşmadan Lucas'tan çok daha fazla keyif alacağından şüpheleniyordu.

Arabayı caddenin aşağısına doğru sürdü, dükkânın önünde durdu ve aşağı inmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı. Ekibinin diğer üyelerinden herhangi biriyle, özellikle de S'kal'la karşılaşmamayı umarken buldu kendini. Onlara işini açıklamak istemiyordu, özellikle de yalnız bırakılma konusundaki ısrarından sonra.

Tuhaf. Daha önce çiftlikten ayrılırken bunu düşünmemişti bile - sadece gelişmelerindeki bir sonraki adıma odaklanmıştı. *Yani çiftliği çalışır hale getirip gidebilir miyim?* Bu düşünce onu olduğu yerde durdurdu.

Gitmek istemiyorum. Çiftlikten ayrılmak istemiyordu ama daha da önemlisi Kara'dan ayrılmak istemiyordu. Sadece birkaç saatliğine gittiğinde bile onun için endişeleniyorsa, yüzlerce kilometre uzakta olması ne kadar kötü olurdu?

Henüz karar vermek zorunda değilim, diye hatırlattı kendine, bu düşünceyle gelen rahatlama hissini görmezden gelmeye çalışarak.

Dükkânın tabelası hafif esintide gıcırıyor, soluk harflerle "Genel Mallar" yazıyordu. Kapıyı iterek açtığında, kapının üstündeki zil onun gelişini haber vermek için şingırdadı. İçerideki hava sabun ve sabun köpüğü kokusuyla doluydu.

baharatlar ve kahve. Raflar dolusu ürün tavana doğru uzanıyor, bu da bu geniş alanı bile sıkışık hissettiriyordu. Birkaç insan çoktan alışverişe başlamıştı ama ona sadece endişeli bir bakış atmakla yetindiler. S'kal ona kasabanın uzaylılara alıştığını söylemişti ve görünüşe göre haklıydı.

Dükkân sahibinin karısı tezgâhtaki bir insanla sohbet ederken, kızıl saçlı bir adam kumaşlar üzerinde uzun uzun düşünen bir kadına yardım ediyordu ama dükkân sahibi onu yanına çağırdı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Başını salladı ve tezgâha yaklaşarak ihtiyacı olan malzemeleri sıraladı: bakkaliye, kuru gıda ve çiftlik için aletler.

"Eğer varsa tavuk da alacağım." Tezgâhın ucundaki, kadının hâlâ kumaş parçalarını incelediği yere baktı. "Ve şu sarı çiçekli kumaştan da bir parça."

"Evet, efendim."

Dükkân sahibi hevesle başını salladı, siparişin büyüklüğünden memnun olduğu belliydi. Siparişleri bir araya getirmek için koşuştururken karısı da yanlarına geldi ama yardımdan çok dedikoduyla ilgilendiği belliydi. Çiftlikte yaşadığı gerçeğini ağzından kaçırmasına izin verdi, sonra da diğer tüm sorularını duymazdan geldi.

"Karın yok mu?" diye sordu, gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Görünüşe göre siz uzaylıların çoğu insan kadınlarla birlikte oluyorsunuz."

Dükkân sahibi, "Sus Miranda," diye emretti ama Miranda onu duymazdan geldi.

"Onları tamamen suçlayabileceğimden değil. Az önce burada olan adam var ya? Zengin ve yakışıklı olabilir ama tüylerimi diken diken ediyor. O zavallı küçük bilim insanı kıza göz koymuş olmakla övünüyordu." Titredi. "Elbette, onun gibi sıksa ve sade bir kızın başka teklifler aldığından şüpheliyim."

"Yeter." Dükkân sahibinin sesi bu kez daha sertti. "Lucas iyi bir müşteri ve sorun istemiyorum."

"Lucas mı?" diye sordu sertçe. "Az önce burada olan adam mı?" "Doğru. O bir sığır simsarı, hem de zengin bir simsar."

Karısı küçümseyerek burnunu çekti ama H'zim çoktan kapıya yönelmişti.

"Hemen döneceğim. Sen arabayı yüklemeye başlayabilirsin."

Ahşap kaldırımında hızla ilerleyerek insanı aradı. Lucas çoğu erkekten biraz daha uzundu, bu yüzden onu fark etmesi kolay olacaktı. Yine de iki bina arasındaki dar bir sokaktan gelen keskin bir haykırış olmasa onu gözden kaçırabilirdi.

Lucas uzun boylu, ince bir kadının üzerinde yükseliyordu. Gözlük takmasına rağmen H'zim kadının gözlerinin meydan okurcasına parladığını gördü ve ardından Lucas'ın kasığına hızlı ve isabetli bir darbe indirdi. Adam iki büklüm oldu ve bir küfür savurdu.

"Umarım bu sana başka bir kadına saldırmamayı öğretir," dedi soğuk bir şekilde. "Bir kulağı koparmak için sadece yedi kilo basınç gerektiğini biliyor muydun? Bir daha yanıma yaklaşırsan ikisini de kaybedersin."

Kadın ona doğru geldi, başı dikti ve adam ona saygıyla başını salladı. Kadın da ona karşılık verdi, olaya verdiği tek tepki elmacık kemiklerinin üzerinde beliren iki renk lekesiydi.

Onun nereye gittiğini görmek için beklemedi. Bunun yerine ara sokakta ilerleyerek Lucas'ın üzerine yürüdü. İnsanın yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı ama H'zim'in umurunda değildi.

"Kaltak," diye tükürdü Lucas, kadının ardından bakarak. "Bunun bedelini ödeyecek." "Hayır, ödemeyecek," diye hırladı adam. "Onun saçının teline bile dokunamayacaksın."

Lucas'ın gözleri kısılıp ona dik dik baktı ve kendini acı içinde ayağa kaldırdı.

"Kim olduğumu biliyor musun-"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Sana bu kasabadaki kadınlardan, özellikle de Kara Dalton'dan uzak durmanı söylüyorum."

"Sen," diye tükürdü Lucas, sesi zehirliydi. "Ona yataklık ediyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Sadece uğursuz bir şekilde Lucas'ın üzerinde belirdi, devasa gövdesi insanın üzerine bir gölge düşürdü. Lucas bir adım geri atmaya çalıştı, gözleri ara sokağın girişine doğru kaydı ama H'zim'in eli uzandı ve Lucas'ın kolunu kavrayıp onu geri çekti.

"Daha işimiz bitmedi," diye homurdandı, sesi alçak ve tehditkârdı.

Adamın kolunu sıkıca kavrayan adam eğildi ve yüzü insaninkine birkaç santim yaklaştı.

"Kara'yı rahat bırak," diye homurdandı, sesi alçak ve tehditkârdı. "Bu kasabadaki her kadını rahat bırak. Buraya ait değilsin ve onlarla aynı havayı solumayı hak etmiyorsun."

Lucas'ın gözleri meydan okumayla parladı ve H'zim'e doğru baktı.

"Yoksa ne olur? Sizden korkmuyorum, hiçbirinizden. Lanet olası uzaylılar."

Sözlü olarak cevap verme zahmetine girmedi. Sadece bir bıçak çıkardı, gümüş bıçak loş ara sokakta parlıyordu ve Lucas'ın kasıklarına bastırdı, ucu pantolonunun kumaşına saplandı.

Lucas'ın gözleri irileşti ve yutkundu, yüzü soldu.

"Yapamazsın," diye kekeledi.

"Oh, ama yapardım," dedi soğuk bir şekilde. "Sen bir erkek olmaya layık değilsin."

Lucas'ın gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, bir kaçış yolu arıyordu ama yoktu. Sonunda başını salladı, sarsak, korkmuş bir hareketti ve H'zim bıçağı geri çekti. Bunu yaparken bıçağı ters çevirdi ve kabzasını Lucas'ın çenesine çarparak yere düşmesine neden oldu. Adamın gözleri dalgalanarak kapandı ve vücudu gevşeyerek bayıldı.

H'zim onun üzerinde durdu, göğsü öfkeyle kabarıyordu, eli hâlâ bıçağın etrafında sıkılıydı.

"Cılız insan," diye mırıldandı ve gitmek için döndü.

Kısa bir süre sonra H'zim günün olaylarından memnun bir şekilde yavaşça kasabadan ayrıldı. Lucas'la olan işi sonuçlanmıştı ve eve ihtiyaçları olan malzemelerle birlikte küçük bir ikramiye getiriyordu - bir inek ve buzağı, bağlı

arabanın arkasında. İneğin nazikçe böğürmesi ve buzağının şakacı melemeleri, arabanın metal iskeletinin ritmik gıcırtısına huzur verici bir şekilde eşlik ediyordu.

Onlara uyum sağlamak için her zamankinden daha yavaş bir hızda sürmek zorundaydı ama hava kararmadan çiftliğe döneceğinden emindi. Manzara, tepelerin ve tarlaların yumuşak bir şekilde dalgalanmasıyla yuvarlandı, hava çiçek açan kır çiçeklerinin tatlı kokusuyla doldu.

Ticaret yolunun kesiştiği kavşağa yaklaştığında, kavşakta bekleyen atlı iki adam gördü. Rahat görünmeye çalışıyorlardı ama o yaklaşırken dikkatle izlediler. Biri tozlu deri giymiş, omzuna bir tüfek asmıştı, diğeri ise solmuş bir kot ceket giymiş, belinde bir tabanca kılıfı vardı. İçgüduları ürperdi ama arabayı yavaşlatarak durdurdu.

BÖLÜM 15

H'zim, yüzleri yıpranmış ve aşınmış, bakışları soğuk ve hesapçı iki adam ona yaklaşırken kayıtsızca bekledi. İnek ve buzağı bile sanki onun gerginliğini hissetmişler gibi sustular.

"Sen H'zim misin?" diye sordu deri giysili olan, sesi alçak ve sertti.

Adam başını salladı, eli bıçağının kabzasında rahatça duruyordu.

"Biz de sizi bekliyorduk," dedi diğer adam, eli silahının yanında gezinirken.

"Mesajı aldınız sanırım?"

Kapıya iştirilmiş notu hatırlayınca çenesi sıkıştı. "Yaptım. Ne istiyorsun?"

Deri giysili adam gülümsedi, soğuk, neşesiz bir gülümseme.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Borcunuzun vadesi geldi. Ve ödeme zamanı geldi." "Bedeli ne?" diye sordu, sesi eşitti.

Deri giysili adam öne doğru eğildi, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Çok zor bir şey değil - sadece basit bir ayak işi."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Adam gülümsedi, soğuk, hesapçı bir gülümseme.

"Yeterince basit. Çiftlikte yarı değerli taşların bulunduğu bir alan tespit ettik - güzel ama özellikle değerli değiller. İşverenim sadece onların varlığını doğrulamanızı istiyor."

Bu kadar basit olamayacağını bildiği için kaşlarını çatarak diğer adama baktı. "Neden?" diye sordu, eli dizginleri sıkarken.

Kot pantolonlu adam homurdandı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Ama itaat etmezseniz, hapse geri dönmek endişelerinizin en küçüğü olacak."

Uzun süre katlandığı karanlık, daracık hücrenin anısı üzerine çöktü ve tüylerini ürpertti. Oraya geri dönmeyecekti, savaşmadan olmazdı. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

"Yer neresi?" diye sordu sabırsızca.

Deri giysili adam kabataslak bir harita çıkardı ve kendi iftliğinden çok da uzak olmayan bir bölgeyi, arazinin o tarafını boydan boya kesen bir derenin kenarını işaret etti.

"Al. Kontrol et ve orada olduğunu doğrulamak için bir mücevher getir. Yarın gün batımında bizimle burada buluş."

"şüphe ekmemi istemiyorsanız, bu yeterli bir zaman değil."

İki adam birbirlerine baktı ve sonra deri giysili olan başını salladı.

"Tamam. İki gün, ama daha fazla değil. Ve bizi geçmeye çalışmayı aklından bile geçirme. Sizi izliyor olacağız - sizi ve o küçük sevimli evcil insanınızı."

Kara'ya karşı ima edilen tehdit karşısında öfkelenerek elini kumanda direksiyonuna sıkıştırdı ama başını sallarken yüzünü ifadesiz tutmayı başardı.

"İki gün içinde burada olacağım."

"Güzel. Onayınızı bekliyor olacağız."

İki adam başka bir şey söylemeden atlarını sürüp gittiler ama o fazla uzağa gittiklerini sanmıyordu. Arabayı tekrar çalıştırdı ve yolculuğuna devam etti,

olası çözümleri gözden geçiriyordu. Düşünmek, plan yapmak ve bu karmaşadan kurtulmak için bir strateji geliştirmek için bir şansa ihtiyacı vardı.

Çiftliğin araba yoluna döndüğünde, ahırın yanında duran tanıdık bir figür gördü. S'kal. Kardeşi ziyarete gelmeyeceğine dair verdiği sözü tutmamış olsa da, onu görünce içini bir rahatlama dalgası kapladı.

Arabayı park edip aşağı atladı ama kardeşinin yanına gidemeden kızıl saçlı küçük bir kasırga ona çarptı. Adam kollarını Kara'ya doladığında, Kara yüzünü onunkine doğru eğdi, dudakları yumuşaktı ve adam onu öperken boyun eğdi.

Orada oyalanmayı, onun yumuşak kıvrımlarının, göğsüne bastırıldığı dolgun göğüslerinin tadını çıkarmayı arzuluyordu ama S'kal boğazını işaret ederek temizledi ve ona yalnız olmadıklarını hatırlattı. Büyük bir isteksizlikle geri çekildi ve kız ona gülümsedi, gözleri nemli ama yüzü ıslı ıslıldı.

"Tanrı'ya şükür döndün. Çok endişelendim."

"Endişelenecek hiçbir şey yoktu. Kasabada her şey çok sorunsuz ilerledi."

Bu da yeterince doğrudu. Ona her şeyi anlatmayı planlıyordu ama önce S'kal ile konuşmak istiyordu. Kardeşine baktı ve ona düzgün bir bakış attı.

"Seni en az bir aydır beklemiyordum."

S'kal omuz silkti. "Sanırım resmi bir iş için burada olduğumu söyleyebilirsiniz."

Kara neşeyle, "Ahırdaki o adama çok kötü davrandığın için delirdiğinden endişeleniyorlardı," dedi.

"Kalpar'a kötü davranmadım. Sadece ona topraklarımdan defolup gitmesini söyledim."

Kız bir kaşını kaldırdı ve adam iç çekti.

"Biraz... sert davranmış olabilirim ama orada tek başınaydın." Güldü ve ona sarıldı, sonra onun yüzünden S'kal'ın yüzüne baktı.

"İçimde konuşmaya ihtiyacınız olduğuna dair belirgin bir his var. Ben gidip akşam yemeğine başlayayım."

"Hayvanları uzaklaştıracamız, sonra da geri kalan malzemeleri getireceğiz," diye söz verdi.

Ona tekrar sarıldı, sonra dans ederek uzaklaştı, inek ve buzağıyı sevmek ve burunlarını okşamak için yeterince uzun süre durakladı. Birden onun yerine kendisini okşamasını diledi ama önce onun güvenliğini sağlaması gerekiyordu.

"O haklı," dedi S'kal'a sessizce. "Konuşmamız gerek."

Kardeşinin ifadesi hemen ciddileşti. "Ne oldu?"

İnek ve buzağıyı yeni evlerine götürürlerken yumuşak bir sesle, "Neden erken bırakıldığımı sana hiç söylemedim," dedi.

"Bu konuda oldukça belirsiz davrandığınızı fark ettim ama bunu sorgulamakta özgür olduğunuz için çok mutluydum."

"Şeytanla bir anlaşma yaptım. İleriki bir tarihte belirtilmemiş bir iyilik yapmayı kabul ettim."

S'kal'ın çenesindeki bir kas gerildi ama sonra içini çekti.

"Sanırım seni gerçekten suçlayamam. Muhtemelen ben de o yerden kurtulmak için her şeyi yapardım." S'kal ona fazlasıyla anlayışlı bir bakış attı. "Sanırım bu iyiliğin zamanı geldi?"

S'kal'a iki adamla yaptığı konuşmayı anlattı ve kardeşi başını salladı. Haber onun için bir şok gibi görünmüyordu ve tavuklar için arabaya dönerlerken H'zim kaşlarını çatı.

"Biliyor muydun?"

"Tam olarak değil. Marshall'ın bir şey aradığını biliyorduk ama Kalpar dönene kadar ne olduğunu bilmiyorduk."

"Marshall mı? Marshall Thompson'ı kastetmiyorsun değil mi?"

Marshall, her ne kadar saygın bir işadamı görüntüsünün ardına saklanmaya çalışsa da, Port Cantor'daki en büyük suç lordlarından biriydi. Eğer

Bu işin arkasında Marshall vardı, gerçekten de şeytanla bir anlaşma yapmıştı. S'kal acımasızca başını salladı.

"Son parçaları bir araya getirmeye yeni başladık. Bence gelip Temel ve Tomlin ile konuşmalısın."

"Tomlin mi? Onun bununla ne alakası var?"

Yıllar boyunca ağabeyinden adamın yetenekleri hakkında yeterince şey duymuştu ama Tomlin de sonuçta bir insandı.

"Tomlin'den asla tam olarak emin olamazsın," dedi S'kal sırtarak. "Ama mücevherlerle ilgili parçaları bir araya getiren kişi o."

"Neden bu kadar önemli olduklarını biliyor mu? Adam onların özellikle değerli olmadığı konusunda yanılıyor muydu?"

"Sanmıyorum ama kesinlikle bir şeyler oluyor. Lütfen yarın ana çiftliğe gelin - hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

Tereddüt etti ve sonra

başını salladı. "Pekala."

S'kal son alet yükünü ahıra taşımasına yardım etti, sonra başını sallayıp omzunu çırpı.

"Güzel. Şimdi lütfen Kara'dan özürlerimi ilet, ama eve gitmem gerekiyor. Evie hamile ve onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

S'kal haberi sohbete o kadar gelişigüzel bir şekilde dahil etti ki nüfuz etmesi bir dakika sürdü.

"Hamile mi? Eşin hamile mi?"

Kardeşi başını sallarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Tebrikler," dedi içtenlikle. "İkiniz adına da çok mutluyum. Hiç vakit kaybetmediniz, değil mi?" diye ekledi sırtarak.

S'kal alaycı bir ifadeyle başını salladı.

"Hem de hiç. Doktor, Evie'nin muhtemelen ilk kez birlikte olduğumuzda hamile kaldığını dūřünüyor. Ordunun bize verdiği doğurganlık kısıtlayıcılarının zamanla etkisini kaybedebileceği konusunda beni uyardı." S'kal ona meraklı bir bakış attı. "Bu da demek oluyor ki sen ve Kara..."

Beklenmedik bir pişmanlık duygusuyla başını iki yana salladı. "Burada, Cresca'da yenilettim."

Ayyıla'nın ısrar ettiğini kardeşine söylemek istememişti. O zamanlar Ayyıla'nın onun sözüne inanmak istememesine gücenmişti ama şimdi sadece minnettar olabilirdi.

"Anlıyorum." S'kal atını dışarı çıkarırken ona gülümsedi. "O zaman sanırım sen ve eşin bunu tersine çevirmek için doğru zamanı seçebilirsiniz."

Dostum.

S'kal atına binip uzaklaşırken bu sözler kulaklarında çınladı. Elbette Kara onun eşiydi. Bu gerçeği nasıl bu kadar uzun süre görmezden gelebilmişti? Artık onu doğru düzgün sahiplenmenin zamanı gelmişti ama önce ona gerçeği söylemeliydi.

BÖLÜM 16

KH'zim eve döndüğünde ara ocaktan başını kaldırdı ve mutlulukla gülümsedi. Onun yüzündeki ifadeyi görünce mutluluğu yerini endişeye bıraktı. Yorgun ve endişeli görünüyordu.

"Ne oldu? Neyin var?"

"S'kal özürlerini ilettiler ama kalamadı. Eve, eşinin yanına dönmek zorundaydım," dedi onun sorusuna cevap vermek yerine.

"Sorun değil. Seninle baş başa kaldığım için mutluyum. Ama yine de sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Bir süre yüzünü inceledikten sonra ocağı yaktı ve tüm tencereleri arkaya itti, sonra elini tutarak onu yatak odasına götürdü. Adam itiraz etmedi ama kadın onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu, avucu onunkinde kaskatı kesilmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, yatak odasına girip kapıyı kapattıklarında. "Bana anlatabilirsin," diye ekledi usulca, elini sıkarak.

Derin bir nefes aldı, göğsü genişledi ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu. Gözlerindeki kargaşayı, saklamayı tercih ettiği bir şeyi ortaya çıkarma çabasını görebiliyordu.

"Eve dönerken yolum kesildi," dedi sonunda ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ama sen iyi misin? Sana zarar vermediler mi?"

Başını sabırsızca salladı ama bir şey eklemedi. "Ne istiyorlardı?"

"Notla ilgili," dedi sesi hırçınlaşarak. "Ne hakkında?"

Gözleri birbirine dolanmış ellerine odaklandı ama ona doğrudan cevap vermedi.

"Hapishanede üç yıl daha yatmam gerekiyordu ama buraya gelmeden kısa bir süre önce hücreme bir adam geldi. Beni serbest bırakabileceğini söyledi. Tek şartı gelecekte benden bir iyilik istemesiydi." Gözleri onunkilerle buluştu, derinliklerinde ıstırap vardı. "Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen pazarlığı kabul ettim. O noktada özgür olmak için her şeyi yapardım."

Bir dakika boyunca ona baktı, sonra başını salladı. "Saçmalık," dedi hızlıca. "Buna hiç inanmıyorum." "İnanmalısın," diye hırladı adam. "Ben çaresiz bir erkektim."

"Her şeyi söylersin. Birini öldürecek misin?"

Tereddüt etti, aniden emin değilmiş gibi göründü.

"Keşke hayır diyebilseydim, ama belki."

Bunu söylemesi belki de iddiasını çürütüyordu ama kadın biraz daha zorladı.

"Bir kadını öldürür müsün?"

Adam ona dehşetle baktı.

"Tabii ki öldürmezdim."

"Ayyla bile mi?"

O kadar çabuk yanıt vermedi ama sonunda başını salladı.

"Hayır. Bunu yapamazdım."

"O zaman görüyorsunuz - onların istediği hiçbir şeyi yapmazsınız - yapmayacaksınız. Ne istiyorlar ki? Birini öldürmeni istemiyorlar, değil mi?" diye ekledi endişeyle ve adamın ağzının bir köşesi gerçekten de kalktı.

"Hayır. Öldürmek yok. Çiftlikteki bir dereye gidip bir mücevher çıkarmamı istiyorlar."

"Değerli bir mücevher

mi?" "Özellikle değil."

"Neden görüldüğü kadar zararsız olmadığını düşünüyorum?"

"Çünkü sen çok akıllı küçük bir kadınsın. Tüm bunların arkasındaki adam en kötü türden bir suç lordu, saygın bir işadamı gibi davranan türden. Bir nedeni vardı ve bu iyi bir neden olamaz." Tereddüt etti. "S'kal'a söyledim. Yarın ana çiftliğe gidip bu konuyu konuşmamızı istiyor. Onun adamlarıyla daha önce de karşılaşmışlar."

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor," dedi cesaretle. Her ne kadar herkesten uzak durmak istese de, bunun ona iyi geleceğinden şüpheleniyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ve benim onursuzluğumdan iğrenmiyor musun?"

"Senin hiçbir zaman onurdan yoksun olduğunu sanmıyorum, H'zim,"

dedi şiddetle. Adam ona baktı, kara gözleri yanıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi adam, sesi alçak ve sertti ve kadının kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu; biliyordu. Onun rahatlığına, desteğine, sevgisine ihtiyacı vardı.

Tek kelime etmeden uzandı ve onu soymaya başladı. Gömleğinin düğmelerini açıp altındaki yaralı, kaslı göğsü ortaya çıkarırken parmakları titriyordu. Adam onu durdurmadı, itmedi. Bunun yerine yumuşak bir iç çekti, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

İlk kez kendisine dokunmasına, gerçekten dokunmasına izin veriyordu ve o da acele etmedi. Teni sıcaktı, kasları parmaklarının altında gergindi. Ellerini teninde gezdirirken vücudundaki sarmal gücü hissedebiliyordu.

Elleri aşağıya doğru inip karın kaslarını keşfederken, bel kemerinin girintilerini izlerken ürperdi. Nefesi sert pantolonlarla geldi, sonunda ereksiyonunu serbest bıraktığında koyu renk gözleri parlıyordu, horozu aralarında serbest kaldı, kalın ve güçlü ve... insan değil. Bir dizi çıkıntı, başın hemen altındaki şaftı çevreliyordu ve geniş tabanın etrafında başka bir dizi vardı.

Uyarılma hissi omurgasını titretirken nefesi kesildi. Klitorisi talepkâr bir nabızla zonkluyordu ama bu şu anda onunla ilgiliydi, kendisiyle değil. Elini kalın ve sert şaftta aşağı yukarı kaydırды, parmaklarının altındaki ipeksi deri, dokunuşuyla titremesinin tadını çıkardı. Geniş baştaki üç küçük deliğin etrafından sıvı akıyordu ve kadın düşüncesizce eğilip parlayan damlaları yalayarak uzaklaştırdı.

Tekrar ürperdi ve sonra elleri onunkileri örtmek için yukarı kalktı. Adamın tekrar geri çekildiğini düşünerek paniklemeğe başladı ama ona baktığında gözleri karanlık, aç bir ateşle yanıyordu.

"Sana ihtiyacım var, şimdi," dedi kabaca, onu ayağa kaldırıp kollarına çekti.

Adamın ağzı, sıcak ve talepkâr bir şekilde kadıninkinin üzerine indi ve kadın, adam onu yatağa doğru iterken hevesle ona karşılık verdi, adam kadının giysilerini yırtmaya başlarken ağzını hiç bırakmadı. Adam elbisesini ve iç çamaşırlarını sıyrıp attı, ama kadın adamın çıplaklığını ve vücudunun zarif, güçlü hatlarını takdir etmek için sadece bir dakikası vardı.

Ağzını tahrip ederken siki karnına bastırıyor, elleri çılgınca vücudunda geziniyordu. Göğüslerini okşadı, ağrıyan meme uçlarını aceleyle çekiştirdi ve kadın ona karşı eğildi, kalçaları onunla buluşmak için yükseldi. Adam homurdandı, sesi ağzını titretti ve sonra bacaklarını birbirinden ayırırken göbeğine doğru bir baskı hissetti.

Sikin ucu girişine doğru itildiğinde uzun, alçak bir inilti kaçtı. Vücudu ilk başta direndi ama o kadar sıcak ve ıslaktı ki, adam kolayca içeri kaydı. Çok büyüktü, inanılmaz kalındı ve kadın kıvranıyordu.

Onun altında, büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışıyordu. Kalçalarını salladı, her hamlede biraz daha derine indi, ta ki kadın zevkten çığlık atabileceğini düşünene kadar.

Adam yavaşça, istikrarlı bir şekilde, santim santim içine girmeye devam ederken tüm vücudu kızarmış ve gergin hissediyordu.

"Evet," diye inledi. "Hepinizi istiyorum."

Adamın yalvarışını anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama sonunda uzun, yumuşak bir vuruşla ona ihtiyacı olanı verdi. İç duvarlarını okşayan o garip, egzotik çıkıntıların hissi, nefesini kesip ona doğru eğilmesine ve daha fazlası için yalvarmasına neden oldu.

Kolları kendini tutma çabasıyla titrerken, onun üzerinde kendini desteklerken nefesi kesik kesik geliyordu.

"Yavaş gitmem gerek," diye inledi.

Uzandı, elleriyle yüzünü kavradı ve başparmağıyla yara izini okşadı.

"Hayır," dedi şiddetle, "Kendini tutma. Hepinize ihtiyacım var."

Ürperdi, gözleri kısa bir an için kapandı, sonra geri çekildi, neredeyse geri çekiliyordu, vücudunda bir zevk şok dalgası gönderen bir vahşetle ona çarpmadan önce Nefes aldı ve tekrar yaptı, sonra tekrar, her daldırma onu kenara daha da yaklaştırdı.

Ellerini tuttu ve daha hızlı, daha sert hareket ederken onları yatağa bastırdı. İnledi, o garip, erotik çıkıntıların hassas etine doğru kayması onu neredeyse anında serbest kalmaya itti.

Her biri orgazmın kenarına çarpan uzun, emin vuruşlarla onu sahiplenirken gözlerini onunkilere kilitledi. Amcığı onun etrafında çırpınırken ve kasılırken kalçaları onu karşılamak için yükseldi.

"Bırak," diye fısıldadı. "Ben seninleyim."

Bir çığlıkla boşaldı, tüm vücudu orgazmının gücüyle titriyordu. Homurdandı, kendi zevkini kovalarken kalçaları daha hızlı, daha sert pompalıyordu.

"Sen benimsin, Kara." Sesi çok sertti. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Asla," diye yineledi. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni seviyorum."

Kadının amcığı onu sıkıca kavrayıp kendi salıverilmesini sürüklerken nefesi kesildi. Üzerine yığılıp onu kollarıyla sarmadan önce, tohumunu uzun ve ürpertici patlamalar halinde dökerken vücudu onun üzerinde gerildi.

Aralarındaki an, zamansız ve mükemmeldi. Kadın ona aynı sıklıkla sarıldı, onu yakınında tuttu ve adam bir iç çekişle yüzünü kadının saçlarına gömdü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kadın onun aletinin tekrar içinde hareket ettiğini hissetti. "Benim güzel, mükemmel eşim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, onu bırakmak istemeyerek ona sarıldı.

Yer değiştirerek sırt üstü döndü ve onu da yanına aldı. Onun göğsüne yayıldı ve kalbinin güçlü, sabit atışını yanağında hissetti. Adamın eli saçlarını okşayarak onu yatıştırdı ve kadın gözyaşlarının akışını durdurmaya çalıştı.

"Her şey yoluna girecek aşkım," diye mırıldandı. "Seni koruyacağım."

"Endişelendiğim ben değilim," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Sensin. O adamlar..."

"Bana zarar vermeyecekler," dedi kararlı bir şekilde.

Sesinde yeterince inanç vardı ki sonunda rahatlamaya başladı ve adam saçlarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Şimdi uyu, Kara. Ben buradayım."

H'ZIM UYURKEN KARA'YI KUCAKLADI, SÖZLERİ HALA İÇİNDE YANKILANIYORDU Aklını.

"Beni seviyor," diye fısıldadı karanlık odaya.

Buna hâlâ inanamıyordu. Bu küçük insan, parlak gülümsemesi ve sıcak kalbiyle bir şekilde kendi etrafına ördüğü duvarları aşmayı başarmıştı. Uzun zamandır onu yönlendiren öfke ve acılık eriyip gidiyor, yerini bir sakinlik duygusu alıyor gibiydi.

Onun huzurlu yüzüne bakarken, uzun yıllar sonra ilk kez içini bir hoşnutluk kapladı. Sanki geçmişinin ağırlığı, intikamının yükü sonunda üzerinden kalkmıştı. Sanki yeniden nefes alabilecekmiş gibi hissetti.

Ayrıca intikam arayışının çekiciliğini yitirdiğini de fark etti. Onun yanından ayrılma, gereksiz riskler alma düşüncesi içini bir korku duygusuyla doldurdu. Onu kaybetmek istemiyordu, hele ki onu bulmuşken.

Ve artık o kadar da önemli görünmüyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birlikte çalıştıkça, nefreti ve acısı azalmaya başlamıştı. Yok olmamışlardı ama artık hayatını yönlendirmiyorlardı. Düşünceleri bunun yerine geleceğe yöneldi ve ilk kez bu kadar kasvetli görünmüyordu. Onunla burada, çiftlikte bir hayat kurmayı, gülüp tartışmayı ve ormanda birbirlerini kovalamayı hayal etti, gülümseyerek düşündü.

Kara'nın hamile ve ıslıl ıslıl görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Daha önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti ama şimdi bu fikir o kadar da imkânsız görünmüyordu.

Ona ikinci bir şans verilmişti. Artık geçmişine bağlı kalmak zorunda değildi. Mutluluğa ve tatmine giden farklı bir yol seçebilirdi.

Bu düşünce hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi. O kadar uzun zamandır kendini öfkesiyle tanımlamıştı ki, öfkesi olmadan kim olduğundan emin değildi. Ama ona bakarken, bunu öğrenmeye hazır olduğunu biliyordu.

Kızın yumuşak nefes alışının sesi onu şimdiki zamana geri getirdi ve hayatını böylesine derinden değiştiren bu küçük insan için minnettar olarak gülümsedi. Eğildi, dudakları onun alına değdi ve fısıldadı, "Ben de seni seviyorum, Kara."

BÖLÜM 17

Kara, ertesi sabah ana çiftlik evine doğru yola çıktıklarında H'zim'in yanındaki vagon koltuğunda heyecanla zıpladı. Bu insanları uzaktan izlemiş, yoldaşlıklarından büyülenmiş ve Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, bir aile oldukları hissine kapılmıştı ve şimdi onlarla tanışmak üzereydi.

Hafif bir tepeyi aştıklarında yaz güneşi manzaraya sıcak bir parıltı yaydı ve çiftlik huzurlu ve müreffeh bir görünümle önlerinde uzandı. Sığırlarla dolu meralar, tahıl yüklü tarlalara karışıyordu. Büyük beyaz çiftlik evi, civcivlerine göz kulak olan bir anne tavuk gibi tam ortadaydı.

Tepkisini merak ederek H'zim'e baktı ama o yine kaşlarını çatmıştı. Bu ziyaretten bu kadar korkuyor muydu? Uzandı ve elini H'zim'in elinin içine kaydırды. Adam neredeyse umutsuzca sıktı ama gerginliğin bir kısmı omuzlarından ayrıldı.

Çiftlik evinin önündeki geniş yola vardıklarında kapı açıldı ve oldukça tımbul bir kadın onlara sıcak bir gülümseme vererek aceleyle dışarı çıktı.

"Ben İda, Temel'in karısıyım. Hoş geldiniz."

Kara ondan hemen hoşlandı ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Burada olmaktan mutluyuz."

H'zim onun arabadan inmesine yardım etti, sonra merdivenlere doğru döndüklerinde tekrar gerildi. İkinci bir kişi ortaya çıkmıştı - yüksek boynuzları ve tanımlanamaz bir komuta havası olan büyük mavi bir uzaylı. Onun Komutan Temel olması gerektiğini anlamak için Ida'nın mırıldanarak takdim etmesine gerek yoktu.

"Komutan," dedi H'zim sert bir sesle.

Temel, H'zim'in yüzünü incelerken sakince, "Sadece Temel iyi," dedi. Adamın gözleri fazlasıyla seçiciydi ve H'zim adamın kendisine odaklanmamış olmasına sevindi. "Çiftlik senin için nasıl gidiyor?"

"Tamam."

H'zim hâlâ gerginlikten kaskatı kesilmişti ve boşluğa atladı.

"Bundan çok keyif alıyoruz. Bu yıl biraz tahıl hasadı yapabileceğiz ve bahçem de oldukça iyi durumda."

Temel o korkutucu bakışlarını ona çevirdi ama artık o kadar sert görünmüyordu. Belki yorgun ama aynı zamanda kibardı ve ona gülümsedi.

"Bu benim eşim Kara," dedi H'zim beceriksizce. "Kara, bu Komutan Temel."

"Tanıştığımıza memnun oldum Kara," dedi Temel kibarca ve Kara da onu onayladı.

Kısa, garip bir sessizlik oldu ve sonra küçük bir çocuk kapıdan kafasını uzattı, onu görünce gözleri büyüdü.

"Peri kadın!" Koşarak merdivenlerden indi ve kollarını onun beline doladı.

"Seni özledim," dedi öfkeyle.

"Ben de seni özledim Tommy, ama bana... başka bir yerde ihtiyaç vardı."

"Bana başka bir hikâye anlatmak için mi buradasınız?" diye sordu ve herkes güldü.

Gerginlik azaldı ve H'zim bile biraz rahatladı.

"Mutfağa gel," diye ısrar etti Ida. "Biraz önce kurabiye yaptım."

"Kurabiyeler!" Tommy bağırdı ve önlerinden fırladı.

Mutfakta başka insanlar da bekliyordu. İda onları Kalpar ve Constance olarak tanıttı. Minyon sarışını yandaki ahırın dışında kısa süreli karşılaşmalarından hemen tanıdı ve Constance da onu tanıdı.

"Demek gerçekmişsin! Neredeyse kendimi her şeyi hayal ettiğime inandıracaktım."

"Ben kesinlikle gerçeğim," diye güldü.

Kalpar ve H'zim birbirlerine ihtiyatla bakıyorlardı ama Kalpar sonunda iç çekti.

"Bana yeni çiftleştiğini söylemeliydin. Delirdiğini düşünmüştüm."

"Tam olarak değil," dedi H'zim sakince.

Kalpar bir an ona baktı, sonra güldü.

İkisinin konuşmasını izledi ve H'zim'in endişelerine rağmen diğer savaşçılarla arasındaki bağın hâlâ sağlam olduğunu fark etti.

S'kal birkaç dakika sonra onlara katıldı, yanında çok küçük karısı da vardı. S'kal Evie'yi yanına getirip tanıştıtırırken ona gülümsedi. Evie sırtıttı ve ona ani bir hareketle sarıldı.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldadı. "S'kal H'zim için çok endişeleniyor."

"Bence işler iyiye gidiyor."

"Öyle olduklarını biliyorum. Tebrik etmek gerektiğini

anlıyorum." Evie ona gülümsedi. "Çok heyecanlıyım. Peki ya

sen?"

Başını salladı ama hafif bir kıskançlık duygusuna engel olamadı. H'zim'in çocuğunun içinde büyüdüğünü hissetmek nasıl bir şey olurdu?

"Eğer bir gün bunu yapmaya karar verirsen, hazırlıklı ol," dedi Evie ona.

"Şimdi aşırı korumacı olduklarını mı düşünüyorsun? Bir de hamile kalana kadar bekle."

S'kal sanki onun sözlerine cevap verircesine yanlarına geldi, Evie'yi kucağına aldı ve büyük mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine yavaşça bıraktı.

"Ayaklarından uzak durmalısın."

"Evet, efendim," diye mırıldandı Evie, Kara'ya gözlerini devirerek ve bir kahkahayı bastırmak için arkasını dönmek zorunda kaldı.

Hepsi gülüşüp sohbet ederken, bir aidiyet duygusunun içini kapladığını hissetti. Bu insanlar, H'zim'in arkadaşları ve ailesi, onu kollarını açarak kabul ediyorlardı. O artık hayatlarını çevreden izleyen bir yabancı değildi.

Ida sonunda bir iç çekerek sıcaklığın ve kahkahaların büyüsunü bozdu.

"Sanırım ikiniz de iş için buradasınız," dedi Kara'ya, ses tonu pratik ve saçma değildi. "Neden çocuklar konuşmaya giderken biz de öğle yemeğine başlamıyoruz?"

H'zim'e hızlı bir bakış attı ama o da başını sallayıp ayağa kalktı ve tüm savaşçılar Temel'i mutfaktan çıkarken takip etti. Evie, Tommy'yi oynaması için dışarı çıkarırken Constance evin önüne doğru yürüdü.

Bu bağlantı anının kesintiye uğramasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama mutfak tezgâhında Ida'ya katıldığında, bu yeni keşfettiği aidiyet duygusu için yine de minnettardı. Ida'nın sebzeleri doğramasına yardım etmeye başladı, rahat bir sessizlik içinde birlikte çalışırken ritmik hareketler onu rahatlatıyordu.

Sonunda Ida ona meraklı bir bakış attı.

"O çiftlikte herkesten uzakta olmak senin için yalnızlık mı?"

"Aslında bayıldım." Havuçlardan başını kaldırdığında diğer kadının kendisine sempatiyle baktığını gördü. "Zor işlerden korkmuyorum ve ikimiz de iyi bir ilerleme kaydettik. Tarlalar temizlendi, bahçe ekildi ve tavuk kümesi tamamlandı."

Ida ona gülümsedi ve Kara derin bir nefes aldı.

"Ama H'zim gelmeden önce yalnızdım. Birkaç aydır o çiftlikte saklanıyordum."

"Terk edilmiş bir çiftlikte mi? Tek başına mı? Oh, seni zavallı şey."

Ida ona hızlı bir şekilde sarıldı ve o da karşılık verdi ama ona tüm hikayeyi anlatana kadar tamamen rahatlayamadı.

"H'zim bana aslında bunu yapmadığını ama Lucas Trask adında bir adamın beni hırsızlıkla suçlayacağını söyledi. Onunla yatmam için bana şantaj yapmaya çalışıyordu."

Ida iğrenir gibi bir ifade takındı.

"Kasabada ona birkaç kez rastladım. Bana hiç özel bir ilgi göstermedi ama kızım Dora'yla kesinlikle ilgileniyordu - ya da en azından kocası Naffon ona kasabaya kadar eşlik edene kadar ilgileniyordu. O zaman geri çekilmeyi akıl etti. Adam tam bir baş belası."

"H'zim, başka bir kadının peşinden giderse taşaklarını kesmekle tehdit etti."

Çiftliğe giderlerken H'zim ona karşılaşmalarını anlatmıştı ve o sahneyi hayal etmekten büyük keyif almıştı. Ida'nın gözleri büyüdü ve sonra güldü.

"Uygun bir kader. Sence dinler mi?"

"Bilmiyorum ama H'zim dükkân sahibiyle konuşmuş ve Lucas'ın bir daha böyle bir şey yaptığını duyarsa haber göndermesini söylemiş. Dükkân sahibinin karısının, Lucas'ın davranışları hakkında herhangi bir söylenti çıkarsa bunu bileceğini düşünmüş."

Ida biraz hayıflanarak başını salladı. "Miranda Anderson kasabadaki en büyük dedikoduculardan biri - ama bunun bir kez olsun işe yarayabileceğini düşünmek güzel." Uzandı ve Kara'nın koluna nazik bir el koydu. "Keşke bana gelmeyi bilseydin. Sana yardım ederdim."

Ida'ya sulu bir gülümseme verirken Kara'nın gözleri beklenmedik yaşlarla dolma tehlikesi geçirdi.

"Teşekkür ederim. O zamanlar kendimi çok yalnız hissediyordum." Tereddüt etti, sonra hikayesinin geri kalanını ağzından kaçırdı. "Yalnız olduğum için bazen çiftliği izlerdim, hepinizi izlerdim. Kötü bir niyetim yoktu ama herkes çok mutlu görünüyordu ve bu beni daha az yalnız hissettiriyordu."

Diğer kadın onun itirafından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, yavaşça başını salladı.

"Tommy senin peri olduğunu açıkladığında ben de bundan şüphelenmiştim. Bu kadar yalnız kaldığın için üzgünüm."

"Uzun zamandır öyleydim ama artık H'zim'im var."

"Ve biz," dedi Ida kararlılıkla. "Biz bir aileyiz. Bazen kirli bir aile," diye ekledi gülerek, Evie çok kirli bir Tommy ile döndüğünde. "Ben bütün o pisliğin altındaki küçük çocuğu bulmaya çalışırken sen de sebzeleri bitirirsen, onlar toplantılarını bitirene kadar her şeyi hazır etmiş oluruz."

Mutlu bir şekilde başını salladı, itirafından sonra kendini bin kat daha hafıflemiş hissetti. Bir aile - belki biraz tuhaf bir aile - ama yine de bir aile. Tek umudu H'zim'in toplantısının da aynı derecede başarılı geçmesiydi.

BÖLÜM 18

H'zim diğerlerini Temel'in ofisine kadar takip etti, midesi huzursuzlukla çalkalanıyordu. Büyük ve rahat bir odaydı, duvarları kitaplıklarla kaplıydı ve çiftliğe bakan büyük bir penceresi vardı. Büyük masanın yanında siyahlar giymiş bir adam duruyordu; bir insana göre uzun boylu, iri yarıdan ziyade zayıftı, yüzü mükemmel bir şekilde sakin ve ifadesizdi. Tomlin olmalıydı.

S'kal, hepsi yerlerine otururken Tomlin'i selamlayarak tahminini doğruladı. Temel büyük masanın arkasına oturdu ve parmaklarını dikerek düşünceli bir şekilde onu süzdü. Bu zeki bakışlar onu her zaman rahatsız etmişti ve her zamanki tepkisi diğer erkeğe kaşlarını çatmak olurdu. Bu kez ifadesini nötr tutmak için elinden geleni yaptı.

"S'kal bizim için bazı haberlerin olduğunu söylüyor, H'zim."

Boğazını temizledi ve otomatik olarak askeri bir pozisyon aldı.

"Kasabadan dönerken iki adam yolumu kesti. Bu topraklarda bir yarı değerli taş kaynağının varlığını teyit etmemi istiyorlar." Durakladı, bakışları yere kaydı. "Beni hapse geri göndermemeleri karşılığında."

Oda sessizliğe gömüldü, tek ses eski ahşap sandalyelerin gıcırtısıydı. Yargılanmaktan ya da daha kötüsü hayal kırıklığına uğramaktan korktuğu için kimsenin gözlerine bakamıyordu.

Temel sessizliği bozdu, sesi ölçülüydü. "Bunu kabul edeceğini düşündüren neydi?" Omuz silkti, kendini kapana kısılmış hissediyordu.

"Uymazsam beni hapse geri göndermekle tehdit ettiler. Ben aslında... serbest bırakılmak için böyle bir pazarlığı kabul ettim. Bu özel anlaşmayı değil," diye hızla ekledi. "Sadece gelecekteki bir talep için."

Temel düşünceli bir şekilde başını salladı ama korktuğu kadar dehşete düşmüş görünmüyordu. "Bu taşlardan ne istediklerini söylediler mi?"

"Hayır, çok değerli olmadıkları konusunda bana güvence vermek dışında." Kalpar öne doğru eğildi.

"Marshall'ın başından beri aradığı şey bu muydu?" Tomlin sakince, "Evet," dedi.

Temel'e baktı ve komutan, her ikisi de ısıtılı mor taşlarla kaplı, özenle hazırlanmış bir kolye ve taç içeren bir tepsi çıkardı. Tomlin mücevheri işaret etti ama H'zim onun mücevhere dokunmadığını fark etti.

"Biz bu taşlara morçev diyoruz. Yarı değerli olduklarını söylemek doğru olur. Çok az gerçek değere sahiptirler. Genellikle çok daha küçük olmalarına rağmen o kadar da nadir değildirler. Bu boyuttaki mücevherler çok nadirdir, ancak yine de büyük bir servet değildir ve bu topraklardakilerin daha büyük olduğundan şüpheleniyorum."

"Eğer çok değerli değillerse, Marshall neden kaynağın yerini bulmaya çalışıyor?" Kalpar sabırsızca sordu.

Tomlin yavaşça, "Çünkü bu büyüklükteki, bu yaştaki mücevherlerin eşsiz bir... rezonansı vardır," dedi. "Bazı psişik yetenekleri etkileyen bir şey."

H'zim diğer erkeğin kelimelerini çok dikkatli seçtiğı izlenimine kapılmıştı ama doğruyu söylüyor gibi görünüyordu.

"Tek başlarına tehlikeli olabilirler," diye devam etti Tomlin. "Ancak sadece belirli kişiler için ve sadece çok yakın mesafeden."

"Peki ya kendi başlarına olmadıklarında?" Temel sordu ve Tomlin'in yüzünde bir ifade belirdi, soğukkanlılığındaki ilk küçük çatlaktı bu.

"Plebanyum hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama beyaz kil benzeri bir maddenin alt tabakasında bulunur. Yine özel bir değeri olmayan bir madde, ancak kuru bir toz haline getirilip morchev ile birleştirilirse... çok tehlikeli bir silah türü ortaya çıkar."

"Diğer tüm silahlardan daha mı fazla?" Kalpar kuşkuyla sordu.

"Evet, çünkü bu psişik bir silah, başkalarının davranışlarını kontrol edebilen bir silah."

Odaya ani bir sessizlik çöktü. "Zihin kontrolü mü?"

Kalpar hâlâ kuşkulu görünmeye çalışıyordu ama H'zim onun sesindeki altta yatan endişeyi duydu.

"Evet ve yeterince büyük bir mücevher ve alt tabaka kaynağı ve yeterince büyük bir silahla geniş bir alana yayılabilir."

"Ne kadar geniş?" Temel sessizce sormuş.

"Cantor Limanı'nın büyük bir kısmını kapsayacak kadar, ancak dediğim gibi çok büyük bir tedarik gerekecek."

"Bizim arazimizdeki gibi mi?" diye sordu acımasızca ve Tomlin başıyla onayladı. Mırıldanılan küfürler odayı doldurdu ve Kalpar başını salladı.

"Marshall bunu nasıl öğrendi?"

"Çünkü yaptığı şey bu." Constance kapı aralığında duruyordu, yüzü solgundu ama sesi son derece sakindi. Kalpar hemen onun yanına gitti ve devam ederken koruyucu bir kolla onu sardı. "Bulabildiği her yerden bilgi ediniyor. Hem dijital hem de fiziksel geniş bir kütüphanesi ve ona sürekli bilgi getiren insanlardan oluşan devasa bir ağı var, bunların hepsi depolanıyor ve analiz ediliyor."

Kardeşi Tomlin'e kaşlarını çatı.

"Etkileri nereden biliyorsun Tomlin?"

"Benim... ailemin Morchev hakkında hikâyeleri var, ancak bunlar hep gizli tutuldu. Leydi Constance mücevherleri buraya getirene kadar parçaları birleştiremediğimi itiraf etmekten utanıyorum."

"Marshall'ın gerçekten insanların zihinlerini ele geçirmek için bir silah geliştirmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Constance yanağından bir damla yaş süzülmesine rağmen hemen "Evet," dedi. "Kontrole neredeyse her şeyden daha fazla değer veriyor. Yoksa neden sadece süresi dolmuş bir plebanyum madenine erişim sağlamak için benimle evlenmeye razı olsun ki? Eğer bu tür bir silah geliştirebilirse, onu kullanacaktır."

"Lanet olsun. Şansım varken onu öldürmeliydim." Kalpar arkadaşına tereddütlü bir bakış attı. "Korkarım ki -"

"Hayır," diye araya girdi Tomlin, sesi o kadar soğuktu ki H'zim'in tüyleri diken diken oldu. "Benim için zevktir. Özür dilerim, Leydi Constance," diye ekledi.

Kibar bir pişmanlık ifadesi takınmasına rağmen, niyetinden vazgeçmeye niyeti olmadığı açıktı. Constance başını salladı, yüzü daha da solgundu ve Kalpar sinirli bir homurtu çıkardı.

"Morçev'i öğrenmek için neden beni gönderme ihtiyacı duydu?" H'zim sordu ve Temel iç geçirdi.

"Çünkü önceki çabaları başarısız oldu. Çiftliklerin çoğunun etrafında bir gözetleme sistemimiz var - her ne kadar henüz senin çiftliğine kadar uzanmasa da, H'zim. Bazı erken girişimleri engelledik ama o zaman niyetlerini anlamadık. Sonra çiftliğe sızması için birini göndermeye çalıştı. Sonu onlar için pek iyi olmadı."

"Ve bu yüzden mi beni serbest bıraktırdı?"

Temel başını sallamış. "Sanırım öyle. Eninde sonunda buraya geleceğinden emin olmalı."

"Başkaları da olabilir," dedi Constance sessizce. "Genelde bir ya da üç yedek planı vardır."

"Belki, ama sadece birimizin başarılı olabileceğine inanıyorum."

Ve yozlaşabilecek tek kişi bendim, diye düşündü acı acı.

"H'zim'in cevabını bekleyen adamları ne yapacağız?" diye sordu kardeşi.

Tomlin sakince, "Lord H'zim'in onlara bu kolyedeki mücevherlerden birini vermesini öneriyorum," dedi.

"Anlayamayacaklar mı?"

"Eninde sonunda - ama o zamana kadar çok geç olacak. Marshall ölmüş olacak."

Tomlin'in sesindeki mutlak inanç omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve Constance irkildi. Kalpar tekrar homurdandı ama Constance onun koluna engelleyici bir el koydu.

"Sorun yok. Anlıyorum. Bunu yapmasına izin veremeyiz."

"Emin misiniz?"

"Evet."

Tomlin kibarca, "İzninizle," dedi ve başını eğdi. "Gidip hazırlanacağım."

İnsan, herhangi bir savaşçı kadar sessiz hareket ederek odadan çıktı ve o da arkasından kaşlarını çattı.

"Gerçekten düşünüyor musun-"

"Biz de sizi yalnız bırakacağız," diye araya girdi Kalpar, Constance'ı çoktan odadan çıkarmıştı. "Haberleriniz olduğunda evde olacağız."

H'zim kardeşine ve Temel'e baktı, sonra sorusunu tekrar denedi.

"Tomlin'in Marshall'ı ortadan kaldırabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Bir insanın Marshall'ın güvenliğini aşabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Evet."

"Evet."

Temel ve S'kal aynı anda cevap vermişler, ikisi de aynı derecede eminmiş, o da konuyu kapatmış. Temel taşlardan birini tacın içinden çıkarıp ona uzatmış. Kal taşı dikkatle aldı ama diğer taşlardan farklı görünmüyordu. İç çekmiş ve cebine sokmuş.

"Daha gerçekçi görünmesi için yarın üzerine biraz çamur süreceğim." Tereddüt etti, sonra S'kal'a baktı. "Komutanla yalnız konuşmak istiyorum."

Kardeşi başını salladı ve ayağa kalktı.

"İşiniz bittiğinde mutfakta olacağım."

S'kal onun omzuna kısa bir el attı ve kapıları arkasından kapatarak odadan çıktı. Döndüğünde Temel'in düşünceli bir şekilde kendisine baktığını gördü.

"Çiftlikleri satın almayı ayarlayan sendin," diye ağzından kaçırdı.

"Evet. Şehirdeki yaşam çoğumuz için pek de iyi gitmiyordu. Bir arkadaşım da dağlardaki bir çiftlikte benzer bir şey yaptı."

"Çiftliğin bende kalmasına izin verecek misin?"

Temel kaşlarını kaldırmış.

"Neden olmayayım ki?"

"Geçmişte... farklılıklarımız oldu."

Temel'e gerçekten saygı duyduğu için önceki amirleriyle olduğundan daha azdı ama yine de olmuştu.

Temel başını salladı, boynuzları ışığı yakaladı.

"Amacım sadece benimle aynı fikirde olanlara değil, ihtiyacı olan tüm savaşçılara yeni evler sağlamaktı." Omuz silkti. "Emirleri sorgulamaya istekli birinin olması faydalı olabilir. Bir dereceye kadar."

"Anladığım kadarıyla o sınırı zorladığımı söylüyorsunuz?"

"Gerçekten de öyle." Komutanın sert yüzü biraz yumuşadı. "Sizi ayakta tutacak birini bulduğunuza sevindim. Bu projeye hâlâ çok inanıyor olsam da, sonuçta iyileşmemize gerçekten yardımcı olanların dostlarımız olduğunu düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Güzel. O zaman arkadaşlarımıza katılalım mı?"

Temel ona gülümseyip ayağa kalktı, o da geçmişteki öfkesinin ve umursamazlığının şimdiki mutluluğunu mahvetmeyeceğine şükrederek gülümsedi. Ve bunun ileride de değişmeyeceğinden emin olmak niyetindeydi.

BÖLÜM 19

K Çiftliğe geri dönerlerken Ara mutlu bir şekilde gülümsedi, eve dönüyor olmaktan en az geldiği kadar memnundu. Öğle yemeği için kalmışlardı ve onlara diğer birkaç savaşçı ve arkadaşları da katılmıştı.

Bunlardan biri boynuzları ve kuyruğu olan kırmızı tenli bir erkekti ve H'zim'le huysuz bir ilişkisi olduğu belliydi.

"Borgaz'la neden anlaşıyorsunuz?" diye sordu merakla.

"Durum biraz karışık. Savaşta ona hayatım pahasına güvenirdim ve güvendim de ama başka her yerde birbirimize ters düşmeye meyilliyiz. Onun Temel'e çok sadık olması ve benim... zor biri olmam da yardımcı olmadı."

"Sen mi? Zor biri misin?" diye nazıkçe takıldı ve onun gülümsemesinden memnun oldu. "Karısı Mary'yi severdim, bu yüzden ikinizin iyi geçinmeyi öğrenmeniz gerekebilir."

Adam inledi ama itiraz etmedi ve kadın da onaylayarak dizini okşadı.

Onlara daha önce bir kez gördüğü altın tenli uzaylı da katılmıştı. Neredeyse gördüğü şeyi hatırlayınca kızarmamak için elinden geleni yaptı. Bir dahaki sefere H'zim onu ormanda kovalarken kimsenin izlemediğinden emin olmalıydı - gerçi o sırada aklındaki son şey buydu. Eğlenmekle çok meşguldü. Belki de şu anki durumları çözüldükten sonra...

Eli hâlâ adamın dizindeydi ve dokunuşunun altında titreyen o güçlü kasların hissini severek okşamalardan alaycı küçük dairelere geçti.

Üçüncü savaşçı altın pulları ve kuyruğu olan sürüngen bir erkekti. Alaycı bir tavrı ve biraz çekingen bir ifadesi vardı ve onun orijinal ekibin bir parçası olmadığını öğrendiğinde şaşırmamıştı. Adamın aslında Marshall için sözleşmeli olarak çalıştığını öğrenince şaşırmıştı. Herkesin onu kabul etmeye istekli görünmesi, kendi karşılamalarıyla ilgili korkularını daha da hafifletti.

Her zaman bir parçası olmak istediği türden büyük, kaotik bir aile toplantısıydı ve aslında küçük evlerinin huzurunu özlediğini fark edince şok olmuştu. H'zim'in de özlediğinden oldukça emindi, sessizce gitme zamanının geldiğini söylediğinde hemen kabul etti.

"Öğle yemeğinden keyif aldım ama tekrar yalnız kaldığımıza sevindim," diye fısıldadı, parmakları hafifçe onun iç uyluğunda geziniyordu.

Elini sıkıca onunkinin üzerine koydu ama çekmedi.

"Ben de öyle, ama eve tek parça halinde dönmeyi tercih ederim. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Güzel."

Çiftliklerine giden yola saptıklarında güldü. Kadın ona sonbahar hasadı için planlarından bahsediyordu ki adam birden gerildi.

"Ne oldu?"

"Misafirimiz var," dedi acımasızca.

Evlerinin önünde iki adam bekliyordu, sert yüzlü, alaycı adamlar. Biri ona tüylerini diken diken edecek şekilde bakıyordu ama diğeri H'zim'e odaklanmıştı. H'zim ikisine de kaşlarını çatı.

"Seninle yarın buluşacağımı söyledim."

"Ve sana çeneni kapalı tutmanı söylemiştik. Neden büyük eve gittin?"

"Kardeşinin karısı hamile," dedi hemen. "Kutlamak için öğle yemeği yiyorduk."

Lider kaşlarını çatarak ona bakarken, diğer erkek dudak büküü ve yere tükürdü.

"Lanet uzaylılar kadınlarımızı alıyor."

Ona baktı, midesi çalkalanıyordu. Düşünceleri yüzünden okunuyordu. Eğer istediği olsaydı, kız tecavüze uğrayacak ve muhtemelen öldürölüp çürümeye terk edilecekti. Diğerinin yüzü daha okunaksızdı ama eli rahatça bir blasterin üzerinde duruyordu.

"Sana istediğini getireceğim," diye hırladı H'zim. "Yarın."

"Sanırım biraz... teşvike ihtiyacınız olabilir," dedi lider yumuşak bir sesle, sözlerinde üstü kapalı bir tehdit vardı. "O da bizimle geliyor."

H'zim hırlarken boğuk bir hıçkırık çıkardı.

"Ona asla elini süremeyeceksin."

Her iki adam da silahlarını çıkarmış, doğrudan ikisine doğrultmuşlardı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki midesi bulanıyordu. H'zim'in tek başına ikisiyle de başa çıkabileceğinden emindi ama ya ikisi birden?

"Yere yat."

Onu önüne doğru iterken fısıltısı zar zor duyuluyordu. Adam vagondan dışarı fırlarken, kadın koltuğun önündeki metal panelin arkasına garip bir şekilde indi. Silah sesleriyle birlikte boğuk bir çığlık da duyunca dehşete kapıldı.

Aman Tanrım. H'zim!

Vagonun kenarından bakınca H'zim'in sendelediğini, kolunun üst kısmındaki yaradan kan aktığını ve bir blasteri yana doğru tekmelediğini gördü. İkinci adam yerde yatıyordu, kafası doğal olmayan bir açıyla eğilmişti. İlk adam hırladı ve bıçağını kaldırarak H'zim'e doğru hamle yaptı. H'zim onun bıçaklı kolunu yakaladı ve ikisi kontrol için boğuşmaya başladı. Yere atladı, sonra dışarı fırladı ve düşen blasteri kaptı, umutsuzca bir açıklık bekledi.

Ateş edebilmesi için yeterince ayrılmışlardı, adamın bacağına nişan aldı ama ıskaladı. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve H'zim adamı geri çekince tekrar ateş etti. Bu sefer ıskalamadı ve adamı karnından yakaladı. Yaradan kan fışkırırken midesi çalkalandı ama H'zim adamın şokundan yararlanarak keskin bir çatırtı avluda yankılanana ve adamın bedeni yere yuvarlanana kadar boynunu bükte.

Silahını bırakıp ona doğru koştı, yüzündeki solgunluk ve koluna yayılan kan lekesi yüzünden endişeliydi.

"Seni içeri götürelim," dedi acilen. "Kanamayı durdurmam gerek."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ama kadın onu eve götürürken ve çirkin kırmızı yarayı ortaya çıkaran gömleğini çıkarmasına yardım ederken itiraz etmedi.

"Kurşun seni sıyırıp geçmiş gibi görünüyor. Ben daha çok kan kaybından endişeliyim."

Ses tonunu canlı tuttu ama kasabadan getirdiği tıbbi malzemeleri ararken elleri titriyordu. Adam arkasından gelip kollarını ona doladığında neredeyse antiseptik şişesini düşürüyordu.

"Ben iyiyim Kara," dedi usulca. "Beni kurtardın."

"Hayır, sen beni kurtardın," dedi şiddetle ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Onu kendine çekti ve gözyaşları geçene kadar sarıldı, saçlarına yumuşak, teselli edici sözler mırıldandı. Sonunda ürpertici bir nefes aldı ve gözyaşlarını sildi.

"Cesaretimi kaybetmeden önce yaralarınızı temizleyip pansuman yapsam iyi olacak," dedi.

Yüzü acıdan gergin olsa da ona gülümsedi. "Ben iyiyim, aşkım."

Adamın kolundaki deliğe baktı.

"Gerçekten mi?"

Onu bir sandalyeye oturtarak tıbbi malzemeleri tekrar eline aldı.

"Hayatta kalacağım. Şimdi bana bu kadar iyi ateş etmeyi nasıl öğrendiğini anlat."

"Koruyucu ailelerimden biri oldukça ıssızdı ve koruyucu babam avlanırdı. Balık tutmayı ve tuzak kurmayı da orada öğrendim."

"Ne oldu?"

Kadın yaranın üzerine antiseptik sürerken bir nefes çekti.

"Koruyucu ailemin zaten üç erkek çocuğu vardı ama koruyucu annem bir de kız çocuğu istiyordu. İlk başta harikaydı. Farklıydı ama dışarıda olmayı çok seviyordum."

"Ne oldu?" diye sordu nazikçe, kadın yarayı sarmaya başlarken.

"Büyümeye başladım. Bir gün üç ağabeyim vardı. Ertesi gün benim için kavga eden üç erkek çocuğum oldu. Ayrılmak zorunda kaldım." Anısı hala biraz acıtiyordu ama tartışmaya çalışmamıştı. Üç kardeşin arasına girmek istemiyordu. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Çocukken nedenini anlamadığın bir yere taşınmak mı? Ya da bir genç olarak nedenini bildiğin halde hiçbir şey yapamamak."

Sargıyı bağlamayı bitirene kadar bekledi, sonra onu kucağına çekti.

"Kolun-"

"Gayet iyi. Ve çok çabuk iyileşirim." Boğazına şefkatle sokuldu ve hain bedeni, onun yaralı olduğunu bilmesine rağmen tepki verdi. Gülümsedi ve başparmağını sert bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Artık hareket etmene gerek yok, aşkım. Artık bir evin var."

Daha fazla gözyaşı dökmekle tehdit etti ama onları geri itti ve

gülümsemeyi başardı. "Biliyorum. Şimdi seni yatağa götürelim."

"Korkarım benimle kötü bir şekilde uğraşmak için beklemen gerekecek. Telsizi cebimden çıkarabilir misin?"

Yaralanmasına rağmen, cebini karıştırdığında siki tepki verdi ve küçük cihazı almayı daha da zorlaştırdı.

"Ne yazık ki benim de beklemem gerekecek," diye içini çektikten sonra bir kanal açtı. "S'kal, birkaç cesetten kurtulmak için yardıma ihtiyacım var." O

yanıt karşısında başını salladı. "Hayır, eski günlerdeki gibi değil."

"H'zim kolundan vuruldu," dedi telsize hızlıca, o aramayı sonlandıramadan ve diğer uçtan öfkeli bir haykırış duymadan önce.

Cihazı ulaşamayacağı bir yere götürürken kaşlarını çattı.

"Sadece bir sıyrık. Ben iyiyim." Bir süre dinledi, sonra tekrar iç çekti. "İyiyim."

Telefonu kapatır kapatmaz "Hiçbir şey söylememeliydin," dedi. "Şimdi benim için yaygara koparacak."

"Buraya geldiğinde fark etmez miydi sence?" "Belki de fark etmezdi."

Onun hoşnutsuz ses tonuna gülümsedi, sonra ayağa kalktı.

"Sanırım biraz kurabiye yapacağım. Ida'nın tarifini denemek istiyorum ve hareket eden bedenlerin seni acıktırdığından şüpheleniyorum. En azından S'kal gelene kadar uzanır mısın?"

Reddetti ama sonunda oturma odasındaki büyük sandalyeye uzanmaya razı oldu ve biraz sonra onu kontrol ettiğinde uyuyordu. Onun huzurlu yüzüne gülümsedi ve sonra kurabiye yapmaya gitti.

BÖLÜM 20

"Y Bunun için bana borçlusun," diye homurdandı Kalpar son kürek dolusu toprağı mezarın üzerine atarken.

S'kal'la birlikte gelmiş ve üçü cesetleri ormana sürükleyip gömmüştü - gerçi işin çoğunu diğer ikisi yapmıştı. Tahmin ettiği gibi, S'kal yaralı koluyla uğraştı ama şimdiden çok daha iyi hissediyordu.

"Evet," dedi içtenlikle. "Teşekkür ederim."

"Evet, evet. Bir dahaki sefere ceset gömülmesine ihtiyacım olduğunda sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz."

Hepsi güldü, sonra Kalpar eşine dönmek için endişeli bir şekilde ormana doğru geri döndü. Constance hem babasının planladığı şeyin bilgisiyle hem de onun için hazırladığı kaderle mücadele ediyordu ve Kalpar onu uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu.

O ve S'kal kararan ormanda daha yavaş ilerlediler.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum," dedi usulca. "Bir takımın parçası olmak. Güvenebileceğin insanlara sahip olmak."

"Biz her zaman senin yanıdaydık."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Durdu ve kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Ama sen öyleydin. Her zaman yanımdaydın. Vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

bana karşı. Kendi kafamın içinde konuşamayacak kadar kilitli kaldığımda bile beni ziyaret etmeye devam ettiğiniz için."

"Elbette geldim. Sen benim kardeşimsin. Eninde sonunda geleceğini biliyordum."

S'kal ona sevgiyle sırtıttı ve omzuna vurdu. "Hadi eve gidelim, H'zim."

Yuva. Kara'nın onu evlerinde beklediğini düşündükçe gülümsedi - artık bir yuva haline gelen bir ev.

Ormandan çıktıklarında durakladı, tarlaların karşısındaki, pencereleri alacakaranlıkta sıcacık parlayan çiftlik evine baktı. Bugün geçmişin her zaman onunla birlikte olacağını fark etmişti. O acı ve kızgınlık dolu yıllara tamamen sırtını dönemezdi. Ama onun yardımıyla onlarla birlikte yaşamayı öğrenebilirdi.

"Çok güzel bir gece," dedi S'kal tarlaları geçmeye başladıklarında.

Gökyüzü berrak ve yıldızlarla doluydu ve ikiz aylar dünyanın üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu.

"Öyle," dedi dalgınca ve sonra aklına bir fikir geldi. "Eğer bana bir şey olursa, Kara'ya benim için bakar mısın?"

"Elbette, seni aptal. Ama sana hiçbir şey olmayacak."

Bariz sahte güvenceyi görmezden geldi. Kendini tehlikeye atmayacaktı ama hayatın öngörülemez olabileceğini de biliyordu. Bu gece şanslıydı. Yarası kolaylıkla ölümcül olabilirdi ve o zaman yine yalnız kalırdı. Kendisini hâlâ bir ailenin parçası gibi hissetmesi konusunda S'kal'a güveniyordu.

Ahırın dışında vedalaştılar ve o çiftlik evine dönerken kardeşi geceye doğru atını sürdü. Kara daha önce oturduğu büyük sandalyede uyuyakalmıştı, lamba ışığında o kadar güzeldi ki göğsü ağrıyordu. Onu kaybedebileceği gerçeğini bir kez daha düşündü ve aniden ona çaresizce ihtiyaç duydu.

Eğildi ve onu kucağına aldı. Kolu ağrıyordu ama kızın ağırlığının çoğunu yaralanmamış kolunda tuttuğu sürece iyiydi.

Adam onu yatağa yatırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Buraya nasıl geldim? Beni sen taşımadın, değil mi?"

Omuz silkti ve gömleğini çıkardı. Umduğu gibi, bu görüntü kadının dikkatini dağıttı ve ona uyarıcı bir bakış atmadan önce dudaklarını yaladı.

"Bunu yapmamalıydın. İhtiyacın olan şey-"

"İhtiyacım olan şey sensin, aşkım."

Botlarını çıkardı ve pantolonunu indirdi, siki pantolonunun arasından serbest kaldı. Ona doğru uzandığında gözleri zevkten ağırlaştı ama adam soyunmasına yardım ederken onu bekletti, açıkta kalan teninin her santimini öptü ve okşadı.

Bluzunu çıkarır çıkarmaz göğüslerini avuçladı, başparmaklarını koyu pembe uçların üzerinde gezdirdi ve onun ihtiyaç iniltilerini dinledi.

"H'zim lütfen," diye fısıldadı ve adam omuzlarındaki acil çekişe itaat ederek ağzını cazip bir tepe üzerine kapatıp hevesle emdi.

Adamın başını tuttu ve sertleşmiş ucunu altında kıvrınana kadar çalıştırırken haykırdı. Bu sesle ihtiyacı daha da arttı ve elini bacaklarının arasına daldırıp sıcak küçük amcığını ararken onu tahrik etti. Parmakları zaten şişmiş ve hazır olan ılık ıslak kıvrımlar boyunca kayarken inledi. Küçük eşi de en az onun kadar istekliydi.

Diğer göğsüne geçerken bir parmağını onun içinde hafifçe gezdirdi ve aynı ilgiyi ona da gösterdi. Parmağı onu okşadı, dokunuşuna karşı muhtaç küçük spazmları hissetti. Çok yakındı ama henüz boşalmasını istemiyordu.

Yavaşça, saçlarına dolanan sabırsız ellerini ve fısıltılı yakarışlarını görmezden gelerek vücudunun aşağısına doğru öpmeye başladı. Sonunda hedefine ulaştığında ona baktı.

"Gözlerini aç, Kara. Bana bak."

Göz kapakları titreyerek açıldı ve ona baktı, bakışları onun­kine sabitlenmeden önce gözleri bir an için odaklanmamıştı. Bir parmağını daha içine sokarken gözlerini tuttu ve sonra eğilip dilini kullanarak klitorisinin şişmiş küçük tomurcuğunu kızdırdı. Nefes nefese kaldı ama adam onu daha da yukarı çekerken gözlerini ondan ayırmadı, emip yaladıkça kalçaları sarsılıyordu.

Parmaklarını kızın sıcak derinliklerine sokarken çıkardığı ıslak sesler, dudaklarından dökülen tatlı erotik çığlıklarla karışıyordu. Kadının tırnakları adamın kafa derisine batıyordu ama adam devam etti, kadının serbest kalışını izlerken gözleri hâlâ adamın­kilere kilitlenmişti. Sözsüz bir çığlıkla boşaldı, kalçaları çılgınca sallanıyordu, sonunda yatağa yığılıp nefes nefese kalana kadar.

Başını kaldırdı, dudaklarındaki tatlılığı yaladı, sonra onu öpmek için vücuduna geri döndü. Adam onu öperken mutlu bir şekilde iç geçirdi ve kollarını adamın boynuna dolamak için uzandı.

Ağrıyan sikini kadının kaygan kıvrımları boyunca itti ve kadın ona alaycı bir bakış attı.

"Biraz yorgunum," dedi ama aralarına uzanarak alaycı bir eli onun uzunluğunun üzerinde gezdirdi ve adam homurdandı.

Yuvarlandı ve onu üstüne çekti. Niyetinin ne olduğunu anlayınca gözleri büyüdü ve adamın üzerine yerleşirken biraz kıpırdandı, sıcak kaygan göbeği adamın sikine bastırdı. Adam istemsiz bir inilti çıkardı ve kadın ona gülümsedi.

"Belki de o kadar yorgun değilimdir," diye mırıldandı.

Adamın ellerini tuttu ve ona doğru sallanmaya başlarken kalçalarının üzerine koydu. Yanakları kızarmış, meme uçları koyu pembe bir renk almıştı ve o kadar güzel, o kadar kendinden emin görünüyordu ki, eğilip onu öperken kalbi sızladı.

Vücudu onun tatlı küçük ağzının fırçasına hemen tepki verdi ve siki, kılıfının sıcaklığını arzularak nabız gibi attı. Ama kadın oynamaya devam etmekten memnun görünüyordu, her ikisi de çaresiz kalana kadar onun sikine karşı sallanıyordu.

"Kara," diye hırlayarak uyardı.

Biraz arsızca gülümsedi ama kendini onun üzerine konumlandırdı ve yavaşça vücudunu indirmeye başladı. Onun büyüklüğüne alışması için ona zaman tanımak istemişti ama kendisini bu kadar sıkı kavrayan lezzetli küçük amcığa karşı koyamadı. İçgüdüsel olarak yukarı doğru bir hamle yaptı ve kadın inledi.

"Evet!"

Adam hareketi tekrarladı ve kadın inleyerek başını salladı, adam kadının içine girene kadar onu cesaretlendirdi.

"Sür beni," diye talep etti ve kadın hemen itaat etti, bitişe doğru koşarlarken onun horozunun üzerinde zıpladı.

Kadının muhtaç iniltileri adamın etrafını sarmış, uyarılmışlığının tatlı kokusu havayı doldurmuş ve adamın siki kadının içinde zonklamaya başlamıştı. Titremeye başladı ve sonra boşalırken onun adını haykırdı, göğsünün üzerine yığılırken sıkı küçük kanalı onun etrafında spazm geçiriyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve yuvarladı, kendi doruk noktası üzerine yıkılana kadar tekrar tekrar onun sıcaklığına daldı, içine boşalırken nefesini çaldı.

Tekrar nefes alabildiğinde aşağıya baktı ve onun kendisine gülümsediğini gördü, yüzü bir an öncesine göre daha da ıslı ıslıdı.

"Seni seviyorum, Kara."

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Sonra kız onu öptü ve adam isteyebileceği her şeyin kollarının arasında olduğunu anladı.

BÖLÜM 21

O ir kez daha çiftlik evine doğru gidiyorlardı ama Kara bu sefer zıplamıyordu ve H'zim'e endişeli bir bakış attı.

"Sence bu kötü bir haber mi?"

"Hayır, aşkım,
düşünmüyorum."

Son ziyaretlerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Temel nihayet Tomlin'in bugün döneceğine dair bir mesaj almıştı. Tam olarak ne zaman döneceğini bilmemelerine rağmen, diğerleriyle birlikte beklemeyi tercih etmişlerdi.

Ana eve yaklaştıklarında el ilanından eser yoktu ve buna sevindi mi üzüldü mü karar veremiyordu. Ayrıca neden bu kadar ısrarcı bir huzursuzluk hissettiğinden de emin değildi.

Aptalca davranıyorum, diye karar verdi ve H'zim'e biraz daha sokuldu. H'zim hemen kolunu ona doladı. Yaraladığı koluydu ama irkilmedi bile. Vurulduğu gün sevişmenin biraz zorlama olabileceğini gönülsüzce kabul etse de, söz verdiği kadar çabuk iyileşmişti. Ama ertesi gün her acıya değeceğine dair onu temin etmişti.

Ana ev beklediğinden daha sessizdi. İda ve Temel'in yanı sıra sadece Kalpar ve Constance ile S'kal oradaydı.

"Evie nerede?" diye sordu.

"Ona evde kalmasını söyledim. Onun üzölmesini istemiyorum." Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Sence üzölme için bir neden var mı?"

"Hayır, ama yumuşak bir kalbi var. Constance ve Tomlin'i seviyor - özellikle de ben H'zim'le şehirdeyken onunla ilgilendiği için."

Başını salladı, anlayışlıydı ama aynı zamanda rahatlamıştı. Beklemek için mutfaka geçtiler ama gerginlik odayı doldurmuştu.

"Bu kadar yeter," dedi Ida ayağa fırlayarak. "Dikkatimi dağıtmam lazım. Hadi biraz turta yapalım"

S'kal ve H'zim'i meyve hazırlamakla görevlendirdi. Constance küçük dekoratif şekiller yaparken Kara da hamur işi yapmasına yardım etti. Şaşırtıcı bir şekilde Kalpar ocağın başına geçti ve ilk dolguyu yaptı.

"Yemek pişirdiğini bilmiyordum," dedi.

"Bundan zevk alıyorum. Ve bazen bir şeyi düzgün yapmanın tek yolu bu. Gerçi Ida oldukça iyi yapıyor," diye ekledi isteksizce ama diğer kadın sadece başını salladı ve ona sırtıttı.

Temel içeri girdiğinde ilk parti turtalar fırındaymış. Evin ön tarafındaki ofisinde çalışıyordu.

"O geri döndü."

Hepsi bir koyun sürüsü gibi onun peşinden eve girip verandaya çıktılar ve Tomlin'in sert bir şekilde uçan arabadan inişini izlediler. Onlara baktı ve kaşlarını bir santim kadar kaldırdı.

"Görüyorum ki bir karşılama komitem var." Her zamanki sakın ses tonuydu ama yine de... değildi.

Evie ve S'kal birbirlerine baktılar, sonra S'kal onunla buluşmaya gitti. "Temel ile yalnız görüşmeyi mi tercih edersin?"

"Hayır. Bunu sadece bir kez yapmak istiyorum."

Tomlin, S'kal'ı verandaya kadar takip etti ve birden onun ne kadar gizlemeye çalışsa da bitkin göründüğünü fark etti. Verandaya serpiştirilmiş küçük hasır koltuklardan birine oturdu ve H'zim'i yanına çekti.

"Neden hepimiz oturmuyoruz?"

Neyse ki hepsi onu takip etti ve küçük bir tereddütten sonra Tomlin de oturdu.

"Marshall öldü," dedi sessizce. "Üzgünüm, Leydi Constance."

Constance başını sallayarak ona titrek bir gülümseme verdi ve Kalpar kolunu ona doladı.

"Teşekkür ederim. Başka seçeneğiniz olmadığını biliyorum." Tomlin başını eğdi ve ellerine baktı.

"Anladığım kadarıyla yasal durum biraz karışık. Mirasınızı almanız yıllar sürebilir."

Constance'ın ağzı titredi.

"Önemli değil. İstedğim her şeye burada sahibim." Kalpar'ın elini tuttu ve ayağa kalktı. "Bize izin verirsiniz, artık eve gitmek istiyorum."

"Elbette," dedi Ida ayağa fırlayarak. "Mutfağa geri dönün ve yanınızda götürmek üzere bu turtadan bir tane alın."

Constance başını salladı ve kapıya doğru bir adım attı, sonra geri döndü.

"Daha önce... bir şey söyledi mi...?"

"Hayır, leydim."

Tekrar başını salladı ve üçü birlikte evin içinde kayboldular.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra Tomlin, "Bu tam olarak doğru değil," dedi. "Söyleyecek bir şeyleri vardı ama ondan bahsetmedi."

"Konuştu mu?" Temel sordu.

"Evet." Bu soğuk ve amansız ses tonuyla kadının tüyleri diken diken oldu ve her zamanki vurdumduymaz yüzünde bir ifade daha belirdi. "Buradaki morchev'i Matthew Johnson'dan öğrenmiş."

"Buranın asıl sahibi olan adam mı?" S'kal sordu.

"Evet. Görünüşe göre burası için aldığı paranın çoğunu kumarda kaybetmiş ve Cresca'ya dönmüş. Burada da şansı yaver gitmemiş ve Marshall'ın kumarhanelerinden birine yüklü miktarda borçlanmış. Karşılık olarak bir morchev yüzüğü teklif etti ve burada çok daha fazlası olduğu için övündü. Bu onu kurtarmaya yetmedi ama Marshall'ın dikkatini çekmeye yetti."

Temel kaşlarını çatı. "Marshall öldüğüne göre tekrar deneyecek başka biri var mı sence?"

"Hayır. Projeyi çok gizli tutuyordu. Sadece birkaç kişi biliyordu ve onlar da ayrı konular üzerinde çalışıyorlardı. Bilgiye sahip olsalar bile, çok az insan aynı düzeyde kaynağa sahipti."

"Yani güvende miyiz?" diye sordu

hevesle. "Evet. Her şey bitti."

O zaman neden tatmin olmuş görünmüyordu? S'kal kaşlarını çatmış arkadaşına bakıyordu ve onun da aynı şeyi merak ettiğinden şüpheleniyordu.

Tomlin, "Tamamlanması gereken birkaç yarım kalmış iş var," diye ekledi. "Bunu şimdi yapacağım."

S'kal'ın kaşları daha da çatıldı.

"Yine mi gidiyorsun? Önce dinlenmek istemiyor musun?"

"Yapamam." O sakın seste bir duygu kırılması daha. "Hemen gitmem gerekiyor."

"Ama geri döneceksin, değil mi?"

"Ben... Bilmiyorum."

Şoku ilk atlatan Temel oldu.

"Özleneceksin ama burada her zaman bir yerin olacak," dedi sessizce ve içeri girmeden önce Tomlin'in omzuna bir el bıraktı.

Tomlin hafif ama hissedilir bir titreme geçirdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" S'kal talep etti. "Beni öylece bırakıp gidemezsin - bizi bırakıp gidemezsin. Çocuğumuzun vaftiz babası olacaksın."

Tomlin'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Bu onuru kaçırmak istemem. Yapabilirsem geri döneceğim."

"Eğer? Sesin ölecekmişsin gibi geliyor." S'kal'ın sabırsızlığı Tomlin'e dehşetle bakarken kayboldu. "Öyle değil, değil mi? Ölmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

Tomlin yanıt vermekte biraz yavaş kaldı ve S'kal daha da üzgün görünüyordu.

"Eğer olan buysa, burada arkadaşlarınız ve ailenizle birlikte olmalısınız."

"Her ikisi için de çok minnettarım ama bu kendi başıma yapmam gereken bir şey." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Belki de tamamen değil. Ama söz veriyorum, eğer yapabilirsem geri döneceğim."

Tomlin ayağa kalktı, bu kez hareketleri daha da sertti ve başını eğdi.

"Hoşça kalın, dostlarım."

S'kal elini uzattı ama Tomlin ondan ürkererek uzaklaştı. Bunu yaparken, kolu kolundan yukarı doğru biraz kaydı ve Kara mavi bir parıltı yakaladı.

"Gerçekten üzgünüm Lord S'kal, ama yapamam," dedi Tomlin ve sonra uzaklaştı.

Uçağın bir kez daha havalanmasını izlerken S'kal, "Allah kahretsin," diye küfretti. "İnatçı, imkansız erkek."

"Sonunda bize huzur getiren kişi," dedi H'zim küpeştede ona katılırken. "Umarım o da aynısını bulabilir."

Kardeşi iç çekti.

"Ben de öyle. Sanırım gidip Evie'ye söylesem iyi olacak. Bundan hoşlanmayacaktır." "Bizim de gelmemizi ister misin?" diye teklif etti ama Evie başını sallayıp sırtıttı. "Hayır. Onu nasıl sakinleştireceğimi biliyorum." Güldü ve S'kal giderken H'zim'in yanına gitti.

"Gerçekten barış içinde olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Evet, aşkım. Şimdi eve gidelim. Seni sakinleştirmenin en iyi yolunu bulmak istiyorum."

Adamın kara gözleri parladı ve kadın güldü.

"Ama üzgün değilim."

"Hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir, sence de öyle değil mi?"

Parmak uçlarına kalktı ve onu öpebilmek için başını aşağı çekti. "Kesinlikle istiyorum."

EPİLOG

F*Aylar sonra.*

H'ZİM EVDEN DIŞARI SÜZÜLDÜ VE KAPIYI SESİN ÜZERİNE KAPATTI.

ve soğuk havadan derin bir nefes aldı. Kara'nın onun gidişini gördüğünü biliyordu ama o sadece gülümseyip Evie'ye döndü. Ana çiftlik evi insanların kış bayramı olan Noel için hazırlanmıştı ve kardeşinin eşi daha önce hiç bayram kutlamamış gibi heyecanlıydı, kardeşi sevgiyle izlerken etrafta dans ediyor, yemekler, süslemeler ve hediyeler için haykırıyordu.

Ancak ekibinin tamamen kabul edilmiş bir üyesi gibi hissetmek her ne kadar hoşuna gitse de, bu kaos bazen biraz bunaltıcı olabiliyordu. Şu anda burada sessizlik içinde olmayı tercih ediyordu, özellikle de geri dönmeyi seçtiğinde hoş karşılanacağını bilerek. Buna rağmen, kısa bir süre sonra S'kal ona katılmak için dışarı çıktığında hiç şaşırmadı.

"Beni mi kontrol ediyorsun?" diye sordu kuru bir sesle. "Yoksa biraz sessizlik mi arıyorsun?" "İkisi birden olamaz mı?"

Güldü.

"Sanırım öyle. Herkes mutlu görünüyor, değil mi?"

"Öyle. Borgaz'ın o çirkin yüzünde bile bir gülümseme var."

İkisi de tekrar güldü.

"Peki ya sen? Mutlu musun kardeşim?"

"Öyleyim. Çiftlik geliyor. Harika bir eşim var." "Peki ya kabuslar?"

Omuz silkti.

"Sadece arada bir. Ve Kara beni bu durumdan kurtarmak için her zaman yanımda oluyor."

Pencereden yine eşini izledi. Naffon ve Dora'nın küçük kızını kucağına almış, her zamankinden daha güzel görünüyordu ve nefesini kesecek kadar yoğun bir özlem duygusuna kapıldı. Çocuk sahibi olmayı tartışmışlar ve çiftlik daha da oturana kadar beklemeye karar vermişlerdi. Mantıklı bir karardı ama şu anda mantıklı olmasını istemiyordu. Belki de bunu Kara'ya tekrar söylemeliydi...

S'kal ciddiyetle, "Gerçekten memnunum," dedi. "O lanet savaşta hepimiz zarar gördük."

"Yine de hepimiz huzuru bulmayı başardık. Eninde sonunda."

Kapı tekrar açıldı ve Kalpar tepinerek dışarı çıktı.

"Naffon beni rahatsız ediyor," diye açıkladı.

S'kal başını salladı.

"Eğer böyle tepki vermeseydin, seni rahatsız etmezdi."

Kalpar'ın gözleri kısıldı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Diğer savaşçı başını salladı ve sonra tarlalara baktı.

"Gelecek yıl arazinize ne ekmeyi planlıyorsunuz? Belki birlikte bir şeyler deneyebiliriz. Bir ortaklık kurabiliriz. Sığırlarla çalışmayı seviyorum ama başka seçeneklerin olması da güzel."

Bu fikri o da düşünmüştü. "Bunu çok isterim."

"Bence üzümle denemelisin," diye gönüllü oldu S'kal. "Şarapçılık işine girmek istiyorum."

"Fikir hoşuma gitti ama önce biraz araştırma yapmam gerekiyor." "Pekâlâ. Yeni yılda buluşalım."

Şarap hakkında bildiği tek şey, asmaların iyi bir bağbozumu üretmeden önce yıllar alabileceğiydi. Bu düşünce onu gülümsetti. Uzun zamandır gelecek hakkında düşünmeyi reddetmişti ve şimdi meyvelerini vermesi yıllar alabilecek planlar yapıyordu.

Kapı tekrar açıldı ve Celenk rahat bir nefes alarak onlara katılmak üzere dışarı çıktı.

"Burası çok daha huzurlu." Kalpar kaşlarını çatarak ona baktı. "Öyleydi."

Başını iki yana salladı ama onların oyunlarına alışkındı. İkisi de tartışmayı severdi.

Celenk cevap vermeye başladı ama gömleğinin cebinde gezinen küçük kedicik Raja'nın burnunu dışarı çıkarıp soğuk havayla karşılaşmasıyla rahatsız edici bir cıvıltıyla bölündü. Celenk güldü ve Raja'yı avucunun içine aldı.

"Soğuğu onaylamıyor." Kalpar,

"Onu suçlayamam," diye aynı fikirdeydi.

Şimdi hepsi mutfak penceresinden içeri bakıyordu ve hepsinin arkadaşlarını izlediğinden şüpheleniyordu. Celenk bir süre Lottie'nin hareketlerini izledikten sonra onlara döndü ve gülümsedi.

"Lottie hamile." diye duyurdu gururla gülümseyerek.

Tebriklere o da katıldı ama daha önce hissettiği özlem daha da artmıştı. Bu konuyu ne kadar erken konuşurlarsa o kadar iyiydi.

Mutfak kapısı aniden açıldı ve Evie koşarak dışarı çıktı. "S'kal!"

Kardeşi hemen onun yanına gitti ve koruyucu kolunu omuzlarına doladı.

"Neyin var ufaklık? Bebek mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Her şey yolunda. Ama tahmin edin az önce ön kapıdan içeri kim girdi?"

"Hiçbir fikrim yok. İyi olduğuna emin misin?"

Evie ona gözlerini devirdi ve onu eve geri çekmeye çalıştı. Bir yük gemisini çekmeye çalışan bir pilot gibi görünüyordu ama S'kal onun kendisini çekmesine izin verdi.

"Ben iyiyim, ama benimle gel. Tomlin döndü."

S'kal aniden durdu ve verandadaki tüm erkekler donakaldı. "Geri mi döndü?" S'kal yavaşça sordu.

"Evet, ve yalnız değil! Gel hadi."

S'kal, Evie ile birlikte aceleyle eve girdi ve Kalpar da hemen onu takip etti. "Bu Constance için zor olacak," diye mırıldandı giderken.

Celenk onları takip etmeye başladı, sonra H'zim'e baktı.

"Geliyor musun?"

"Bir dakika içinde."

İçerideki kaosa geri dönmeye pek hazır değildi, özellikle de sesler daha da yükseldiğinden beri. Celenk başıyla onayladı ve Kara diğer taraftan yaklaşırken kapıyı açtı. Celenk'e gülümsedi ama verandaya çıkmaya devam etti, kollarını Celenk'in beline dolamak için yanına geldi ve başını geriye eğerek Celenk'e baktı.

"İyi misin?"

"Evet. Sadece... çok fazlaydı. Bazen o hücreye geri dönmediğime ve gerçekten burada olduğuma inanmak hala imkansız geliyor."

"Buradasın," dedi şiddetle, kollarını onun etrafında sıkarak.

Kabul etmek zorundaydı ki, kızın vücudunun onunkine değen ılık ve yumuşak ağırlığı ikna edici bir argümandı.

"Tanrılara şükürler olsun."

Memnun bir iç çekişle ona sokuldu, sonra tekrar başını kaldırdı. "Biliyor musun, Noel hediyeleri hakkında düşünüyordum."

"Peki ya onlar?" diye sordu ihtiyatla. Evie ve Ida'dan öneriler almıştı ama hediye alışverişi deneyimi onun için yeniydi.

"Sana gerçekten ne istediğimi hiç söylemedim," diye fısıldadı. Hay sikeyim. Ne istiyordu? Onu elde etmek için çok mu geçti?

"Biraz geç olabilir," dedi çabucak. "Ama bana ne istediğini söyle." Kadın güldü.

"Geç kalacağımı biliyorum. Yaklaşık dokuz ay gecikecek." Dondu kaldı.

"Yani..."

"Evet. Daha fazla beklemek istemiyorum. Çiftlik yeterince iyi durumda ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Hırladı ve onu öptü, ağzı sert ve açtı. Sonunda başını kaldırdığında, kadın soluksuz bir kahkaha attı.

"Sanırım bu fikir hoşuna gitti."

Onu ereksiyonunun kalın çıkıntısına doğru daha sert çekti.

"Evet. Şimdi."

"Ama yapman gerekmiyor mu-"

"Şimdi," diye hırladı. Bunun sadece sembolik olması umurunda değildi, bu anı istiyordu.

Gözleri parladı ama sonra kolunun altından kaydı. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Kadın hızla uzaklaştı, verandanın merdivenlerinden inip karlı tarlaya çıktı. Adam onun peşinden koştu, kalbi heyecanla çarpıyor ve aleti arzusuyla zonkluyordu. Her zamanki gibi kız onu yakalamasını kolaylaştırmadı. Adam daha hızlıydı ama kız şaşırtıcı derecede çevikti, adam onu yakaladığını sandığında bile kaçıyor. Ama sonunda onu yakaladı ve ahırın duvarına sıkıştırdı.

Gölmekten nefesi kesilmiş bir halde ona baktı ama sonra kahkahalar kayboldu, yerini ihtiyaç aldı. Hâlâ nefes nefeseydi ve ona uzanırken gözleri ağırlaşmıştı.

"H'zim... lütfen..."

Onu ahıra yasladi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı, elleri vücudunda sahiplenici bir şekilde gezinirken onu yuttu. Kalın giysi katmanları onu hayal kırıklığına uğrattı ve paltosu açılınca ve ellerini gömleğinin altına kaydırınca kadar sabırsızca onları çekti. Teninin sıcaklığı bir fırın gibiydi ve dolgun bir meme ucunu bulduğunda inledi ve eline doğru eğildi.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı. "Tam burada.

Hemen şimdi." Nefes nefese kaldı ve başını salladı.

Eteğini yukarı itti ve sabırsızca tayıtı yırttı. Islak, şişmiş sığına ulaşır ulaşmaz ereksiyonunu serbest bıraktı ve tek bir hareketle onu sikinin üzerine çekti. Kahretsin, kız çok sıkıydı. Genelde daha fazla zaman ayırır, onun boyutuna uyum sağlamasına izin verirdi ama bu gece yapamadı. Saf, sıcak bir ihtiyaç çılgınlığına kapılmıştı. Onu tekrar öptü, vücudu yumuşadıkça daha hızlı ve daha sert hareket ederek içine doğru iterken ağzı sert ve talepkâr.

Sıcaklık her ikisini de içine çekerken ve siki daha da sertleşirken yumuşak, sözsüz çığlıklarla onu teşvik etti. Kadın inledi ve adam onun kaslarını hissedebiliyordu.

Onu sıkıyor, kendi tamamlanışına doğru sürüklüyordu. Kendini tuttu, onun titrediğini hissedene kadar bekledi, onun zevkinin enfes kavrayışını hissedene kadar bekledi ve sonra onun peşinden yuvarlandı, kendini onun tatlı bedenine boşaltırken kükremesi tarlalarda yankılandı.

Onun üzerine yığıldı, nefes nefese kalırken başı onun omzuna düştü. Kendi nefesini toparlarken onu nazikçe kollarına aldı, kalbi onunla birlikte her zaman olduğu gibi hızla çarpıyordu.

"Seni seviyorum," dedi kısık sesle.

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum." Adamın sikinin üzerinde biraz kıpırdandı, sonra hala sert olduğunu fark edince yumuşak bir nefes verdi. "Beni kovalamaktan gerçekten keyif aldın, değil mi?"

Sırıttı.

"Seviyorum. Ve seni yakalamayı daha da çok seviyorum. Ve en çok da seni tohumlarımla doldurmayı seviyorum."

Bu sözler üzerine ikisi de adamın aletinin sarsıldığını hissetti ama adam bir adım geri çekildi ve kızı üzerinden kaldırdı. Kızın etekleri taytının yırtık pırtık kalıntılarının üzerine düşmüştü ve adam kızın kıyafetlerini yırtıp atmak istiyordu ama bunun yerine onu kucağına alıp ahıra taşıdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Daha bitirmedim ve burası daha sıcak."

"Bunun sadece bir alıştırma olduğunu biliyorsun," diye alay etti. "Belki de. Ya da belki tanrılar yüzümüze güler."

Doğurdular. Kızları tam dokuz ay sonra doğdu.

TOMLIN'IN KONTROLÜ SONUNDA KIRILDI! NE OLDUĞUNU ÖĞRENİN
[Uzaylılar Nasıl Kazandı](#)'da başına [gelenler: Tomlin](#)!

AUTHOR'S NOTE

H'zim'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Sayfaya ilk kez hırlayarak girdiğinden beri onun hikayesini anlatmak için can atıyordum - ve tabii ki Kara başından beri oradaydı! Bir serinin sonuna gelmek her zaman biraz buruktur - bu durumda tam olarak son olmasa da! Tomlin, sayfada hayat bulan ve hikâyesinin anlatılmasını talep eden bir başka karakter!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teŖekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teŖekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Sıradaki! Tomlin

Disiplin. Kısıtlama. Kontrol.

Tomlin hayatı boyunca gerçek doğasını saklamıştır, ancak mükemmel dış görünüşünde çatlaklar oluşmaya başlamıştır. Güzel bir kadınla tanıştığında,

Tüm engellerini yıkabilecek zeki bir kadın. Kaçması gerektiğini biliyor ama onun yardımına ihtiyacı var.

Ona ihtiyacı var.

[Tomlin'i sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Ve çiftliğin nasıl kullanılabilir hale geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, ***You Got Alien Trouble!*** - Rosie ve Harkan'ın hikayesi!

[Uzaylı Sorununuz Var! Amazon'da!](#)

Ya da [bültenime](#) kaydolmak [için buraya tıklayarak](#) ÜCRETSİZ bir kopya alabilirsiniz!

You Got Alien Trouble! kitabının sesli versiyonu da doğrudan mağazamda ÜCRETSİZ olarak mevcuttur - [honeyphillips.myshopify .com!](https://honeyphillips.myshopify.com)

OTHER TITLES

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[*Artek*](#)

[*Benjar*](#)

[*Callum*](#)

[*Drakkar*](#)

[*Endark*](#)

[*Frantor*](#)

[*Gilmat*](#)

[*Uzaylı Sorunuz Var!*](#)

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

[*Borgaz*](#)

[*Temel*](#)

[*Naffon*](#)

[*S'kal*](#)

[*Celenk*](#)

[*Kalpar*](#)

[*H'zim*](#)

Tomlin

Kozmik Peri Masalları

[*Jackie ve Dev*](#)

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

[*Onun Uzaylı Çiftlik Ustası*](#)

Mars'ta Cyborglar

[*High Plains Cyborg*](#)

[*İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg*](#)

Birkaç Cyborg Daha
Muhteşem Cyborg Kanun
Kaçığı Cyborg
İsimsiz Cyborg Cyborg
Rider

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve
Barbar Cam ve Fatih
Deb ve İblis Ella ve
İmparator İnanç ve
Savaşçı
Greta ve Gargoyle
Hanna ve Tetikçi Izzie
ve Buz Canavarı
Joan ve Juggernaut Kate
ve Kraken
Zambak ve Aslan
Mary ve Minotor Nancy
ve Naga Olivia ve Ork
Pandora ve Mahkum Quinn
ve Queller Rita ve Akıncı
Sara ve Casusluk Ustası
Tammy ve Hain

Folsom Planet Blues *Uzaylı*

En Çok Arananlar: Kafesteki
Canavar Uzaylı En Çok Aranan:
Hapishane Arkadaşı Uzaylı En
Çok Aranan: Mastermind Uzaylı
En Çok Arananlar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta - Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

Kozmik Sinema

Benim Güzel

Yaratığım Yaratık

ve Ben Skruj

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Ayaz Öpücüğü

Uzaylı *Anne ve Uzaylı Savaşçı*

Tarafından Değer Verilen

Uzaylı Savaşçı İçin Bir Oğul

Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı

Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Bir Yuva

Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Üç Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Sığınak

Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı](#)
[The Bare Essentials](#)
[Çıplak Bir Tavır](#)
[Buff Canavarı](#)
[Soyunmak](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)
[Uzaylı Fethi](#)
[Uzaylı Tutsak](#)
[Uzaylı Yetiştirici](#)
[Uzaylı İttifakı](#)
[Uzaylı Umut](#)
[Uzaylı Kazazede](#)
[Uzaylı Şef](#)
[Uzaylı](#)
[Hükümdar](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım İçin Kapkekler](#)
[Trolüm İçin Bela](#)
[Ejderha Patronum için Havai](#)
[Fişekler Bekar Anne ve Ork](#)
[Minotorum için Ökseotu](#)
[Ork Tarafından K o r u n a n](#)
[Vampirimin Sevgilisi](#)
[Hayaletime Hediye](#)

Çarşafklar Arasındaki Canavar

[Dikişsiz Ekstra Bakire](#)
[Gargoyle](#)

Standalones

Şehirdeki [Ateşli Kurt](#)
Bataklık Canavarıyla Çifileşiyor

FANTAZİ

Beş Krallık [Ork'un Saklı](#)
Gelini Ork'un Çalınan
Gelini

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.